

ORCZY EMMA BÁRÓNŐ
A VÖRÖS PIMPERNEL

REGÉNY

FORDITOTTA
GINEVERNÉ GYÓRY ILONA

BUDAPEST
SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET R-T. KIADÁSA

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2018
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-963-417-325-0 (online)
MEK-18369

TARTALOM

ELSŐ KÖTET

- ELSŐ FEJEZET.
1792 ősze Párisban.
- MÁSODIK FEJEZET.
A menekülés.
- HARMADIK FEJEZET.
A Vörös Pimpernel ligája.
- NEGYEDIK FEJEZET.
Marguerite.
- ÖTÖDIK FEJEZET.
Egy „Exquisite” 1792-ből.
- HATODIK FEJEZET.
A testvérek.
- HETEDIK FEJEZET.
- NYOLCADIK FEJEZET.
A támadás.
- KILENCEDIK FEJEZET.
Az operában.
- TIZEDIK FEJEZET.
Lord Grenville bálján.
- TIZENEGYEDIK FEJEZET.
A papírszelet.
- TIZENKETTEDIK FEJEZET.
Vagy - vagy!
- TIZENHARMADIK FEJEZET.
Pontban egy órákor.
- TIZENNEGYEDIK FEJEZET.
Kétség.

MÁSODIK KÖTET

- TIZENÖTÖDIK FEJEZET.
Richmond.
- TIZENHATODIK FEJEZET.
Bucsu.
- TIZENHETEDIK FEJEZET.
A titkos jelvény.
- TIZENNYOLCADIK FEJEZET.
A Vörös Pimpernel.
- TIZENKILENCEDIK FEJEZET.
A barát.
- HUSZADIK FEJEZET.
Nehéz percek.
- HUSZONEGYEDIK FEJEZET.
Calais.
- HUSZONKETTEDIK FEJEZET.
Remény.
- HUSZONHARMADIK FEJEZET.
A csel.
- HUSZONNEGYEDIK FEJEZET.
A sas és a róka
- HUSZONÖTÖDIK FEJEZET.
A zsidó.
- HUSZONHATODIK FEJEZET.
- HUSZONHETEDIK FEJEZET.
Blanchard apó kunyhója.
- HUSZONNYOLCADIK FEJEZET.
Az ellenség hatalmában.
- HUSZONKILENCEDIK FEJEZET.
A hajó.
- HARMINCADIK FEJEZET.
A menekülés.

ELSŐ KÖTET

ELSŐ FEJEZET. 1792 ősze Párisban.

Forrongó, zajongó tömeg. Tömege olyan lényeknek, amelyek a nevük szerint emberek volnának ugyan, de akik a látásra, hallásra úgy hatnak, mint megannyi vadállat, mert csak a féktelen aljas szenvedély, a bosszuvágy és a gyűlölködés az, ami uralkodik rajtuk. Az idő úgy naplemente előtt lehetett, a hely pedig a nyugati barrikád; ugyanaz a hely, ahol tiz évvel később egy büszke zsarnok halhatatlan emléket emelt a nemzet dicsőségének meg a maga hiúságának.

A nap egész folyamán erősen dolgozott a guillotine; mindaz, amire Franciaország századokon át oly büszke volt, az ősi nagy nevek és a kék vér, az mind megfizette a maga sulyos adóját azért, mert Franciaország most szabadságra és testvériségre vágyott. A vérontás csak most maradt abban éppen s talán most is csak azért, mert valami érdekesebb látvány kínálkozott a nép számára, még mielőtt éjszakára bezárnák a barrikádot.

Ezért aztán a nép elrohant a Place de la Grèveről s a barrikádokra sietett, hogy valamiképp el ne mulassza azt az érdekes és mulatságos látnivalót.

Mindennapi látvány volt különben, mert hisz az az «aristo» fajta mind olyan bolond. Persze, árulók, zsarnokok voltak a néppel szemben valamennyien, férfi, asszony, gyerek egyaránt. Ezeknek az ősei tiporták le a népet a maguk vörössarku, csatos cipőivel; - most aztán, hogy a nép lett Franciaország urává, hát a nép zuzta össze amazokat; - nem ugyan a cipője sarkával, mert hiszen a nép javarészen mezitláb járt, hanem valami sokkal hathatósabb sulylyal: a guillotine bárdjával.

És az a szörnyű szerszám napról napra, óráról órára követelte a maga áldozatait, aggodat, hajadonokat, apró gyermekeket, amig végre aztán a királynak és a bájos királynőnek a fejét kívánta.

De hát a nép nem birta feledni most, hogy urrá lett, milyen sanyaru, verejtékes munkában görnyedtek az ő millióik évszázadokon keresztül, csak azért, hogy egy gyönyörhajhászó udvart hozzásegítsenek az esztelen pazarláshoz. Ma aztán azoknak az ivadékaik, akik régen olyan fényesen ragyogtak abban az udvarban, kénytelenek voltak menekülni és bujni, hogy ha lehet, elkerüljék a megtorlást.

És csakugyan, volt is köztük nem egy, aki menekült és rejtőzni próbált: és éppen ez volt a legmulattatóbb a dologban. Délutánonként, olyan időtájban, amikor már készültek a kapukat bezárni, mindig akadt néhány olyan bolond arisztokrata, aki arra számított, hogy valami álruhában majd kiszökik onnan és elkerüli a Jóléti Bizottság körmeit. És micsoda ravaszságokat próbáltak meg! Férfiak nőruhában, nők meg férfiaknak öltözve, főuri gyermekek koldusrongyokban; így jelentek meg a *cidevant* grófok, örgrófnők, hercegek. Valamennyinek persze az járt az eszében, hogy majd kiszökik Franciaországból, aztán igyekszik elérni Angliát vagy valami más ilyen átkozott idegen országot, ahol aztán majd feltüzeli az embereket a dicsőséges forradalom ellen vagy sereget segít összetoborzani arra a célra, hogy kiszabadítsák azokat a nyomorultakat, akik most a Templeben vannak fogva, pedig egyszer ugyancsak hirdették, hogy ők Franciaország uralkodói.

Az ám, csakhogy a barrikádoknál jóformán mindig az lett a vége, hogy elcsipték őket. Hohó, Bibot őrmesternek jó orra volt ám arra, hogy felismerje az aristo-t, akármilyen maskarában volt is. A multság persze, olyankor kezdődött. Bibot olyanformán méregette őket a szemével, mint a macska az egeret; néha eljátszott velük egy fertályóráig is, még át is eresztette őket a kapun; úgy tett, mintha nem venné észre a cselt; aztán mikor a menekülő már föllélegzett s

jóformán bizonyosra vette, hogy Angliába is eljut, akkor aztán Bibot szépen utánaszalajtott egy-két katonát s visszahozatta őket, a menekülőt, lerántva róla az álruhát.

Óh, az nagyon mulatságos volt mindig, kivált mivelhogy igen gyakran nő volt a menekülő, valami büszke márkiné, aki aztán olyan neveltségnek látszott, amikor egyszer csak azon vette észre magát, hogy ott van Bibot karmai közt és mikor tisztán állt előtte, hogy holnap, a sommás kihallgatás következik, holnapután meg odaborulhat Guillotine asszony szerető karjai közé.

Nem csoda hát, ha ezen a szép szeptemberi délutánon a tömeg nagy izgalomban tolongott a Bibot őrizetére bizott kapu körül. Hiába, a vérre szomjazás a kielégítéssel csak egyre nő! A tömeg ma legalább száz nemes főt látott lehullani a guillotine bárdja alatt és főgondja csak az volt, vajjon nem lesz-e szükében holnap hasonló gazdag színjátéknak.

Bibot ott ült a kapu közelében egy felfordított üres hordón, körülötte a nemzetőrök egy kisebb csoportja. Hejh, meleg egy nap volt ez a mai! Mert ezek az átkozott arisztokraták most már a kétségbeesés erejével mozgattak meg minden követ arranézve, hogy kimenekülhessenek az országból. Csakhogy Bibotnak mindennap meg volt az az elégtétele, hogy leálcázzon néhány menekülő royalistát és visszaküldje őket kihallgatásra a Jóléti Bizottság elé, amelyben a kitűnő, nagy hazafi Fouquier-Tinville polgár elnökölt.

Robespierre és Danton maguk is elismeréssel voltak Bibot buzgalma iránt és ennek nagy büszkeségére szolgált az, hogy egymaga legalább is ötven főurat juttatott a guillotinerára.

De mára különösen fontos parancsa volt minden őrmesternek ott a barrikádokon... Hogy, hogy nem, az utóbbi napokban megtörtént biz' az, hogy több főur kiszökött Franciaországból s Angliát is elérte. Vakmerőségük ingerelni kezdte a népet és GrosPierre őrmestert a guillotinerára is küldték, amiért megengedte, hogy egy egész főuri család az orra előtt szökjék ki az északi kapun.

Azt beszéltek, hogy ezeket a vakmerő és sikeres szökéseket egy csapat angol ember intézi, akik tisztán csak azzal a szándékkal, hogy beleüssék az orrukat olyasmibe, amihez pedig semmi közük, hallatlan vakmerőséggel segítik ki az országból azokat, akik pedig jog szerint Guillotine asszony áldozatai volnának.

Ezek a hírek aztán nőttek, mint a görgeteg; afelől nem lehetett kétség, hogy ez az akadémikus-angol csapat csakugyan létezett s mi több, úgy látszott, olyan ember vezetése alatt álltak, akinek a vakmerő leleményessége egyenesen mesébe illő. Furcsa históriák keringtek arról is, hogy amikor ez az ember segít valami menekülőt a kapuhoz, akkor aztán egyszerre láthatatlanok lesznek s a menekülésüket egyenesen valami természetfölötti erőnek köszönhetik.

Látni senki sem látta ezeket a titokzatos angolokat; ami meg a vezetőjüket magát illeti, arról csak babonás borzongással lehetett szólni. Fouquier-Tinville polgár gyakran kapott a nap folyamán apró papírszeletekre irt híreket titokzatos forrásból; néha a kabátja zsebében találta, máskor a tömegből nyújtotta át neki valaki, amikor éppen a Jóléti Bizottság ülésére ment. Az ilyen papirosokról mindig azt olvashatta, hogy azok a titokzatos angolok megint munkában vannak; a levél aláírása pedig sohasem volt más, mint egy vörössel rajzolt kis jelvény, ez a kis vörös csillagvirág, amelynek népies neve pimpernel. Néhány órára rá aztán, hogy ez a vakmerő tudósítás eljutott a Jóléti Bizottság elnökéhez, rendesen annak a hírét vette, hogy ennyi és ennyi royalista és arisztokrata ért el szerencsésen a francia határra, ahonnan eddig már utban is vannak Anglia felé.

A kapuknál már megkettőztették az őrséget; a vezénylő őrmestert halállal fenyegették, míg viszont bőséges jutalmat is ígértek annak, aki ezeket a vakmerő angolokat kézrekeríti. Annak meg már egyenesen ötezer frank volt ígérve, aki magát a titokzatos lényt fogja el, kit most már csak a Vörös Pimpernelnek neveztek.

Mindenki érezte, hogy valószínűleg Bibot lesz az a szerencsés ember s az őrmesternek magának sem volt ellenére, hogy ez a hit gyökeret verjen a népnél. Azért történt aztán, hogy a nép most még nagyobb tömegekben tódult a nyugati kapuhoz, mert nem lehetett tudni, vajjon Bibot nem olyan menekülőre akad-e legközelebb, akivel a Vörös Pimpernel is ott lesz.

Bibot őrmestert többen hallgatták, amint éppen nagy lenézéssel beszélt fegyvertársának, Grospierrének a felsüléséről.

- GrosPierre számár volt, az az egész - hetvenkedett az őrmester. - Hát hisz mindig hallottunk arról az istenverte angolról, akit a Vörös Pimpernelnek neveznek. De, morbleu, az én kapumon át nem szökik, ha csak nem maga az ördög. Hát hogy elmondjam, megesett, hogy a GrosPierre kapuján sok vásári szekér ment át. Az egyik hordókkal volt megrakva; a bakon egy vén ember ült, meg egy suhanc. GrosPierre kapatos volt egy kicsit, de azért azt gondolta, hogy az ő eszén ugyan nem járnak túl és belenézegetett a hordókba; - no már legalább is sokba, látta, hogy üres mind, hát kieresztette a kapun.

A rongyokba öltözött tömegben a felháborodás moraja futott végig.

- Félóra múlva aztán, - folytatta az őrmester, - odamén az őrség kapitánya valami tiz-tizenöt legénnyel, oszt aszongya: «Nem ment erre egy hordós szekér?» «De ment biz az, - mondja rá GrosPierre - vagy félórával ezelőtt. És te kieresztetted, szerencsétlen? Ezért a guillotinera mész, polgár. Abban a szekérben a ci-devant De Chalei herceg és az egész családja volt elrejtve. És még hozzá a kocsis nem volt más, mint az a pokolra való Vörös Pimpernel.»

- Utánuk emberek, - kiáltott a kapitány. És azzal a csapatja élén eszeveszetten nyargalt ki a kapun, - folytatta Bibot a történetet némi szünet után.

- De már késő volt, ugye? - kiáltották közbe többen izgatottan.

- Üthették már bottal a nyomukat.

- Átkozott bolondja!

- Meg is érdemelte, hogy lenyakazzák.

- De hogy nem tudta megnézni a hordókat!

Mindezek a közbeszólások rettenetesen mulattatták az őrmestert; úgy kacagott, hogy az oldalát fogta.

- Hogy is ne! Hisz nem a hordókban voltak a menekülők, a kocsis se volt a Pimpernel.

- Hát?

- Nem ám. Hanem az őrség kapitánya volt az átkozott angol álruhában és a katonái egytől-egyig mind menekülő arisztokraták voltak.

Erre már a tömegnek is elállott a szava. Az egész történetben csakugyan volt valami a természetfölöttiből és noha a forradalom eltörölte az Isten fogalmát, azért a csodában való hitet még nem tudta egészen kiölni az emberek szívéből. Már csak igaz, hogy az az angol maga lehet az ördög.

A nap már hanyatlóban volt és Bibot hozzákészült, hogy bezárja a kapukat.

- En avant a szekerekkel! - kiáltotta.

Vagy tiz-tizenkét vászonernyős kocsi várakozott arra, hogy kibocsássák. Vásáros szekerek voltak; mindennap kimentek a városból, hogy másnap reggel élelmiszerekkel jöjjenek vissza a faluról a piacra. Bibot jóformán egyenkint ismerte valamennyit. Néhányat meg is szólított azok közül, akik a bakon ültek; asszonyok voltak többnyire; s miközben beszélt hozzájuk, nagy buzgalommal vizsgálta a szekereket, hogy mi rejlik az ernyők alatt.

- Végre is az ördög nem alszik, - mondogatta - és én nem szeretném, hogy a GrosPierre sorsára jussak.

Ezek az asszonyok a nap folyamán ott ültek hosszú sorban a Grève-piacon a guillotine emelvénye körül s mialatt kötöttek és fecsegték, mohón várták a szekereket, amint ezek hozták a rémuralom részéről megkövetelt áldozatokat. Nagy mulatság volt azt látni, amint a fényes urak és urnők odaérkeztek a szekereken és ezért aztán ugyancsak volt is keletje az ülőhelyeknek. Bibot maga is ott volt szolgálatra kirendelve a nap folyamán a Grève-piacon s jóformán egyenként megismerte ezeket a «tricotteuse»-öknek nevezett vén boszorkányokat, akik ott ültek óraszámra, számlálva a fejeket, amint lehulltak, mialatt a vér egészen összefecskendezte őket; az átkozott arisztokraták vére.

- Hé, anyó! - kiáltott rá Bibot az egyikre; - hát kendnek mi van a kezében?

Már ott a Grève-piacon is szemébe ötlött neki a vén asszony, aki ott ült a szekere mellett a kötésével, meg a letámasztott ostorával. Mert egy egész hosszú sor hajfürt volt az ostornyélre akasztva; mindenféle színű haj; az aranytól az ezüstig; volt szőke is, barna is; a vén asszony pedig végigsimogatta nagy csontos kezével valamennyit, mialatt nevetve fordult Bibothoz.

- Barátságot kötöttem Guillotine asszony szeretőjével; az vágta le ezt a lehullott fejekről. Holnapra is sokat ígért, csak az a baj, nem tudom, ott lehetek-e holnap a szokott helyemen.

- Aztán miért, anyó? - kérdezte Bibot, aki marcona katona létére is szinte eliszonyodva nézte azt, amit a vén boszorkány diadalmi jelvény gyanánt lengetett az ostora nyelén.

- Hát az unokám itt, ni, - felelt hüvelykujjával a kocsi belseje felé bökve, - megkapta a himlőt. Aztán van, aki aszondja, hogy nem is fekete himlő lesz a, hanem a fekete halál. Ha úgy fordul, csakugyan, akkor holnap be nem eresztenek Párisba.

A himlő említésére Bibot hirtelen hátrább lépett, amikor meg az asszony aztán a pestist emlegette, esze nélkül szaladt a kocsi mellől.

- A pokolba veled! - dörögte, mialatt a többiek is mind villámgyorsan ináltak el a kocsi mellől.

- A pokolba magaddal, a gyávaságodért, - felelt az asszony. - Hát micsoda férfi az, aki így fél a betegségtől.

De az iszonyu kór nevére mindnyájan rémülten álltak; a pestis volt talán az egyedüli hatalom, amely még irtózatot és undorodást tudott kelteni ebben az elvadult, elállatiasodott tömegben.

- Pusztulj innen a pestises fajtáddal együtt, - kiáltott Bibot rekedten.

A vén boszorkány pedig valami durva tréfával vágva vissza, odasuhintott a sovány gebe nyaka közé és kihajtott a kapun.

A tömegnek el volt rontva a délutánja. Kedvük szegetten lődörögtek jobbra-balra, egymást is kerülve, mintha már azon gyanakodnának, nem kapta-e el valamelyikük az irtózatot nyavalyát, ami kinos és elhagyatott halálos ágyat jelentett. Nemsokára ezután, csak úgy, mint a GrosPierre esetében, egy lovaskapitány vágatott oda, csak hogy ezt a kapitányt Bibot jól ismerte és így nem kellett attól félnie, hogy az agyafurt angol áll előtte álruhában.

- Egy szekér!... - kiáltott a kapitány lihegve, - Miféle szekér?

- Egy földött, ernyős szekér... A bakon egy vén banya...
- Volt itt olyan nem egy.
- Azt mondta, hogy az unokája pestisben van.
- Csak nem bocsátottad ki őket?
- Morbleau, - felelt Bibot, akinek a szederjes vörös arca olyan fehér lett, mint a fal.
- Abban a szekérben menekült ki a ci-devant Tournay grófné a két gyermekével.
- De az, aki hajtott? - kérdezte Bibot szinte babonás borzongással.
- Sacré tonnerre, - felelt a kapitány, - attól félnek, hogy az nem volt más, mint az az átkozott angol, - a Vörös Pimpernel.

MÁSODIK FEJEZET.

A menekülés.

Angolországban ezidőtájt csakugyan nagy volt már a felháborodás a franciák eljárása ellen. Csempészek, meg jóra való kereskedők olyan híreket hoztak a csatornán túlról, hogy azok hallatára minden becsületes angolnak felháborodott a lelke s valamennyien azt kívánták, bár csak a kezükbe kerülnének azok a gyilkosok, akik hónapok óta mészárolták Franciaország színe-javát, s akik királyukat is börtönbe vetették, kitéve a királynét és gyermekeit mindenféle megaláztatásnak, míg végre most már a vérért kívánta a felséges Bourbon-családnak.

Lamballe hercegnőnek, Maria Antoinette bájos, fiatal barátnőjének kivégzése borzalommal töltött el mindenkit, s annak hallatára, hogy naponként csoportostól végeznek ki olyanokat, akiknek egyetlen bűne az volt, hogy a királyhoz szitottak, vagy nagy családból valók voltak, az egész civilizált Európa úgy érezte, hogy bosszút kell állnia.

És mégis, mindemellett senki sem mert beleavatkozni a dologba. Burke már egész ékesszólását kimerítette abban, hogy az angol kormányt tiltakozásra hívja fel s rávegye, hogy ez szembeszálljon a francia forradalmi kormánnyal; Pitt ellenben a maga jellemző óvatosságával úgy érezte, hogy hazája még nincs abban a helyzetben, hogy újabb költséges és kimerítő háboruba bonyolódjék. Végre is Ausztriától lehetett volna várni a kezdeményezést, Ausztriától, amelynek legszebb fejedelmi leánya trónfosztott királynévá vált Franciaországban, börtönbe vetve, bántalmazva. Fox úgy érvelt, hogy végre is egész Angliát csak nem lehet fegyverbe szólítani azért, mivel a francia nép egyik csoportja a fejébe vette, hogy gyilkolni fogja a másikat.

Minden angol városban s az angol nép minden rétegében sűrűn vitatkoztak a francia dolgokról; nem csoda hát, ha Dover egyik kocsmájában, a «Halásztanya» ivójában is nagy élénkséggel folyt róluk a beszéd.

Jellyband gazda, aki ércgombos piros mellényében, térdharisnyában, csatos cipőben igazi jellemző alakja volt az e korbéli kocsmárosnak, ott pipázott a vendégei közt s ugyancsak folytatták a politizálást, miközben az örökké jókedvű, villogó fehérfogu Sally, a takaros, kéneső-mozgású csaposleány ötével-hatával hozta egy-egy kézben a söröskancsókat.

Jellyband gazda meg az ő John Bull fajtájú vendégei ugyan feneketlen lenézéssel voltak minden kótyonfitty idegen iránt, de azért viszont királypártiak voltak valamennyien és a forradalom nagy ellenségei, miért is nagyon kárhoztatták Pitt politikáját a késedelmezésért.

Amikor a szép Sally megint megjelent az ivó küszöbén, nagyon izgatottnak látszott. A zajos kompánia nem hallhatta a lódobogást künn az utcán, de Sally észrevette, hogy egy lovas, aki csurom viz lett a szakadó záporban, most állította meg lovát a korcsma ajtaja előtt. Míg a lovászgyerek elősietett, hogy a hátast vegye gondjai alá, a takaros Sally odasietett a kapuhoz, hogy üdvözölje a nagyon szívesen látott vendéget.

- Jaj, apámuram, - kiáltott a leány, - ha a szemem nem káprázik, hát akkor lord Antony van odakint, - szólt a leány, amint az ivó küszöbére lépett.

Alighogy kimondta, már meg is nyílt az ajtó s a következő pillanatban egy át meg átázott, őzbarna kabát ujjába takart kar fonódott Sally dereka köré, mialatt egy vidám, érces hang, amely szinte visszhangot vert az ivószoba fényezett gerendái alatt, így felelt a leány felkiáltására:

- No, a te bogárszemed nemcsak szép, de jó is, Sally hugom.

Jellyband gazda ennek a hangnak hallatára kettőt lépett egy helyett, úgy sietett, hogy szolgálatára legyen a fogadója legparádésabb vendégének.

- Tyüh, teringtét, Sally, akármi legyenek, ha meg nem szépültél már megint, - szólt lord Antony megcsókolva a leány pirosposzsgás arcát; - fogadok akármibe, hogy Jellyband gazdának se könnyű a sora, ha a pákosztos fickók karját távol akarja tartani a te darázsderekadtól. Nem igaz, Waite ur? - fordult ekkor egy derék, kékszemű, göndör szőkehaju fiatalemberhez, aki az est folyamán is a legjobban rajta volt, hogy szerét ejthesse a Sallyval való beszélgetésnek és akinek az asztala mellett a leány is legszívesebben maradt állva egypár szóra.

Waitenak a lelkében szembe került a lord iránt való tisztelet, meg az az ellenséges érzés, amivel az ilyen tréfákat hallgatta és ezért csak valami kétes morgást hallatott felelet gyanánt.

Lord Denhurst Antony, az exeter-i herceg egyik fia, tökéletes tipusa volt az akkori angol fiatal nagyurnak. Szálastermetű, szépnövésű, szélesvállu, vidám arcú, akinek a nevetése csengve hangzott, amerre csak az útja vitte.

Jó vadász volt, jó lovas és jó cimborá; udvarias, jónevelésű, nagyvilági ember; ésből nem jutott neki olyan tulságos mérték, hogy a jó kedélye veszélyben forgott volna és kedvelt alakja volt a londoni előkelő szalonoknak csakugy, mint a falusi kocsmáknak. A «Halásztanyán» mindenki ismerte, mert lord Antony szeretett át-átruccanni Franciaországba, s ilyenkor mindig megszállt egy-egy éjjelre Jellyband gazdánál.

Barátságosan intett a legényeknek jobbra-balra, miközben elbocsátotta a leány derekát, s odament a kandallóhoz, hogy melegedjék. Csak egy pillanatra huzódott a komolyságnak, szinte az aggodalomnak árnya arra a jókedvű, fiatal arcra: amint ugyanis egy asztalnál két idegenkülső férfit pillantott meg, akik csendesen dominóztak.

De csak egy pillanatig tartott az egész, aztán odafordult a legközelebb állóhoz, Hempseed gazdához, aki tisztelettel emelte három ujját az üstökéhez köszöntés gyanánt.

- Hát a gyümölcs hogy áll az idén?

- Rosszul, mylord, rosszul, - felelte amaz panaszosan, - de hát mit várjon a szegény ember az olyan kormány idejében, amelyik nem utalja pártjára szegődni azoknak az akasztanivalóknak odaát, akik királyukat meg a főuraikat egymásután gyilkolják le.

- Biz azokra rossz világ jár, aki nem tud a körmük közül kimenekülni; no de ma este legalább mégis jön ide egy-kettő olyan is, akinek sikerült az őrszemeket kijátszani.

Mialatt a fiatalember ezt mondta, úgy látszott, mintha csaknem kihívóan tekintene oda arra a két idegenre ott a sarokban.

- Hála legyen érte önnek mylord és a barátainak, mint mondják többen, - szólt a fogadós.

De ebben a percben lord Antony figyelmeztetőleg tette kezét a gazda vállára.

- Csitt, - szólalt meg határozottan és ösztönszerűleg ismét odanézett a két idegen felé.

- Óh, azok miatt ugyan ne nyugtalankodjék, mylord. Hiszen csak nem szóltam volna, ha nem tudom, hogy jó barátok közt vagyok. Az az ur ott csak olyan hűséges, igaz alattvalója György király öfelségének, mint akár, - tisztesség ne essék, szólván! - mylord maga. Az az ur csak nemrégiben telepedett meg Doverben és most itt szándékszik üzletet kezdeni.

- Üzletet? No akkor legfőllebb temetkezési vállalkozás lehet, fogadok, mert sanyarubb arcot sohase láttam nála.

- Mert özvegy, ugy tudom; - de szóval a fő az, hogy jó barát. Már az ilyen magamfajta fogadós csak ismeri az embereit.

- No akkor hát minden jól van, ha barátok között vagyunk, - felelt a lord, aki ugy látszott, nem akarta a dolgot tovább vitatni a gazdával. - De mondja csak, más vendége nincs?

- Nincs, mylord és nem is várok senkit, azaz...

- Azaz?

- Senki olyant, aki ellen lordságodnak kifogása lehetne.

- Hát kit vár?

- Ugy áll a dolog, hogy sir Blakeney Percy és lady Blakeney nemsokára itt lesznek, de éjjelre azért nem maradnak itt.

- Lady Blakeney?

- Szolgálatára. Sir Percy kormányosa éppen az imént volt itt és azt mondta, hogy mylady testvérbátyja ma kel át a csatornán Franciaországba a Sellón, ahogy a sir Percy vitorlásbárkáját hívják. Sir Percy és mylady vele jönnek, hogy együtt lehessenek, amig csak lehet. Remélem, nincs ellenére, mylord?

- Nem, nem barátom, semmi sincs ellenemre, csak az az egy volna, ha a mai vacsora nem lenne olyan jó, amilyent Sally leányasszony csak össze tud teremteni; ha nem lenne a legjobb, ami valaha főtt a Halásztanya konyháján.

- Csak rám kell bizni, mylord, - felelt Sally, aki ezalatt fürgén terítette az asztalt s ez csak-ugyan nagyon hivogatónak is tünt fel a lámpák fényében, amint a középen egy nagy bokréta tarka georgina ékeskedett, e körül meg csillogó nemesón kupák, meg kékraju porcellántányérok.

- Hányra terítsek, mylord?

- Ötre, szép hugom, hanem vacsorát annyit készíts, mintha tízre teritenél, mert a vendégek fáradtak lesznek, meg éhesek is; ami pedig engem illet, ugy érzem, mintha meg tudnék enni egy egész ökör cimert.

- Itt vannak! - mire mindenki izgatottan tekintgetett az ajtó felé, hogy lord Antony nagyuri barátait megláthassa. Egyedül a dominózó két idegen nem árulta el a legkisebb izgalmat sem. Csendesen folytatták a játékot s még csak oda sem néztek az ajtó felé.

- Csak egyenest előre, grófné, - hangzott kívülről egy kellemes zengésű hang.

- Csakugyan ők azok! - kiáltott fel lord Antony. - Azért hát szaporán, Sally hugom, itt legyen a leves egy-kettőre!

Ezalatt az ajtó sarkáig kitérült már és a gazda sűrű hajlongások között üdvözölte a vendégeket, két urat és két hölgyet, akik egy percre megálltak az ivószoba küszöbén.

- Isten hozta a mi ősi földünkön, - szólalt meg lord Antony nagy melegséggel, mialatt mindkét kezét nyújtva sietett az érkezők elé.

- Ah, ön bizonyára lord Dewhurst Antony, - szólt az egyik hölgy teljesen idegen kiejtéssel.

- Szolgálatára, asszonyom, - felelt emez, szertartásosan kezét csókolva a hölgyeknek, majd odalépve a két férfihoz, akinek kezét barátságosan rázta meg.

Sally ezalatt buzgón segítette a hölgyeknek, hogy a köpenyeiket levethessék, mire ezek borzongva álltak oda melegedni a tűz mellé.

Több vendég tiszteletteljesen huzódott félre a tűz mellől, hogy helyet adjon és valamennyien nagy figyelemmel nézték az idegeneket.

- Óh, uraim, mit mondjak önöknek, - szólalt meg az egyik hölgy, miközben finom, nagyurias alkotású fehér kezét odatartotta a tűz fölé és véghetetlen hálával tekintett először lord Antonyra, majd az egyik fiatalemberre, aki velük jött s aki éppen azon volt, hogy nehéz galléros köpenyétől megszabaduljon.

- Csak annyit, grófné, hogy örömmel jött Angliába, - felelt lord Antony, - és hogy a fáradságos utazás nem viselte meg tulságosan.

- Óh hogyne, hogyne örülnék, hogy Angliában lehetünk, - felelt a grófné, mialatt szeme megtelt könnyel, - azt pedig szinte el is feledtük, amit az uton szenvedtünk.

Hangja halk volt és dallamos s egész modorában sok volt abból a nyugodt méltóságból, amit csakis a nemesen kiállott szenvedések emléke adhatott meg annak az előkelően szép arcnak, amely fölött az akkori idők divatja szerint magasra volt feltornyozva a hófehér haj tömege.

- Remélem, hogy Sir Ffoulkes Andrew barátomat szórakoztató utitársnak találta, grófné?

- Sir Andrew maga volt a szives figyelem. Hogy fogjuk a gyermekeim és én mindezt a jóságot valaha is meghálálni, uraim?

A másik hölgy, egy karcsu, szinte légies leányalak, akinek bánatos és fáradt vonásain egyaránt volt valami a gyermekiesből és a megindítóból, nem felelt semmit, csak felnézett szép barna szemével s ez a pillantás Sir Andrew tekintetét kereste. Ez közelebb lépett hozzá. Szeme leplezetlen csodálattal pihent a bájos arcon s amint szemük találkozott, mintha a leány halvány arcán egy árnyalattal melegebb szín suhant volna át.

- Lám, ez hát Angolország, - szólalt meg a leány s szinte gyermekes kíváncsisággal tekintett körül, szemügyre véve a nagy, nyílt tüzhelyet, a tölgygerendákat és a derült, piros kerek angol arcokat.

- Egy talpalatnyi területe annak, kisasszony, de az egész szolgálatára áll önnek.

A fiatal leány ismét elpirult, de most mosolygás is jelent meg az arcán, ragyogó, derült mosolygás. Szólni nem szólt, valamint hogy néma maradt Sir Andrew is, de azért az a két fiatal lélek értette egymást, ahogy csak a fiatalok szokták.

- Hanem hát asztalhoz, asztalhoz, - kiáltott közbe lord Antony. - Jellyband gazda, hol a maga szép leánya a levessel.

A gazda izgatottan szaladt ki, hogy lássa, készen van-e Sally, de a leány már hozta is a pompás illatu, gőzölgő levest egy óriási levesestálban.

Lord Antony engedelmet kért a grófnétól, hogy asztalhoz vezethesse.

Ezalatt a többiek izegtek-mozogtak, jártak-keltek a nagy szobában. A halász meg a gazda nép illendőbbnek találta, hogy átadja a helyét «az uraknak», maga pedig másvalahol szivja el a pipáját. Csakis a két idegen maradt ott a maga asztala mellett, nyugodtan iddogálva a borból s egész figyelmüket neki szentelve a dominójátéknak; - aztán meg Waite Harry maradt ott egy másik asztalnál, akinek már nagyon fogytán volt ekkor a türelme, mikor látta, hogy a szép Sally hogyan sürgölődik a vendégek asztala körül.

Meg kell adni, hogy szép is volt a leány a maga üde angol, falusi szépségében. Nem csoda, ha a fiatal francia alig tudta a szemét levenni róla. Tournay vicomte nem volt még több tizenkilenc évesnél és a hazájában lefolyt borzasztó tragédiák nem tettek rá valami nagyon mély benyomást. Diszesen, csaknem cicomásan volt öltözve s amint angol földön biztonságban érezte magát, rögtön hajlandó volt a francia forradalom minden borzalmáról megfélekedezni az angol élet örömei között.

- Szavamra, ha ez van Angolország, - kiáltott föl Sallyre kacsintva, - akkor tudok mondani, hogy nagyon megelégedve vagyok tőle.

Nem volna könnyű pontosan lekottázni azt a felkiáltást, amit erre Waite Harry hallatott az összeszorított fogán keresztül. Csakis az »urak« és különösen a lord Antony iránt tartozó tisztelet tartotta vissza attól, hogy hangosabban is kifejezést adjon annak, amit az idegen fiatalemberről gondolt.

- Nos és minthogy ez tényleg Angolország, te kis elvetemült bünös, - szólt közbe lord Antony kacagva, - kérlek, ne kezd el a magad külföldi könnyelműségeit ebben a páratlanul erkölcsös országban.

Lord Antony ezalatt már el is foglalta helyét az asztalfőn, jobbján a grófnőnek kínálva helyet. Jellyband fontoskodva izgett mozgott körülöttük, Sally pedig várt, hogy a kimért levest széthordja.

Waite Harryt meg végre mégis csak sikerült a barátainak kivinni onnan, nagyon idején, mert minél szemmel láthatóbb lett a fiatal vicomte modorán az, hogy Sally tetszik neki, annál zivatarosabb felhők telepedtek a Waite Harry homlokára.

- Suzanne! - hangzott fel most a feszes tartású grófné rideg, parancsoló hangja.

Suzanne megint elpirult, mert anyja hangja hirtelen arra emlékeztette, hogy az imént szinte meg is feledkezett az idő mulásáról s talán tovább is engedte a kelleténél, hogy a délceg angol ifju szeme az ő édes arcán pihenjen s keze pedig öntudatlanul az ő kezén.

- Igen, mama, - felelte most a figyelmeztető szóra alázatosan s azzal elfoglalta helyét az asztalnál.

HARMADIK FEJEZET. A Vörös Pimpernel ligája.

Igazán jókedvű, szinte boldog kis csoportnak látszottak, amint ott ültek az asztal körül; a két angol, igazi típusai a csinos, jószármazású és jónevelésű brit gentlemannek, meg a francia grófné és két gyermeke, akik most menekültek el a borzalmak színhelyéről.

Ott a távoli sarokban a két idegen, úgy látszik, befejezte a játékot, mert egyikük fölemelkedett s háttal fordulva a jókedvű társaságnak, nagyban igyekezett, hogy a százgalléru köpönyeget magára kerítse. Mialatt ebbe beleegyengette magát, egyetlen egyszer mégis visszafordult,

hogy egy pillantást vessen rájuk s amint látta, hogy elmerültek a beszédbe, odaszólt a társának halkán:

- Most!

Amire amaz olyan gyorsasággal, amit csak a hosszas gyakorlat adhat meg az embernek, egy pillanat alatt térdre csuszott az asztal mellett s azután lehuzódott a tölgyfapad alá. Az idegen aztán erre hangos «Jó éjszakát» kívánással kilépett az ivóból.

- Végre egyedül! - kiáltott föl lord Antony, de a többiek is mind megkönnyebbülten sóhajtottak föl.

Ekkor a fiatal vicomte fölemelkedett helyéből s poharát ünnepélyesen György királyra emelte. A két angol is visszhangozta ezt s Sir Andrew azután azzal folytatta, hogy Lajos francia királyért ivott.

- Órizzze meg őfelségét az Isten s engedje, hogy mielőbb diadalmaskodjon ellenségein.

Erre mindenki csendesen elkomolyodva üritette ki a poharát; rövid szünet után azonban lord Antony, fölindulva folytatta:

- Most pedig igyunk Tournay de Basserive gróf urért. Adja Isten, hogy rövid idő múlva itt üdvözölhessük.

- Óh, uram, - sóhajtott föl a grófné, remegő kézzel emelve poharát ajkához, - azt már alig merem remélni.

- Pedig ez az üres szó, grófné, önöket itt látva biztosságban, miért ne remélhetnénk azt is?

- Bizom Istenben, uram, - felelt a grófné nehéz sóhajjal, - imádkozom - és remélek.

- Ugy, ugy, grófné, - szólt közbe Sir Andrew, - bizzék Istenben, de bizzék egy keveset angol barátaiban is, akik megesküdtek, hogy a gróft is éppen úgy átsegítik ide, mint ahogy átsegítették önöket is.

- Óh, uram, hogyan biznám önökben. Biztosítom, hogy az ön hirneve egész Franciaországban elterjedt már. Az, hogy sok honfitársam megszabadult a rettenetes forradalmi törvényszék kezei közül, valóságos csodaszámba megy - és azt mind önnek és társainak köszönhetjük.

- Grófné, mi csak a kéz szerepét játszottuk...

- De szegény férjem iszonyu veszedelemben van ma is, - folytatta a grófné a visszafojtott sirástól fátyolozott hangon. - Sohasem hagytam volna el... de... ott voltak a gyermekeim! Azok meg nem akartak nélkülem menekülni... azt sem tudtam, melyik kötelességemre hallgassak. Ön és társai biztattak, hogy férjem is megmenekül a veszedelemből. De most... most, hogy itt vagyok biztosságban, itt, a gyönyörű Angliában, most egyszerre megint előttem van az egész borzalma annak, hogy ő szegény, bujni, menekülni kénytelen, mint valami szegény vadállat, amit üldöznek... Óh, bár ne hagytam volna el, bár ne hagytam volna el.

A boldogtalan asszony itt már teljesen elvesztette minden önuralmát; az izgalmak, a kimerültség erőt vettek még az ő nagyurias, tartózkodó modorán is és a grófné elfakadt sirva. Suzanne odaszaladt hozzá s szeretettel csókolgatta, hogy véget vessen anyja zokogásának.

Lord Antony és Sir Andrew nem szakították félbe a grófnét, amikor beszélt; mélységesen vele éreztek ugyan, de hát az mindig úgy volt mindenütt, kivált pedig Angliában, hogy az emberek szégyenkezni szoktak a maguk megindulása és a maguk megnyilatkozó részvéte miatt.

- Ami engem illet, uram, - szólalt meg Suzanne és barna fürtjeinek gazdag erdeje alól egyenest Sir Andrewra nézett föl, - én föltétlenül bizom önben és tudom, hogy jó édesatyámat is olyan jól átsegíti, ahogy minket átsegített.

A leányka annyi bizalommal, annyi hittel és reménnyel mondta ezt, hogy szavai egyszerre mintegy varázserővel szántották föl anyja szeméből a könnyeket, de mosolyt csaltak a többiek ajkára is.

- Nem, kisasszony, ön igazán megszegyenit; egész életem az ön szolgálatára áll ugyan, de azért az igazság az, hogy én csak eszköz voltam a mi nagy vezetőnk kezében, aki az önök menekülését is tervezte és végrehajtotta.

Sir Andrew annyi melegséggel és meggyőződéssel beszélt, hogy Suzanne szeme leplezetlen bámulattal tapadt arcára.

- Az önök vezetője, uram? - kérdezte a grófnő. - Természetesen, hiszen kell valami vezetőnek lennie. - És én erre nem is gondoltam. De mondja, ki az? Hadd menjek oda hozzá gyermekeimmel, hadd boruljak a lábaihoz, hogy hálát mondhassak a megmentésünkért.

- Fájdalom, grófné, az lehetetlen.

- Mert a Vörös Pimpernel a sötétben munkálkodik és kilétét csak ünnepélyes, szigorú eskü alatt árulják el közvetlen követőinek.

- A Vörös Pimpernel! - mosolygott Suzanne. - Milyen különös név. Mi az?

Mialatt ezt mondta, feszült kíváncsisággal nézett Sir Andrewra. Ennek azonban e kérdésre szinte átszellemült az arca. Szeretet, csodálat, rajongás sugárzott róla, amikor így felelt:

- A Vörös Pimpernel, kisasszony, voltaképp nem egyéb, mint egy kis utszéli gyom, de egyszerűen ez a név szolgál arra is, hogy mögéje rejtőzhessék a legjobb, legbátrabb, legnemesebb ember, aki valaha élt s aki ennek a névnek leple alatt végzi mindazt a nemes, önzetlen dolgot, amire vállalkozott.

A fiatal vicomte is közbeszólt most.

- Azt hallottam, hogy valahányszor egy-egy üldözött elmenekül Franciaországból, az ördögi Fouquier Tinville mindig kap egy-egy levelet, amely alá az a kis virág van odarajzolva. Igaz?

- Igaz, - hagyta helyben lord Antony.

- Akkor ma is kapni fog olyan levelet.

- Valószínűleg.

- Óh, de kíváncsi vagyok, mit mond majd hozzá, - szólt Suzanne vigán. - Azt mondják, hogy az a kis vörös virág az egyetlen látvány, ami meg tudja rémiteni.

- Óh, uraim, - sóhajtott a grófné, - mindez úgy hangzik, mint valami álom. Az ember igazán nem képes rá, hogy megértse.

- Miért is igyekeznék azon, grófnő?

- Csak azt mondják meg, uraim, mi az oka annak, hogy az önök vezére s önök is mindannyian pénzüket, csaknem az életüket dobták oda azért, hogy bennünket, franciákat megmentsenek, akik végre is nem vagyunk önökre nézve semmik.

- Sport, grófné, sport, - felelt Antony kellemes, vidám hangja; - hiszen tudja, hogy sportkedvelő nemzet vagyunk s most éppen az a sportdivat, hogy az üldözött nyulat jóformán a vadászebek fogai közül mentsük meg.

- Óh nem, uram, nem sport ez; magasabb valami ez annál; van önöknek nemesebb célja is ebben a dologban.

- Nagyon lekötelez, grófné, ha talál számunkra valami ilyen célt, hanem ami engem illet, én csak azt mondhatom, hogy engem a tréfa, az izgalom vonz az egészben. Hajszálon függő menekülések; élet-halál! Tallyho! Árkon-bokron át. Mondhatom, ennél izgatóbb sportban nem volt még részem soha.

De a grófnét nem elégitette ki ez a magyarázat. Miért vetnének kockára gazdag, előkelő emberek mindent az idegenekért? Hisz az életükkel játszanak! Ha egyszer ott érik őket francia területen, angol nemzetségük nem menti meg őket.

Halál volt kimondva mindazok fejére, akik arisztokratákat, vagy királypártiakat rejtegettek, bármilyen nemzetiségű lett legyen is az üldözöttek pártfogója. És a titokzatos angol szövetség mégis egyre-másra mentette meg a halálraitélteket, jóformán a guillotine tövéből ragadva el őket.

A grófné összeborzongva gondolt az utolsó párisi napokra, amikor gyermekeivel együtt egy vászonernyős szekéren menekültek egy alom karórépa és káposzta közé rejtve, úgy, hogy lélegzeni is alig bírtak, s mialatt a szekér haladt velük, a barrikádok mentén egyre hangzott a csőcselék üvöltése:

- À la lanterne les aristos!

Milyen csodásan is történt mindez!

Amikor férje meg ő tudatára jöttek annak, hogy nevük fel van jegyezve a «gyanusak» sorában, ami elfogatást és halált jelentett, a legközelebbi napok, talán órák folyamán! Aztán amikor ebben a kétségbeesésben egyszerre a menekülés reménye virradt rájuk, amikor megkapták váratlanul a Vörös Pimpernel jelzett levelet, amely azt közölte velük, hogy ha a leirt utasításokat hiven betartják, akkor megmenekülhetnek!

Majd mikor válnia kellett férjétől, hogy gyermekeivel tarthasson; az elmaradás, a menekülés, a vásári szekér, a visszataszító vén banya, aki hajtott, aki azt a vérfagyasztó diadalmi jelvényt lobogtatta az ostorán.

Tudta, hogy megmentői az életüket kockáztatták az ut minden mozzanata alkalmával s most mégis azt állítják, hogy csak sportból, mulatságból vállalkoztak minderre. Lehetséges volna ez?

Amint Susanne Sir Andrew szemébe nézett, a leányka tekintete világosan kifejezte, mennyivel nagyobb célok szolgálatában képzei az ifju főurat ennél.

- És hányan lehetnek az önök szövetségében, monsieur? - kérdezte a leányka félénken.

- Össze-vissza huszan, kisasszony, egy parancsol, a többi tizenkilenc engedelmeskedik. Mind angolok vagyunk, s mindnyájunkat ígéret köt le, hogy vezérünknek engedelmeskedünk, s azon leszünk, hogy az ártatlanokat megmentjük.

- Órizza önöket a jó Isten, - sóhajtott a grófnő.

- Eddig még megtette, asszonyom.

- Csodálatos! Csodálatos! - szólott a grófnő, - hogy angolok fogják pártunkat, míg a franciák a legiszonyubbtól sem riadnak vissza - a szabadság és testvériség nevében.

- És a nők még elkeseredettebb ellenségeinknek bizonyultak, mint a férfiak, - szólott a vicomte sóhajtva.

- Igaz, - szólott a grófnő, mialatt a keserűség és megvetés kemény vonást rajzolt az arcára. - Ott volt például St. Just Marguerite. St. Cyr örgrófot és egész családját is ő jelentette föl a forradalmi törvényszék előtt.

- St. Just Marguerite? - kiáltott közbe lord Antony, gyors és jelentős pillantást vetve sir Andrewra. - De hisz...

- Igen, ő. Bizonyára ismerik. A Comédie Française első színésznője volt és nem régen egy angol ur vette nőül. Ismerik, ugy-e?

- Hogy ismerjük-e? - kiáltotta lord Antony. - Hogy ismerjük-e lady Blakeneyt, a legelső divathölgyet Londonban; Anglia leggazdagabb emberének a feleségét? Hogyne!

- Nekem iskolatársam volt a párisi zárdában, -, szólott Suzanne, - és Angliába is együtt jöttünk át, hogy az önök nyelvét megtanuljuk. Én nagyon szerettem és el nem bírom hinni, hogy valami olyan gonoszra szánta volna el magát.

- S csakugyan, hihetetlennek is látszik, - szólott Sir Andrew. - Valami tévedés lehet benne.

- Szó sincs róla, uram, - felelt a grófné hidegen, - St. Just Marguerite testvérbátyja hirhadt republikánus. Beszéli, hogy valami bosszu vagy harag állott volna fönn közte és unokafivérem, St. Cyr örgróf között. A St. Just-ok egészen plebejusi eredetűek és a forradalmi kormány sok kémet tart... ön még nem hallotta volna ezt a történetet?

- Igazság szerint hallottam biz én valamit harangozni, asszonyom, de Angliában senki sem adott volna hitelt ennek. Blakeney Percy báró rendkívül gazdag ember, bizalmas barátja a walesi hercegnek... Lady Blakeney pedig vezető szerepet játszik a divatban csak úgy, mint a társaságban.

- Az lehet, uram. De mi, természetesen, nagyon visszavonult életet fogunk élni Angliában s azért szívből remélem, hogy míg itt tartózkodom, St. Just Marguerite-tal nem fogok találkozni soha.

A kis társaságnak egyszerre mintha lelohadt volna a kedve. Susanne elszomorodva nézett maga elé: sir Andrew nyugtalanul játszott a villájával, a grófnő pedig, mintha páncél gyanánt öltötte volna fel hirtelen a maga főuri előítéleteit, olyan feszes merevséggel ült egyenes hátú karosszékében.

Lord Antony volt talán a legjobban sarokba szorítva és zavartan tekintgetett Jellyband gazda felé, aki már éppen alig tudta, hova legyen.

- Hány órára várja őket? - kérdezte lord Antony a fogadóstól sugva.

- Minden pillanatban itt lehetnek, mylord, - sugta vissza amaz.

Alig, hogy kimondta, patkók csattogását lehetett hallani és a közeledő zaj végre ott állt meg a fogadó előtt. Néhány perc múlva a lovászyerek jelent meg a küszöbön izgatottan, kipirulva és így kiáltott: Blakeney Percy báró meg a báróné éppen most szálltak le a hintóból.

S ezalatt ott künn egyre jobban hangozott a szerszámok csörgése, fullajtárok kiabálása, mert a négy pompás pej, amely a fejedelmi diszú hintó elé volt fogva, csakugyan ott állt meg a Halásztanya előtt.

NEGYEDIK FEJEZET.

Marguerite.

A tölgygerendás, kedélyes szoba csakhamar valóságos zürzavar színhelye lett. Lord Antony valami akkoriban divatosná vált indulatszóval ugrott fel a helyéről, s nyakra-főre osztogatta az utasításokat Jellyband gazdának:

- Az Istenért, barátom, tartsa kint szóval egy kicsit lady Blakeneyt, hogy be ne jöhessen, mielőtt a hölgyek visszavonulnának. Ez igazán szerencsétlenül volt elrendezve!

- Gyertyákat, Sally, gyertyákat, - kiáltott Jellyband, zavartan ugrándozva ide s tova, amivel sikeresen növelte a zavart.

A grófné ezalatt mereven emelkedett föl ültéből és izgalmát a magához méltóbb sang froid alá rejtve, halkán ismételte:

- Nem akarom látni! Nem akarom látni.

Odakint a szolgaszemélyzet meg a koldusok hangja egész kórusban hangzott a nagy vendégek érkezésére.

- Alázatos szolgája méltóságodnak. Erre parancsoljanak! Alamizsnát a szegény vaknak, kegyelmes, méltóságos uram és asszonyom.

Ekkor aztán egyszerre egy sajátságosan édes csengésű hang hallatszott:

- Ne bántsák azt a szegény embert! Adjanak neki vacsorát az én költségemre.

Mintha lett volna a dallamos, halk hangban az idegenszerű kiejtésnek egy halvány árnyalata is, amikor a mássalhangzókat hallatta.

Odabenn mindenki akaratlanul is elnémult és megállapodott, hogy azt a hangot hallgassa.

A grófné azonban nemsokára ismét készülődni kezdett a gyors visszaindulásra és Susanne vonakodva követte, mert sajnálta, hogy tanulóársát nem láthatja.

Jellyband ekkor végre mégis kinyitotta az ajtót, mire az előbbi dallamos hang már a küszöbről hangzott fel vidám kacagással és tettetett megbotránkozással:

- Brrr! Csurom víz vagyok. Dieu! Ki látott valaha ilyen rettenetes klimát?

- Suzanne! Azonnal velem jössz! Ugy kívánom.

- Óh, mama!

Jellyband ezalatt üdvözölte is, tartotta volna is a vendéget, aki azonban így felelt a gyámoltalan kísérletekre:

- Pardieu! Hát mit áll az utamba, jó ember. Miért ugrál féllábon, mint a fájóslábu pulyka? Eresszen hát a tüzhöz, hisz majd megfagyok.

S a következő pillanatban lady Blakeney már be is lépett az ajtón, könnyed mozdulattal tolva félre utjából a fogadóst.

St. Just Margueriteről sok arckép és miniatűr festmény maradt fenn, de talán egyetlen egy sem tünteti fel az ő sajátos szépségét a maga egészében. Feltűnően magas, királyi növésű alakjával olyan jelenség volt, hogy nem csoda, ha még a grófné is megállt egy pillanatra akaratlanul, hogy ránézzen a jövevényre.

Marguerite alig lehetett huszonötéves és szépsége most volt a legvakítóbb. A kor divatját feltűntető nagy kalap a maga hullámzó, lengő tollaival lágy árnyat vetett a klasszikus vonalú homlokra, amelyet a vörösbe játszó barna hajnak egész tömege vett körül. A bájos, csaknem gyermekes vonalú száj, a finommetszésű orr, kerek áll és gyönyörű tartású nyak, mind hozzájárultak az összhanghoz.

És a divatos ruházat a lehető legszebb környezetet adta meg Marguerite szépségének. A kék bársonyruha gyönyörűen érvényre juttatta fejedelmi alakját, amint ott állt kis kezében a szalaggal diszitett hosszú botot tartva, amely nélkül annak a kornak divatos asszonya nem jelent volna meg sehol.

A szobába érve, hirtelen körülnézett; Sir Andrewnak barátságosan intett a fejével, lord Antonynak pedig a kezét nyújtotta.

- Halló, lord Tony, - kiáltotta vidáman, - hát ön ugyan mit keres itt Doverben?

Aztán, feleletre nem várva, odafordult a hölgyekhez s Suzanne láttára arca még ragyogóbbra vált, mialatt két kezét nyujtva sietett a fiatal leány felé.

- Nini, de hisz ez itt az én kis Suzanneom! Pardieu, kis polgártársnő, hát mi hogy kerülünk Angliába? És a grófné is!

Minden zavar nélkül sietett eléjük, mialatt sir Andrew és lord Antony ámulva nézték a jelenetet. Angolok voltak ugyan, de azért nagyon jól tudták, micsoda hajthatatlan, merev göggel nézi Franciaország nemessége mindazokat, akik az ő méltóságukat támadni merészelték és hogy micsoda megvetés honol szívében azok iránt, akik valamivel is hozzájárultak az ő uralmuk megdöntéséhez.

A szép lady Blakeney testvérbátyja, St. Just Armand republikánus érzelmeiről volt ismeretes. Valami régi ellenségeskedés állott fenn közte és a St. Cyr-család között, aminek igazi okát vagy történetét jóformán senki sem tudta, de ennek a gyűlölködésnek végeredménye lett azután a St. Cyrek bukása s jóformán teljes kiirtása.

Franciaországban St. Just és pártja diadalmaskodtak s most ime, itt Angliában szemben álltak egymással ennek a két családnak sarjai! A republikánus család tagja, a szép Marguerite ott állt az ősi származású arisztokratákkal szemben, feléjük nyujtva kezét, mintha ezzel a mozdulattal áthidalhatná a vérontásnak azokat a borzalmas eseményeit, amelyek az utolsó évtized folyamán mentek végbe.

- Suzanne, megtiltom, hogy azzal az asszonnyal szót válts! - szólt szigoruan a grófné, kezét leánya karjára téve.

Angolul szólt, hogy valamennyien megérthessék, a két angol főúr csakugy, mint a fogadós és a leánya.

Ezeknek még a lélegzete is elakadt az idegen nőnek arra a sértő vakmerőségére, amivel olyan hölgyet mert illetni, aki most már angollá lett, minthogy az Sir Percy hitvese volt s aki még hozzá barátságban állott a walesi herceg családjával is.

A két főúr ugy érezte, mintha a szívük verése is elállana ennek a sértésnek a hallatára. Egyikük kérlelőleg, a másik figyelmeztetőleg szólalt meg s mindketten akaratlanul is az ajtó felé néztek, ahonnan egy lassu, kissé vontatott, de kellemes hang hallatszott be.

Valamennyiök közül csak a grófné és Marguerite őrizték meg önuralmukat. Az előbbi ugy állott ott, mint a hajthatatlan főnemesi gögnek igazi megtestesülése; Marguerite pedig csak nézett maga elé tovább is nyugodtan, noha szép arca egy pillanat alatt olyan hófehérré vált, mint az a csipkekendő, amely a nyaka körül hullámozott; sőt aki nagyon megfigyelte, észrevehette még azt is, hogy keze is megremegett, amely a szalagos botot tartotta.

De ez csak egy pillanatig tartott; azután finomrajzu szemöldökét felvonva egy kissé, elmosolyodott könnyed gunnyal, miközben vállatvonva szólt a grófnéhez:

- Ugyan-ugyan, polgártársnő, nem mondaná meg, mi érte, hogy így beszél?

- Most Angolországban vagyunk, asszonyom, - felelt a grófné hidegen, - és így jogomban áll, hogy megtiltsam a leányomnak, hogy önnel beszéljen! Menjünk, Suzanne!

Ezzel intett Suzannenak és anélkül, hogy csak egy tekintetre is méltatta volna lady Blakeneyt, megindult az ajtó felé; - a két ur előtt azonban meghajolt a régi idők szertartásos bókjával s azután méltósággal hagyta el a szobát.

A nagy szobában néma, nyomasztó csend támadt egy pillanatra, csak a grófné uszályának suhogása hallatszott be a lépcsőről. Marguerita szobormerevséggel nézett utána; de amint a kis Suzanne alázatos engedelmséggel haladt anyja mögött, az ő láttára a Marguerite arcán is megnyhült a kemény kifejezés s megilletődött, csaknem gyermekesen lágy kifejezés lopózott arra a szép arcra.

A kis Suzanne észrevette ezt a tekintetet. A gyermek szende, szerető lényé akaratlanul is vonzódott a gyönyörű asszony felé, aki alig volt idősebb nála; a leányos, nyájas baráti érzés előtt még a gyermeki engedelmségnek is meg kellett hátrálnia és Suzanne a küszöbről egyszerre csak vissza fordult, odaszaladt Margueritehez, átölelte a nyakát, s nagy szeretettel csókolta meg azt a szép arcot.

Azután kisietett anyja után, Sally pedig követte.

Suzanne kedves közvetlensége egyszerre megnyitotta a helyzet kínos feszültségét. Sir Andrew szeme mindaddig követte a bájos kis alakot, amíg csak láthatta, azután visszafordult s jókedvű nevetéssel nézett lady Blakeneyre.

Marguerite pajzánul dobott csókot a hölgyek után, amikor ezek eltűntek az ajtón, azután ő is elnevette magát.

- Hát így vagyunk? - kezdte. - Nos, Sir Andrew, hát látott-e valaha ennél kellemetlenebb teremtést? Remélem, ha megöregszem, nem válok azzá, ami ez!

S ezzel fölkapva az uszályát, fenséges merevséggel lépdelt a kandalló felé, s a grófnét a csalódásig hiven utánozva szólalt meg:

- Suzanne! megtiltom, hogy azzal az asszonnal beszélj!

S akkor azután újra elnevette magát. Lehet, hogy ez a nevetés egy kicsit erőltetetten hangzott, de sem Sir Andrew, sem Lord Antony nem voltak valami nagyon éles megfigyelők.

Az utánzás maga oly tökéletes volt, hogy a két fiatalember akaratlanul is bravót kiáltott a láttára.

- Óh, Lady Blakeney, - szólt Lord Antony, - mennyire nélkülözhetik önt a Comédie Française-nál, s mennyire haragudhatnak a párisiak Sir Percyre, amiért elrabolta önt tőlük.

- Hohó, Lord Antony, - felelt Marguerite, - Sir Percyre nem lehet ám haragudni semmiért; mert az ő elmés visszavágásai lefegyvereznének mindenkit, még a grófné öméltóságát is.

A fiatal vicomte, aki nem követte a hölgyeket eddig, most hirtelen előbbre lépett, hogy megvédelmezze anyját, ha Marguerite esetleg továbbra is célpontjává tenné a gunyolódásnak.

De mielőtt megszólalhatott volna, kívülről kellemes, bár határozottan üres nevetés hangzott be a szobába, s néhány pillanat múlva egy rendkívül magas és igen gazdagon öltözött férfi alakja jelent meg a küszöbön.

ÖTÖDIK FEJEZET. **Egy „Exquisite” 1792-ből.**

Blakeney Percy báró, mint a történeti följegyzésekből megállapíthatjuk, 1792-ben, ugy harminc körül lehetett. Még az angolok közt is magas emberszámba ment; szélesvállu, izmos alak, akinek az arcát feltűnően szépnek lehetett volna mondani, csak az az álmos, lélektelen kifejezés ne ült volna a mélyfekvésű kék szemben; és csak az ajk körül ne lett volna ott örökké az az üres, léha mosolygás, amely szinte elrontotta az erős, szépmetszésű vonásokat.

Vagy egy éve lehetett ezidőben annak, hogy sir Percy, Anglia egyik leggazdagabb embere, valóságos divatkirály és a walesi herceg személyes barátja azzal lepte meg a világot, már minthogy London és Bath előkelő, divatos köreit, hogy külföldi utazásából gyönyörű, szikrázó elmésségű asszonyt hozott haza. Sir Percy, a legélettelenebb, legálmosabb, legbritebb brit, aki csak valaha ásitásra birt egy szép asszonyt, most mégis olyan valakit nyert meg feleség gyanánt, akit, az akkori krónikák tanúsága szerint, ugyancsak sokan kívántak megnyerni.

St. Just Marguerite éppen akkortájt jelent meg a nagyközönség előtt legelőször, amikor Páris falai közt a legnagyobb társadalmi forrongás folyt, amit a világ csak valaha ismert.

Marguerite ekkor alig volt tizennyolcéves. Egyaránt dusan megáldva szépséggel és művészi tehetséggel, egyedül, szintén fiatal, szerető testvérébátyjára bízva, csakhamar sikerült neki Rue Richelieu-beli szép lakásában olyan kört gyűjteni maga köré, amely éppen olyan fényes volt, mint amilyen szigorúan kiválogatott.

Már minthogy kiválogatott egy bizonyos szempontból. Marguerite elvből és meggyőződésből köztársasági érzelmű volt a legnagyobb fokig. Erős hite volt az, hogy születésüknél fogva nincs az emberek között semmi különbség. Hogy vagyona nézve van, azt egyszerűen véletlen balesetnek nézte, de az egyetlen igazi egyenlőtlenség, amit elismert, a szellemi volt.

- A pénz, meg a címek örökölhetők - szokta mondani, - de az ész nem.

Igy aztán Marguerite szalonja csupán az eredeti, érdekes tehetségeknek volt főntartva és az abbavaló bejutást úgy tekintették a párisi szellemi világban, - amely még a borzalom e napjaiban is a sulypontja volt Páris életének, - mint az aranypróbáját egy-egy ember pályájának.

Aztán jött a váratlan fordulat. St. Just Marguerite egyszerre csak kapta magát és férjhezment Blakeney Percy báróhoz; férjhezment minden előzetes értesítés, minden soirée de contrat vagy diner de fiançailles nélkül, ami pedig már csak elmaradhatatlan kelléke egy-egy divatos francia esküvőnek.

Hogy azt az unalmas, ostobának ismert angol bárót hogyan bocsáthatták be Marguerite ragyogó elmésségű társaságába, amely „Európa legeszesebb asszonya” körül csoportosult, azt még csak találgatni is alig lehetett. Néhányan arról beszéltek, hogy az arany a legjobb kulcs mindenhova, de ez a gonoszabb nyelvűek állítása volt csupán.

Elég az hozzá, hogy „Európa legokosabb asszonya” csakugyan hozzáment ahhoz a „képtelesen ostoba” Blakeneyhez s még Marguerite legbizalmasabb ismerősei sem találták a dolognak más magyarázatát a különködésnél. Azok, akik jól ismerték a szép színésznőt, egyszerűen elvetették azt a gondolatot, hogy ez azokért a világi előnyökért ment volna Blakeneyhez, amit ez biztosított neki. Ezek tudták jól, hogy St. Just Marguerite voltaképp nem törődik a pénzzel, a címmel pedig még kevésbé; azonkívül pedig voltak körülötte mások is elegenden, ha nem is olyan gazdagok, mint Blakeney, de rangra nem csekélyebbek; akik szívesen megosztották volna címüket a művésznővel.

Sir Percyről mindenki azt vallotta, hogy egyáltalán nem való arra a helyre, amelyet elvállalt. Hiszen az igaz, hogy némely sajtósága, például a vak imádat, amivel Marguerite-ot körülvette, aztán nagy vagyona és az angol udvarnál való kedveltsége hivatottá tették arra, hogy a férje legyen ennek a ragyogó asszonynak, de a londoni társaság egyhangulag azt vallotta, hogy tekintve a báró saját korlátolt elmetehetségét, mindenesetre jobb lett volna, ha a hatalmában álló nagyvilági előnyöket kevésbé elmés és ragyogó feleségnek ajánlja föl.

Blakeney a legutóbbi időben ugyan nagyon ismert alakjává lett az angol társaságnak, de megelőzőleg élete javarészét külföldön töltötte. Atyját, Blakeney Algernon bárót az a nagy csapás sujtotta, hogy kétévi boldog házasság után bálványozott fiatal felesége gyógyíthatatlan

elmebajba esett, rövid idővel kis fiának, Percynek születése után. Abban az időben az elmebajt általában teljesen gyógyíthatatlannak tartották s az emberek szemében jóformán úgy állott az ilyen betegség, mint valami súlyos átok, amellyel az Isten a családot sújtotta.

Algernon báró külföldre vitte boldogtalan fiatal hitvesét és Percy így külföldön nevelkedett egy tébolyodott anya és egy kétségbeesett atya között egészen addig az ideig, amíg nagykorúságát elérte.

Szüleinek halála két hirtelen egymásra következő gyászeset volt s ekkor a fiatal Percy báró magára maradt, óriási vagyonnal, mert hiszen atyja oly teljesen visszavonult, szerény életet volt kénytelen élni, hogy az amugy is nagy Blakeney-vagyon Percy nagykorúságáig jóformán megtízszereződött.

Sir Percy sokfelé utazott, mielőtt fiatal feleségét hazahozta volna. A divatos körök természetesen készek voltak mindkettőjüket tárt karokkal fogadni. Sir Percy gazdag volt, felesége pedig művelt és eszes, így a walesi herceg nagy jóindulattal volt mindkettőjük iránt. Hat hónapra Londonba érkezésük után már vezetői voltak a divatnak és a társaságnak. Sir Percy kabátjai beszéd tárgyai voltak az egész városnak, üres mondásait idézték, kézről-kézre adták, kicsit bárgyu nevetését pedig lelkiismeretesen utánozta London aranyifjusága. Mindenki tudta, hogy korlátolt eszű ember, de ezen senki sem csodálkozott, mert hiszen a Blakeney-ak nemzedékeken át ilyenek voltak, anyja pedig mint elmebeteg halt meg.

Igy a társaság elfogadta, kényeztette, sokra tartotta, mert hiszen a lovai a legszebbek voltak az egész országban, ünnepélyei és borai pedig emlékében maradtak mindenkinek, akinek egyszer része volt bennük.

Ami pedig feleségét, Európa legokosabb asszonyát illette, nos; - hát az elkerülhetetlen dolognak be kellett következni és ez közeledett is gyors és biztos lépésekkel. Sir Percy senki sem sajnálta, mert hiszen maga kereste a sorsát. Vagy talán nem lett volna Angliában jó családból való szép leány elég olyan, aki hajlandó lett volna Sir Percynek segíteni a nagy Blakeney-vagyon elköltésében, s emellett elnézően mosolyogni férje ártalmatlan gyöngelméljűségén? Azután meg Sir Percy egyáltalában nem is tartott számot arra, hogy szánják; végtelenül büszke volt szép és eszes feleségére s egyáltalán nem bánta, hogy ez nem is igyekezett elrejtetni azt a jóindulatu kicsinylést, amit férje iránt érzett s hogy még mulatságát is lelte abban, ha elmésségét a férje rovására gyakorolhatta.

De hát Blakeney sokkal korlátoltabb elméjű volt, semhogy észrevette volna, ha eszes felesége neveltségessé tette itt-ott; és ha talán Sir Percy házassága nem minden vonásban ütött is ki úgy, amint ő azt a maga reményeivel és valódi ebhűségével elgondolta, a társaság ezt legföllebb találgathatta, de nem tudhatta bizonyosan.

Ha Sir Percy csak a kontrás szerepét játszotta gyönyörű richmondi házában, de bizonyos, hogy ezt teljes bonhomióval tette; azonkívül elhalmozta Marguerite-ot ékszerekkel s minden más drágasággal, amelyeket ez utánozhatatlan kellemmel fogadott tőle; - gyönyörű otthonát pedig ugyanazzal a nyájassággal bocsátotta vendégei rendelkezésére, mint hajdan párisi szalonját a maga otthoni körének. Külsőjét illetőleg Sir Percy tagadhatatlanul igen szép férfi volt; mindig leszámítva természetesen azt az unott, lusta kifejezést a szemében.

Mindig kifogástalan eleganciával öltözött s még az akkori Incroyable-divatot is, amely akkorában szivárgott át Franciaországból, az angol uriembernek veleszületett jó izlésével viselte. Azon a sáros, esős szeptemberi napon a hosszú utazás ellenére is a szokott hibátlansággal simult a kabát szépen megtermett, vállas alakjára; keze pedig csaknem nőiesen hófehérnek látszott, amint a drága Mechlin-csipke fodrai közül előtűnt. A képtelenül rövidderekú atlaszkabát, a széles hajtókájú mellény és a feszes, csíkos térdnagrág igazi tökéletességgel juttatták érvényre férfias alakját s míg ez az alak nyugodtan állott, mindenki tetszéssel

bámulhatta volna meg az angol férfiszépségnek ezt a kiváló típusát, míg aztán a nyegle mozdulatok, affektált fogások és a szakadatlan, üres nevetés egyszerre véget vetettek annak, hogy valaki őszintén csodálhassa Sir Percyt.

Amint belépett az ivóba a maga hánya-veti járásával, lerázta hosszú kabátjáról a vizet, majd belecsiptetve lusta nézésű kék szemébe egy aranykeretű monoklit, körülnézett a társaságon, akik úgy érezték, mintha valami zavart elnémulás lepné meg őket.

- Halló, Tony! Ni, Ffoulkes, hát te hogy vagy, - szőlitotta meg a két fiatalembert, mialatt kezét szoritott velük. - Fiuk, láttatok már ennél alávalóbb időt? Micsoda átkozott klíma, - fejezte be egy ásitással.

Marguerite halk nevetéssel, amelyben volt zavar is, de egy kis guny is, odafordult férje felé s végignézte azt tetőtől-talpig, mialatt vidám két szemében is megvillant valami pajzanság.

- De nézze meg az ember, - szólalt meg Sir Percy, - milyen elszontyorodottan néztek valamennyien. Hát mi történt?

- Óh, semmi, Sir Percy, - felelt Marguerite kissé erőltetett vigszággal. - Éppen csak annyi, hogy valaki megsértette az ön feleségét.

A nevetés, amely a szavakat kísérte, arra lehetett szánva, hogy megnyugtassa Sir Percyt s ez csakugyan elég lelki egyensullyal válaszolta:

- Ugyan ne mondja, kedvesem. De már ki lehetett az a vakmerő ember, aki önnel kikezdett?

Lord Antony megpróbált ugyan közbelépni, de már késő volt, mert a fiatal vicomte hirtelen előrelépett ezalatt.

- Uram, - kezdte, szertartásos bókkal vezetve be a beszédet, amelyet a maga tört angolságával mondott el, - anyám, Tournay de Basserive grófné megbántalmazott az a hölgyet, aki, mint most látok, az ön felesége van. Anyámért nem kérhetek bocsánatot, mert amit ő teszi, az én szememben mind helyes van. De készen vagyok, hogy megajánljak önnek a szokásos elégtételt.

A fiatalember kiegyenesítette a maga könnyű, karcsu termetét s aztán nagyon föllelkesült, nagyon büszke és fölhevült arccal nézett arra a több mint hat lábnyi fényes, pompás jelenségre, amely Blakeney Percy báró alakjában állott előtte.

- Ugyan, Sir Andrew, - kacagott fel Marguerite, - nézze csak azt a szép képet ott: az angol pulyka meg a kis francia törpe tyúk.

A hasonlat tökéletes csakugyan.

- Minden szentekre, uram, - szólott le Sir Percy a kis vicomtehoz, - hol a csodába tanult ön angolul?

- De, uram, - tiltakozott a kis vicomte annak láttára, milyen módon fogadja a természetes angol főúr az ő kihívását.

- Hitemre, ez bámulatos, - vágott közbe Marguerite. - Sir Percynek olyan kemény brit akcentusa van a franciában, mint a kő.

- Uram, - folytatta a kis vicomte még rosszabb angolsággal, - azt félem, hogy ön nem jól értette engem. Felajánlok önnek az egyetlen jóra igazítást, ami tud lenni két urak között.

- Aztán mi az Isten csodája az? - kérdezte Percy egy kicsit bárgyún.

- Az van a kard, uram, - felelt a vicomte, akit már kezdett elhagyni a türelme.

- Ön sportember, lord Tony, - szólalt meg Marguerite, - tized egy ellen arra a kis viador kakasra!

Sir Percy azonban csak nézett álmosan a fiatal grófra, még ásitott is egyet, aztán azt kérdezte:

- De az ördögbe, uram, hát aztán miről jó nekem az ön kardja?

Gondolni talán kötetekre menőt gondolhatott a kis vicomte válaszul, de mondani csak ennyit mondott a félvállról odavetett kérdésre:

- Párbajra, uram!

Blakeney lenézett még egyszer a hetvenkedő kis franciára, de rendíthetetlen jó humorát egy pillanatra sem veszítette el. Nevetett a maga üres, de kellemes hangzású nevetésével, aztán keskeny fehér kezét belemélyesztve a felsőkabátja terjedelmes zsebeibe, vontatottan mondotta:

- Párbajra? Óh, azt értette! Lám, micsoda vérszomjas emberevő ez a fiatal ur. Át szeretne döfni egy tisztességes, törvénytisztelő állampolgárt? Csakhogy én sohasem párbajozom, uram, - tette hozzá, lusta mozdulattal ereszkedve egy karosszékre s hosszú lábát kinyújtva a tűz felé. - Átkozottul kényelmetlen dolog egy olyan párbaj; nem igaz, Tony?

Hiszen igaz, halotta azt a vicomte valamikor, hogy Angliában a párbaj el volt tiltva s hogy a törvény igen szigorúan büntette az olyan urakat, akik mégis párbajoztak, de azért, hogy valaki tényleg visszautasítson egy formasierinti kihívást, ez valósággal botrányos eljárászámba ment egy francia ember szemében, akinek a hazájában a lovagiassági törvény ezt az egy eljárást szentesítette volt századokon keresztül.

A vicomte éppen azon elmélkedett, hogy arculüsse-e azt a hosszulábu angolt, gyávának bélyegezve ez eljárását; vagy pedig mellőzze-e ezt a dolgot, mint olyan valamit, amit hölgyek előtt nem lenne lovagias dolog végrehajtani: - mikor Marguerite szerencsére közbeszólt:

- Kérem, lord Tony, vállalkozzék a békeszerző szerepére. Ezt a gyereket majd szétveti a harag és - tette hozzá alig észrevehető gunnyal - még kárt tehetne Sir Percyben. - Halk, gunyoros nevetése a legkevésbé sem zökkentette ki Sir Percy a maga derült nyugalmából. Sir Percy képes lenne kihívni egymásután a naptár összes szentjeit, anélkül, hogy azért a kedélynyugalmából kiesnék.

Blakeney maga is teljes szívvvel csatlakozott azokhoz, akik az ő rovására nevettek.

- Huncut fényes visszavágás volt, nem igaz, - kérdezte, nyájasan fordulva a vicomte felé... - De csak okos egy asszony is ez az én feleségem. Azt mindenesetre megtanulja ön majd, ha elég ideig lesz itt Angliában.

- Sir Percynek igaza van, vicomte, - szólt most közbe lord Antony, barátságosan téve kezét a fiatalember vállára. - Nem volna valami illendő dolog, ha ön azzal kezdené meg angliai tartózkodását, hogy rögtön párbajra hívjon valakit.

A vicomte gondolkozott néhány percig, aztán vállat vont, mintha azt mondta volna, hogy hát ugyan mit csináljon az ember ilyen országban, ahol a becsület-kódexre nézve ilyen ködös fogalmak uralkodnak.

- Nos, ha ön megelégedve van, én nem haragszom. Ön, milord' a mi pártfogónk. Ha rosszul tettem valamit, visszahuzom magamat.

- Helyes, - szólalt meg Blakeney. - Vonuljon vissza, oda ni! - Aztán ugy magában dörmögve azt tette még hozzá: - Adta heves kis tacsója!

Majd szünet után Sir Andrewhez fordulva így folytatta:

- Izé, te Ffuolkes! Azt mondom neked, hogy ha te meg a barátaid ilyen portékát szállítottok Franciaországból, akkor azt tanácsolom, hogy dobjátok a vízbe a csatorna közepén, mert más-különben kénytelen leszek szót tenni Pittnél, hogy vessen vámot az ilyen behozatali cikkekre, titeket pedig csukasson kalodába, mint csempészeket.

- Ej, Sir Percy, - szólalt meg Marguerite kacéran, - ne feledje, hogy ön is importált árut egy izben Franciaországból.

Blakeney erre a szóra fölemelkedett s mélyen és szertartásosan hajolva meg felesége előtt, így felelt:

- Csakhogy énnékem, asszonyom, a vásár javát volt szerencsém kikeresni és az én izlésem nem téved.

- Nem annyira, mint a lovagiassága, - felelt Marguerite.

- Ugyan, kedvesem, hova gondol? Hát csak nem engedem, hogy túpárnának használja a testemet minden kis békacombon élő francia, akinek véletlenül nem tetszik az ön orrának a formája.

Lady Blakeney bájos bókot vágott a férje előtt, azután így felelt:

- Ami azt illeti, Sir Percy, ne féljen, nem a férfiak azok, akiknek az orrom nem tetszik.

- Hogy ne féljek! Átkozott, aki fél. Kétkedik a bátorságomban, asszonyom? Nem ok nélkül látogatom én az ökölvívásokat; a Vörös Samuval is összemérvéltem és ugyancsak nem ment el onnan ép bőrrel.

- Jaj, Sir Percy, de szerettem volna látni, - kiáltott fel Marguerite és úgy kacagott, hogy hangja visszhangot vert a tölgyfagerendák között. - Jaj, de remek látvány lehetett!... És most mégis megijed egy kis francia fiutól. Hahahaha!

- Hahahaha! - visszhangozta Sir Percy a felesége kacagását. - Asszonyom, ön megtisztel... Te, Ffuolkes, ide figyelj: megnevettetem a feleségemet: Európa legokosabb asszonyát. Teringtét, erre rendelünk egy medence puncsot... Hé, Jelly, szaporán!

Az összhang egyszeriben helyreállott: Jellyband gazda pedig igyekezett összeszedni magát a sokféle fölindulás után, amin keresztülment és sietett, hogy eleget tegyen a parancsnak.

Marguerite azonban így szólott közte!

- Nem, Sir Percy, arra már nem lesz idő. A kormányos minden pillanatban itt lehet; bátyámnak hajóra kell szállnia, különben a Sellő elmulasztja a tengerár óráit.

- Idő? Hogy nincs idő, kedvesem? Elég idő van arra, hogy bármelyik uriember is becsipjen és hajóra szálljon, mielőtt az ár ideje eljön.

- Azt hiszem, mylady, - szólalt meg Jellyband hódolattal, - hogy a fiatal ur Sir Percy kormányosával együtt jön ide.

- Igaza van, - szólott Sir Percy - és akkor azután Armand is velünk tarthat. Te, Tony, mit gondolsz, velünk tartana az a vakmerő kaszaboló is? - fordult most barátjához, odakacsintva a vicomte felé. - Mondd meg neki, hogy kibékülésre iszunk.

- Nos, ha itt ilyen vig dőzsölő társaság került össze, akkor meg fogják engedni talán, hogy a másik szobában bucsuzsam el a bátyámtól.

Belátták, hogy nem lett volna jóízű dolog tiltakozniok. Lady Blakeney csakugyan nem lehetett abban a kedvben, hogy vígságukban csatlakozzék hozzájuk. Bátyját, Armandot, mély, igaz érzéssel szerette. Ez most egyideig itt volt Angliában, hogy Marguerite-et angol ottho-

nában meglátogassa s most visszakészült hazájába, ahol a leghüségesebb szolgálatokat az időtájt gyakran halállal jutalmazták.

Sir Percy sem tett kísérletet arra, hogy feleségét visszatartsa. Tökéletes, talán kissé modoros lovagiassággal kelt föl előtte, hogy ajtót nyisson neki, amit Marguerite futólagos, csaknem egy kicsit kicsinylő mosolygással köszönt meg, amint elhaladt mellette.

Sir Andrew azonban, akinek azóta, hogy Suzannet megismerte, minden érzése, gondolata sokkal élénkebb, gyöngédebb, méltánylóbb lett, mint azelőtt volt, észrevette az epedő vágyakozásnak és mély, reménytelen szenvedélynek azt a meglepő kifejezését, amivel a felületes, nyegle Sir Percy feleségének távozó alakját kísérte.

HATODIK FEJEZET.

A testvérek.

Marguerite egyszerre szabadabban lélegzett, amint künn volt a zajos ivóból. Mély, megkönnyebbült sóhajt hallatott s nem akadályozta meg a szeméből előtörő könnyet, hogy az végiggördüljön az arcán.

Odakünn ezalatt elállt az eső és a gyorsröptü viharfelhők között az alkonyati nap egyenesen odatüzött a kerti part gyönyörű fehér szikláira, meg az eredeti ódivatu házakra, amelyek ott csoportosultak az admirális hajóhidja környékén.

Marguerite kitekintett a tengerre.

A Sellő ott himbálódzott a vizen, szép fehér vitorláját lobogtatva. Igen, a Sellő, amelynek vissza kellett vinnie St. Just Armandot Franciaországba, a zürzavar, a vérengzés és a megvalósíthatatlan álmok világába.

Messziről két alak közeledett a halásztanya felé. Egyikük őszbecsavarodott férfi volt, akinek kerek, erős vállát szürke rojt gyanánt keretelte a szakáll és aki a tengerjáró emberek sajátságos lengő lépteivel haladt. A másik karcsu fiatalember volt, akinek alakjára szépen simult a sokgalléros felöltő. Arca simára volt borotválva és sötét haja hátra volt fésülve tiszta, nemes homlokából.

- Armand! - szólalt meg Marguerite és gyönyörű arcán boldog mosoly jelent meg, noha szemében ott ragyogott a könny.

Néhány perc múlva a testvérek szorosán átölelve tartották egymást, amíg az öreg kormányos szemében ott ragyogott a derű.

- Mennyi időnk van addig, Briggs, amíg St. Just urnak be kell szállnia? - kérdezte lady Blakeney.

- Félóra alatt föl kellene szednünk a horgonyt, mylady, - felelt amaz, deres üstökéhez emelve kezét.

Marguerite bátyja karjába öltötte kezét és a sziklák felé indult Armanddal.

- Félóra múlva! - sóhajtott föl s elmélázva tekintett ki a tengerre. - Félóra múlva már távol kell lenned tőlem, Armand. Óh, édes bátyám, alig bírom elhinni, hogy ennek be kell következnie. Ez az utolsó néhány nap, amíg Percy távol volt és amíg egészen magunkra voltunk, úgy elröpült, mint az álom.

- Nem megyek messze, édes, - szólott a fiatal St. Just gyöngéden, - csak egy keskeny csatornán kell áthajóznom, néhány mérföld az egész, s azután könnyen vissza is jöhetek ismét.

- Nem a távolság az, ami aggaszt, Armand; - óh, hanem az a rettenetes Páris, éppen most...

Ezalatt odaértek a sziklák széléhez. A könnyed tengeri szellő fodrozva fujta Marguerite haját az arcába; finom, puha csipkekendőjének lengő végei pedig mint valami hajlékony, fehér kigyó tekeröztek alakja körül.

Nézett, nézett a ködös messzeségbe, arrafelé, ahol Franciaország feküdt, amely most oly kérlelhetetlenül követelte fiaitól a véradót.

- Arra van a mi drága szép hazánk, Marguerite, - szólott Armand, huga tekintetét követve.

- De a fiai tulságba viszik a dolgot, Armand, - tört ki emez hevében. - Te köztársasági vagy és az vagyok én is, de azért neked is be kell vallanod, hogy nagyon messze mentek.

- Csitt, - kiáltott fel Armand ösztönszerűen, miközben gyors, kutató pillantást vetett maga körül.

- Lásd! Magadnak is úgy tetszik, hogy még ennyit sem bátorságos dolog kiejteni... pedig hiszen Angliában vagyunk. - Itt egyszerre végtelenül gyöngéd, csaknem anyai, gondoskodó szeretettel hajolt hozzá: - Ne menj el, Armand! Ne menj vissza! Mi lesz belőlem, ha... ha...

Hangja elakadt és zokogásba fult; szép kék szeme könnyörögve nézett az ifjura, aki azonban szilárd tekintettel nézett vissza reá.

- Bármi történnék is, te mindig az én bátorszívű testvérem maradnál, - felelt gyöngéden, - aki nem feledné el azt, hogy ha Franciaország veszélyben van, akkor fiaira nem az vár, hogy meghátráljanak.

Mialatt Armand beszélt, Marguerite arcára visszatért az az édes, gyermekies mosoly, ami most szinte meghatónak tetszett, mert könnyeken szűrődött át.

- Óh, Armand, néha szinte azt kívánom, bár ne lennének olyan fenséges nagy erényeid... Az apró vétkek sokkal kényelmesebbek és veszélytelenebbek. De... de ugy-e, óvatosan fogsz viselkedni?

- Amennyire csak lehet. Ezt megigérem.

- Ne feledd, hogy terajtda kívül senkim sincs; aki... aki szeressen.

- Nem úgy, édes szivem; most már más kötelékeid is vannak. És Percy is szeret.

Marguerite szemében sajtáságos mélázó kifejezés jelent meg.

- Egyszer igen, egyszer szeretett.

- De, édesem...

- Nem, nem semmi. Ne nyugtalankodjál miattam. Percy igen jó.

- Nem úgy, Marguerite, - vágott közbe amaz erélyesen. - Hallgass rám. Lásd, nehezemre esett erről kérdezősködni, de most mégsem mehetek el anélkül, hogy errenézve meg ne kérdezzek. Ha nem akarsz felelni, jogodban áll, hogy a választ megtagadjad, - tette hozzá, amint észrevette, milyen különös kemény kifejezés villan keresztül Marguerite szemén.

- Mi az?

- Tudja Percy azt, hogy... hogy te milyen szerepet játszottál St. Cyr őrgróf elfogatásában?...

Marguerite elnevette magát, de nevetése vidámság nélkül való volt, keserű, megvető nevetés, szinte valami bántó hangja az ő dallamos beszédének.

- Hogy a grótot én adtam fel a forradalmi törvényszéknek, amely aztán utóbb a guillotina itélte egész családjával együtt? Igen, tud róla... Megmondtam neki, amikor már a felesége voltam.

- Elmondtad neki mindazokat a körülményeket is, amelyek teljesen kimentenek téged minden gáncs alól?

- Arra késő volt, hogy a „körülményekről” is beszéljünk, mert a történetet más forrásból hallotta s úgy látszik, én már megkértem a vallomással. Nem hozhattam fel enyhítő körülményeket, nem alázhattam le magamat oda, hogy magyarázni kezdjem...

- És?

- És most megvan az az elégtételelem, Armand, hogy Európa legnagyobb bolondja a legteljesebb megvetést érzi a felesége iránt.

Marguerite szavából heves keserűség csengett ki, amint ezt mondta és Armand ijedten vette észre, hogy érzékeny pontot érintett huga lelkében.

- De hiszen Sir Percy szeretett téged, - ismételte gyöngéden.

- Egyidőben azt hittem, Armand, hogy szeretett, mert máskülönben nem is mentem volna hozzá; - szólalt meg Marguerite nagy gyorsasággal, mintha azon lett volna, hogy mielőbb könnyítsen azon a nagy súlyon, amely régen nyomta a szívét. - Azt hiszem, Armand, talán még te is azt gondoltad, hogy a nagy vagyona kedvéért mentem hozzá, de biztosítalak, hogy nem úgy volt. Ugy látszott rajta, hogy imádott engem, olyan odaadással, amely egészen megindított. Senkit sem szerettem azelőtt soha, amint tudod, pedig már huszonnégyéves voltam akkor és így azt gondoltam, egyszerűen nincs a természetemben az, hogy szeressek. De azért mindig úgy képzeltem, hogy valami mennyei dolog lehet az, ha az embert valaki vakon, szenvedélyesen, teljes odaadással szereti, imádja... és az, hogy Percy olyan lassu észjárású, korlátolt volt, csak jobban vonzott hozzá, mert azt hittem, annál bizonyosabb, hogy szeretni fog. Olyan embernek, aki nagyon okos, más érdekei, olyannak, aki nagyravágyó, más álmái is lehetnek. Azt hittem, nagyon fog szeretni és én is kész voltam végtelen gyöngédséggel viszonzni az ő érzelmeit.

Fölsóhajtott és ebből a sóhajtásból végtelen csalódás és kiábrándulás hangzott ki.

Armand nem merte félbeszakítani, de érezte, milyen leirhatatlanul szomorú dolog az, amikor valaki itt lát egy ilyen fiatal, gyönyörű asszonyt, jóformán az élet küszöbén és aki máris meg van fosztva mindattól a reménytől, ábrándtól, ami életének varázst kölcsönözhetne.

Armand sokkal jobban ismerte az embereket, sokkal behatóbban tanulmányozta az emberi lelket minden korban, minden társadalmi és szellemi rétegben, semhogy ne értette volna meg azt is, amit Marguerite nem mondott ki. Lehet, hogy Percy korlátolt volt csakugyan, de azért bizonyára belőle sem hiányzott az a büszkeség, amely kiirthatatlanul ott rejlik minden régi angol főnemesi család sarjában. A Blakeney-ek egyik őse a bosworthi csataterén halt meg, a másik életét és vagyonát áldozta az egyik áruló Stuartért és ez a büszkeség - bármilyen nevetségesnek is tűnt az föl a republikánus Armand előtt - bizonyára élénken érezte a visszas voltát annak a tettnek, ami lady Blakeney nevével volt összekötve.

Igaz, hogy fiatal volt, talán rossz tanácsadói lehettek, akik félrevezették. Armand tudta ezt és azok, akik annak idején fölhasználták e politikai célra azt, hogy Marguerite fiatal volt, heves és meggondolatlan, azok még jobban tudták Armandnál is. Igen, csakhogy Percy korlátolt, lassuelméjű ember volt, aki nem igen értette meg a körülmények módosító hatását s

egyszerűen csak a tényekhez ragaszkodott; ezek a tények pedig azt mutatták, hogy lady Blakeney föladta, elárulta egy embertársát a forradalmi törvényszék előtt, amely nem ismert irgalmat; - s amikor e tett tudata megvetést ébresztett lelkében, ez az érzés kiölte abból a szerelemet is, amelyben a lelki rokonságnak, szellemi együttérzésnek nem is lehetett része soha.

De azért Armand most is elámulva nézte hugát. Az életnek és a szerelemnek oly sajátságos fordulópontjai lehetnek néha. Lehetséges volna-e az, hogy Marguerite szívében most ébredt föl a szerelem férje iránt, most, amikor ez annak már kihalt a szívéből? Néha az ellentétek vonzódnak a szerelemben a legerősebben. Nincs kizárva, hogy ez az asszony, akinek Európa szellemi arisztokráciája a lábánál hevert, egy korlátolteszű embernek ajándékozta a szívét.

Marguerite merően nézte a leáldozó napot. Armand nem láthatta huga arcát, de úgy tetszett neki, mintha valami, ami az imént még harmatcsepp gyanánt csillogott az aranyfényű alkonyi napban, legördült volna hirtelen a habfehér csipkekendőre.

De szóvá tenni nem merte többé a dolgot. Ismerte Marguerite sajátságos, szenvedélyes természetét s ismerte azt a vonását is, hogy látszólagos nyíltsága meglehetősen zárkózott természet takar.

A testvérek voltaképp mindig együtt voltak, amióta csak emlékezni bírtak lemúlt életükre. Szüleiket akkor veszítették el, amikor Marguerite még egészen gyermek volt s a nála nyolc évvel idősebb Armand attól az időtől fogva hiven örködött fölötte egészen addig, amíg huga férjhez nem ment.

Azóta azután elváltak s Armand most, néhány hónappal az esküvő után látogatta meg hugát először, de sajátságos módon úgy tetszett neki, mintha már a néhány hónap is emelt volna közöttük valami válaszfalat s mintha a változatlanul meglévő szeretet ellenére is mindkettőjüknek lett volna olyan titka, amelybe a másik nem tudott behatolni.

St. Just Armand sem mondhatott el hugának mindent: a forradalom folytán a politikai kilátások jóformán napról-napra változtak Franciaországban és Marguerite talán meg sem értette volna, hogy magának Armandnak a nézetei, ítéletei is módosultak annak a láttára, milyen megbocsáthatatlan tulzásokig ragadta a szenvedély Franciaország számos polgárát.

Viszont Marguerite meg a saját szíve titkairól nem beszélhetett bátyjának; mitöbb, jóformán talán maga sem értette azt, ami a saját szívében végbement; csak annyit érzett, hogy a fény és pompa közepette is magányosnak és boldogtalannak kellett magát éreznie.

S most még Armand is elmegy!

Marguerite remegett bátyja biztonságáért és szívből óhajtotta, bár itt maradhatna vele. Az utolsó édesbus perceket nem akarta elrontani azzal, hogy saját magáról beszéljen. Kezét szeretetteljesen öltötte bátyja karjába és azután úgy haladtak tovább, beszélgetésbe merülve, mert hiszen ha a választófal ott volt is már közöttük, azért még mindig nagyon sok volt, amiről teljes őszinteséggel beszélgethettek egymás között.

HETEDIK FEJEZET.

Alkonyat felé járt az idő és a hűvös angol nyári este ködpárát borította a zöld, kenti tájra.

A Sellő rég fölszedte a horgonyt és lady Blakeney egy órája állt már ott, nézve a fehér vitorlát, amely mind messzebb röpitette tőle a szeretett testvért.

A halásztanya ablakaiból sárgás fénnel világítottak ki a lámpák s Marguerite tulfeszült, fájó idegeinek szinte úgy tetszett, mintha ide is kihallaná a mulató társaság zaját és férje üres nevetését, amely mindig úgy bántotta.

Sir Percyben volt annyi tapintat, hogy magára is hagyta. Marguerite azt gondolta, hogy férje talán ösztönszerűleg megsejtette a maga jólelkű korlátolt természetével, hogy felesége magában szeretne maradni addig, amíg az a fehér vitorla eltűnik a szemhatárról. Sir Percy, akinek az illemről és nagyvilági szabályokról szinte tulzott fogalmai voltak, még csak nem is javasolta, hogy talán valami kísértő maradjon Marguerite mellett. Az asszony hálás volt érte férje iránt, mint ahogy hálás volt iránta máskor is mindig állandó figyelmességeért és nagy-lelkűségeért, amely valóban alig ismert határt.

Még gunyos viselkedésének sem volt más alapja, mint az, hogy éreztetni akarta vele: ha férje megváltozott iránta, jó, ő maga is lenézéssel illeti azt, akit egyszer ugyszólván szeretett. Szerette azt az üres piperkőcöt! Azt, akinek gondolatai nem szárnyaltak magasabbra egy-egy új nyakkendőkötési mód, vagy egy új kabátszabásnál. És mégis... Eh, ködös álmok, ködös ábrándok, amelyeket talán csak az esti szellő hozott a szárnyán! Körülbegték Marguerite-ot s kénytelen volt visszagondolni arra az időre, amikor Sir Percy szeretni kezdte. Milyen odaadó volt; valóságos rabja neki; és szerelmében volt valami rejtett bensőség, amely lebilincselte Marguerite-ot.

Azután egyszerre csak, mint valami varázsütésre, eltűnt az az imádó odaadás, amelyet Marguerite csaknem úgy tekintett, mint valami hűséges kutya ragaszkodását.

Huszonnégy órával azután, hogy a szent Rókus-kápolnában az egyszerű kis esküvői szertartás végbement, Marguerite elmondotta a férjének azt, hogy egyszer, megfontolás nélkül, kiejtett egyet-mást beszédközben néhány ismerőse előtt St. Cyr grófra vonatkozólag, amit azok azután fölhasználtak a szerencsétlen gróf ellen és egész családjával együtt a guillotinerá küldték.

Marguerite gyűlölte a gróft.

Évekkel ezelőtt St. Just Armand szerelmes volt St. Cyr Angéla grófkisasszonyba, de a gróf lenézte a plebejusi származású St. Just Armand-t. Egyszer Armand, a rajongó, de félnék szerelmes, egy hódolattal és szenvedéllyel telt költeményt küldött bálványának. Erre azután másnap a gróf inasai rálestek Páris falain kívül és gaz kegyetlenséggel verték meg. Megbotozták, mint valami ebet; csak hogy agyon nem verték, amiért föl merete emelni a szemét egy arisztokrata leányra. Hasonló esetek csaknem napirenden voltak Franciaországban néhány évvel a forradalom előtt, amikor azután a korszellem nagyot fordult, számos ilyen méltatlan tett ébresztett olyan bosszút, amely azután a vérpadra juttatott sokakat a büszke nemesség közül.

Marguerite ma is iszonyodva gondolt arra, mit kellett bátyja férfionérzetének szenvednie azokban a napokban.

Azután fordult a kocka és jött a visszatorlás órája. St. Cyr gróf és a hozzá hasonlók uraikra letek azokban a plebejusokban, akiket annyira lenéztek. Armand és Marguerite, mindketten eszesek, gondolkozó természetűek lévén, koruk lelkesedésével tették magukévá a forradalom kivihetetlen eszméit, mialatt a St. Cyrek körömszakadtáig védelmezték azokat a jogokat, amelyek fölébe helyezték őket embertársaiknak.

A heves és fiatalságában nem elég meggondolt Marguerite, akinek még mindig sajgott a szive bátyja miatt, akit a gróf úgy megalázott, véletlenül azt hallotta egyszer, hogy St. Cyr gróf titkos levelezésben áll Ausztriával, azt remélve, hogy a császártól segítséget nyerhet majd a francia forradalom elnyomására.

Ebben a korban egyetlenegy személy följelentése elegendő volt, Marguerite szavainak huszonnégy óra múlva már megvolt a maga rettentő eredménye. A grófot rögtön elfogták. Írásait is elkobozták tőle s ezek átvizsgálásakor csakugyan találtak leveleket az osztrák császártól, amelyben azt igéri, hogy majd küld csapatokat Párisba. St. Cyr grófot azzal vádolták, hogy árulást követett el a nemzettel szemben s amikor a vérpadra vitték, felesége és fiai osztoztak a rettentő sorsban.

Marguerite eliszonyodott a maga meggondolatlan szavainak következményétől, de hogy megmentse a grófot, az nem állott hatalmában. Saját köre hősnő gyanánt ünnepelte s amikor azután férjhez ment Sir Percyhez, Marguerite talán maga sem látta egészen tisztán, milyen szigorúan fogja mérlegelni az angol főúr azt a vétket, amely az ő lelkiismeretére sulyosult. Marguerite teljes egészében bevallotta férjének az eseményt, bizva abban, hogy Sir Percy végtelen szerelme mihamarabb elfeledteti vele azt, ami az angol lélekre nézve visszataszító volt a dologban.

Sir Percy végtelen nyugalommal hallgatta meg a vallomást s úgy tetszett, mintha jóformán meg sem értené teljesen annak egész jelentőségét; de az bizonyos, hogy attól a pillanattól kezdve Marguerite még csak a nyomát sem látta soha, soha többé annak a szerelemnek, amely felől olyan bizonyosnak érezte magát.

Azóta azután egyre jobban és jobban távolodtak egymástól.

Marguerite megpróbálta, hátha azzal rázhatná föl Sir Percyt a maga érzéketlen közönyéből, ha elmésségét rajta köszörüli; majd a féltékenységet akarta benne fölébreszteni, de mindhiába. Változatlanul megmaradt közömbösnek, élettelennek, álmosnak, noha viszont változatlanul lovagiasan, uriemberhez illően viselkedett neje iránt; elhalmozta mindazzal, amit egy dús-gazdag ember csak megadhat egy szép asszonynak; de azért szegény Marguerite, amint most ott állt a parton és nézte a Sellő egyre jobban és jobban távolodó vitorláját, elhagyatottabbnak érezte magát, mint az a szegény hajléktalan vándor, aki tőle nem messze törtetett előbbre a durva sziklák között.

Mély sóhajjal fordult meg, hogy visszatérjen a Halásztanyára.

Amint közeledett, egyre tisztábban hallotta a kacagást, a mulató társaság lármáját. Most már világosan meg tudta különböztetni Sir Andrew Ffoulkes kellemes hangját is, lord Tony harsogó kacagását, meg a férje vontatott, álmos beszédjét szintén. Ekkor egyszerre eszébe ötlött, milyen egyedül van itt, pedig most már igazán hirtelen kezdett sötétedni. Marguerite meggyorsította a lépteit, de alig ment néhány lépésnyire, amikor egyszerre azt vette észre, hogy egy idegen közeledik feléje az uton. Marguerite alig tekintett föl, nem félt; hisz a Halásztanya ott volt előtte, teljesen közel.

Az idegen azonban megállott, amint Marguerite-ot közeledni látta s amikor ez már éppen el akart haladni mellette, így szólította meg nagyon halkán:

- St. Just polgártársnő.

Marguerite egészen összerezzen leánynevének váratlan hallatára, de amikor azután föltekintett, egyszerre a legőszintébb öröm fölkiáltása hagyta el ajkát és Marguerite mindkét kezét odanyujtva a jövevény elé, nagy melegséggel kiáltott föl:

- Chauvelin!

- Szolgálatára, polgártársnő, - felelt emez, udvariasan csókolva meg az odanyujtott kezét.

Marguerite néhány percig egy szót sem szólt, csak nézte az előtte állót, pedig annak semmitmondó kis alakja nem volt valami nagyon megragadó látvány. Chauvelin úgy a negyven körül járhatott s eszes kifejezésű, ravasz arcának legsajátságosabb vonása a beesett, mélyfekvésű

szem rókaszerű pillantásában állott. Aki emlékezett Jellyband gazda ma délutáni vendégeire, az észrevehette, hogy Chauvelin volt az az idegen, akit ott egy pohár bort ivott.

- Chauvelin... barátom. Mennyire örülök, hogy láthatom.

S csakugyan, szegény Marguerite, aki nagyon elhagyatottnak érezte magát mostani pompás és feszes világában, örömmel látott viszont egy olyan arcot, amely gondolatban szinte visszavitte a Richelieu-utcai kedvesemlékü világba, ahol királynő gyanánt uralkodott. Mialatt örömeinek ennyi közvetlenséggel adott kifejezést, nem vette észre, hogy Chauvelin keskeny ajka körül könnyed, gunyos mosoly játszik.

- De hát mondja csak, mi vagy ki okozza azt, hogy itt találom Angolországban?

Mialatt Marguerite ezt mondotta, egyenesen a fogadó felé tartottak.

- Ugyanezt kérdezhetném én is öntől, szép hölgy, - felelte Chauvelin.

- Oh, én? - felelte Marguerite vállat vonva. - Je m'ennuie, mon ami, annyi az egész.

Most már odaértek csaknem a küszöbre, de Marguerite alig tudta rávenni magát, hogy belépjen. Az esti levegő kellemes üdeséggel vette körül, azonkívül éppen most talált föl egy régi jó ismerőst, aki Páris légköréből hozott valamit magával, aki azonkívül Armandnak is ismerőse volt és akivel beszélhetett Marguerite arról az elmés, ragyogó baráti körről, amelyet odahagyott Párisban.

Azért azután csak állt, állt, késlekedve a fogadó szűk kapubejárata alatt s hallgatta az ablakon át kihangzó zajt; hallotta, amint odabenn Sallyt szólongatták, meg sört parancsoltak; hallotta a kocintást, a kockák rázását, az ónkupák zörgését, közbe pedig azt az ismeretes, lélektelen nevetést lépten-nyomon. Chauvelin ott állt Marguerite mellett, s ravasz, sárgás szemével merőn nézte azt a szép arcot, amely oly gyermekded módon bájosnak látszott a szürkület enyhe világosságában.

- Ön meglep engem, polgártársnő, - szólott azután, mialatt egy csipet burnótot vett ki szelencéjéből.

- Ne mondja, - felelt Marguerite vidáman. - Már pedig én azt hittem, kis Chauvelin, hogy az ön éles esze csakhamar kitalálta, milyen kevéssé felel meg St. Just Margueritenek az olyan légkör, amely ködből és erkölcsökből van összeszűrve.

- Jaj nekem! És annyira rossz a helyzet? - kérdezte Chauvelin tettetett megbotránkozással.

- Ugy bizony. Sőt még annál is rosszabb.

- Különös. Már pedig én azt hittem, hogy egy szép asszony igen vonzónak fogja találni az angol vidéki életet.

- Magam is azt hittem, - sóhajtott Marguerite. - A szép asszonyoknak - folytatta aztán elgondolkozva - nagyon boldogoknak kellene lenniük Angolországban, mert tiltott gyümölcs a számukra minden kellemes dolog - mindaz, amit napról-napra megtesz az ember.

- Egészen úgy van.

- El sem hiszi talán, Chauvelin, - folytatta most komolyan, - hogy néha egy egész napot eltöltök, egy egész napot, ismétlem, anélkül, hogy egyetlen kisértés is kerülne az utamba.

- Nos, nem csoda, ha így még Európa legeszesebb asszonya is unatkozik néha.

Marguerite fölkacagott az ő csengő, édesszavu nevetésével.

- No, ugy-e, hogy ez elég siralmas? - szólott Marguerite hamisan; - másképp talán nem is lennék olyan nagy örömben azért, hogy látom.

- És ezt hallom egy évre azután a regényes szerelmi házasság után.
- Az ám! Egyévi regényes szerelem... hisz' éppen ez a bökkenő.
- Ah... tehát az idillikus hóbort nem élte túl a hetek forgását?
- Az idillikus hóbortok sohasem tartósak, barátom. Ugy lepnek meg bennünket, mint a bárányhimlő, de ugyanolyan gyorsan gyógyíthatók is.

Chauvelin megint belenyúlt a burnótszelencéjébe; úgy látszik, nagy rabja volt a kor rossz szokásának, de talán azért is szerette elő-elővenni a szelencéjét, mert ez a mozdulat alkalmas volt arra, hogy elrejtse azt a ravasz, kutató tekintetet, amivel Chauvelin jóformán a lelkében olvasott azoknak, akikkel összekerült.

- Mondom, nem csoda, ha Európa legélénkebb elméje is megtanulta ilyen körülmények között, mi az unalom.
- Azt reméltem, hogy ön tud ellene valami szert, Chauvelin.
- Már hogy sikerülne *nekem* az, amivel Blakeney Percy báró is kudarcot vallott.
- Nem hagyhatnánk ki Sir Percy nevét a játékból, édes barátom, - kérdezte Marguerite szárazon.
- Bocsánat, de éppen ez az, amit egyáltalán nem tehetünk, - felelt Chauvelin, mialatt róka-szeme éles, átható tekintetet lövelt Margueritera. - Nekem a lehető legkitünőbb szerem van az unatkozás ellen s azt igen nagy örömmel bocsátanám rendelkezésére, hanem...
- Hanem?
- Itt van sir Percy.
- Hát azután? Mi köze ennek a két dolognak egymáshoz?
- Attól félek, nagyon is sok köze van. Azt a szert, amit én ajánlanék, közönséges, plebejusi néven úgy hívják: munka!
- Munka!

Chauvelin hosszan, áthatóan nézett Margueritera s úgy tetszett, mintha az a fakó, sárgás szem a lelke mélyén olvasna az asszonynak. Egyedül álltak ott a vendéglő ajtaja előtt; körülöttük az utcán csendes volt minden s szavuk hangja is oly halk volt, hogy az ivóból kihangzó lárma egészen elnyomta. Chauvelin azonban mégis visszahúzódott néhány lépésnyire a kaputól, azután fürkészőleg nézett körül, hogy csakugyan nem hallja-e senki. Csak akkor lépett azután közelebb Margueritehoz, hogy így szóljon hozzá halkán:

- Hajlandó volna-e ön Franciaországnak egy csekély szolgálatot tenni, polgártársnő?
- Ejnye, barátom, de rettentő módon elkomolyodtunk egyszerre, - szólalt meg Marguerite könnyedén. - Igazán, hogy őszinte legyek, nem tudom, ha vajjon hajlandó volnék-e szolgálatot tenni Franciaországnak... vagy... vagy legalább is mindenesetre attól függ, hogy milyen-fajta szolgálat az, amit Franciaország, vagy *ön* tőlem kíván.
- Hallott ön valaha a Vörös Pimpernelről? - kérdezte hirtelen Chauvelin.
- Hogy hallottam-e? - felelte Marguerite és hosszan, vigan kacagott a kérdés hallatára. - De ember! Hiszen jóformán egyébről sem beszélnek!... Vörös Pimpernel-kalapokat viselünk, a lovainkat Vörös Pimpernelnek nevezzük el; a minap meg a walesi herceg vacsoráján egy Vörös Pimpernel soufflét tálaltak fel. Hogy többet mondjak, a minap egy zölddel diszitett kék ruhát rendeltem a divatárusnőmnél és akármilyen legyek, ha nem adta az öltözőknek az à la Vörös Pimpernel nevet.

Chauvelin nem is mozdult, amíg Marguerite ilyen vigan csevegett; nem szakította félbe zengzetes, vidám nevetését, amely gyermekded frissességgel szállt föl a csendes esti levegőben. Nyugodtan, komolyan hallgatta, de amikor megszólalt, szava halk volta mellett is átható volt, amikor így szólalt meg:

- Nos, ha hallott ön arról a titokzatos egyéniségről, akkor azt is ki kell találnia, hogy az az ember elkeseredett ellensége a francia köztársaságnak és... s az olyanoknak, mint St. Just Armand.

- Ah, barátom, - felelt Marguerite sajtáságos könnyű sóhajtással, - megengedem, hogy úgy van, de hát Franciaország ma bővében van az ellenségeknek.

- De ön leánya annak a Franciaországnak s így készen kell lennie arra, hogy segítségére legyen a halálos veszedelemben.

- Armand bátyám egész életét Franciaországnak szenteli, - felelt Marguerite büszkén, - ami engem illet, én semmit sem tehetek... itt, Angolországban.

- Sőt ellenkezőleg, - felelt Chauvelin, mialatt átható nézésű rókaarca egyszerre szinte átváltozott s tele volt meggyőző erővel és méltósággal, - igen, éppen ön és éppen itt Angliában tehet nagy szolgálatot nekünk... egyedül ön az, aki rajtunk segíthet... Hallgasson rám; a köztársasági kormány engem küldött ide képviselőjük gyanánt; igazoló leveleimet holnap mutatom be Pitt urnak Londonban. Egyik feladatomban az, hogy kitudjak mindent a Vörös Pimpernel átkozott ligáját illetően, amely állandó fenyegető veszedelme már Franciaországnak. Megmentik a jól megérdemelt büntetéstől azokat az átkozott arisztokratákat s ön éppen oly jól tudja, mint magam, hogy amint azok a menekültek egyszer biztonságban vannak külföldön, rögtön arra törnek, hogy ellenséges érzelmeket támasszanak a köztársaság ellen. Az utóbbi időben megdöbbentő nagy számban jutottak keresztül a csatornán. Menekülésüket mindegyik esetben egy fiatal angol urakból álló csapat eszközölte s azoknak a vezére éppen oly kifogyhatatlan a cselvetésben, mint amilyen titokzatos az egész lényét illetően. Legbuzgóbb erőfeszítéseim mind hiábavalók voltak; kémeim nem bírnak rájönni, ki ez az ember; míg a többiek csak olyanok, mint a kéz, vezérük a fej, aki gondolkozik és ez az ember a maga csodásan megőrzött ismeretlenségének leple alatt valósággal a romlását készíti elő Franciaországnak. Én azonban egyenesen reá magára akarom irányozni a csapást s ebben a munkában az ön segítségére van szükségem. Csak egyszer az az egy ember meg legyen, akkor a többiért aztán felelek. Arra nézve bizonyos vagyok egészen, hogy akit keresek, az az angol előkelő társaság valamelyik hangadó gavallérja. Keresse meg azt az embert, polgártársnő; keresse meg Franciaország kedvéért.

Marguerite csak hallgatta Chauvelin fölhevült szavait, anélkül, hogy csak egy szót is szólólt volna; még lélegzeni is alig mert, mialatt hallgatta.

Az imént már megvallotta Chauvelin előtt, hogy a regébe illő, titokzatos hős nevével tele volt az az egész divatos, fényes világ, ahova Marguerite tartozott; s neki magának is egész képzelődése, szive, akaratlanul is sokat foglalkozott azzal a bátor, derék, hőslélkű emberrel, aki hirnévre nem számítva, százak életét mentette meg a veszedelemtől.

Marguerite nem sok rokonszenvet érzett a gögös francia arisztokrácia iránt, amely úgy el volt vakulva a maga dölyfös kaszt-előítéletei révén, s amelynek Tournay de Basserive grófné oly jellegzetes képviselője volt a maga hajthatatlan büszkeségével, de azért, bármennyire szabad-elvű és köztársasági érzelmű volt is Marguerite, mégis iszonyattal fordult el az eljárásnak attól a módjától, amelyet a fiatal köztársaság megalkotói választottak. Már hónapok óta nem fordult meg Párisban s a rémuralom borzalmainak hírei, amelyek a szomorúan híressé vált szeptemberi mézárításokban érték el legrémítőbb fokukat, csak mint visszhang jutottak el hozzá a csatornán túlról.

Robespierre, Danton és Marat úgy álltak most előtte, mint teljesen ismeretlen lények, mióta oly vérengző biráivá váltak a tömegeknek, minden habozás nélkül küldve a vérpadra százakat.

Annival inkább irtózott mindezek tetteinek hallatára, mert lelke mélyén mindig remegett attól, vajjon Armand is nem esik-e majd egyszer áldozatul, mint olyan, aki köztársasági érzelmeire nézve sokkal mérsékeltebb amazoknál.

S amikor aztán először hallott azokról, akik minden érdek nélkül, csupa emberszeretetből mentettek meg százakat és százakat a haláltól, mindig rajongással gondolt rájuk, most pedig, mialatt Chauvelin beszélt, egész lelke odafordult a titokzatos hős felé, aki naponta kockára vetette az életét, s aki úgy elrejtőzik a halál elől, hogy senki sem sejtje, kinek lehet köszönni annyi száz élet megóvását.

Szeme egészen könnybe lábadt e gondolatokra, s keblén a csipkekendő szinte remegett a fölindult, gyors lélegzés folytán. Most már szinte nem is hallotta az ivóból jövő zajt és férje bárgyu nevetését, lelke csak a titokzatos, csodás hős képével volt tele.

Ah, az volt az ember! Azt igazán tudta volna szeretni, ha utjuk összevezette volna őket; a hős lényének minden vonása erősen hatott Marguerite regényes képzeletére; ereje, hősiessége; az a rajongás, amivel a vezérlete alatt állók ragaszkodtak hozzá; és mindenekfölött az a rejtelmesség, amely körülvette.

- Keresse meg azt az embert Franciaországnak!

Merengéséből Chauvelin szava verte föl.

Erre hirtelen fölvette előbbi játszi hangját.

- Hogy mondhat ilyent, barátom. Hát már ugyan hogy kereshetném meg?

- Ön mindenütt megfordul, polgártársnő, - mindenkitől úgy hallom, hogy lady Blakeney a londoni társaság központja... ön mindent láthat... és mindent hallhat.

- Csak lassan, barátom, - szólott erre Marguerite s a lenézés némi árnyalatával tekintve le a melléte álló vézna, alacsony, kis alakra. - Csak lassan! Ön elfeledi, hogy az ilyen dolog és lady Blakeney között áll sir Percy a maga hatlábnyi magasságában, rajta kívül pedig az ösök egész hosszú sora.

- De ha Franciaország érdeke kívánja, - szólott Chauvelin komolyan.

- Hallgasson, ember! Amit beszél, az mindenkép lehetetlen... azután meg, még ha tudná is ön, ki az a Vörös Pimpernel, tenni nem tehetne ellene semmit, hiszen angol!

- Már az az én dolgom volna, - felelte Chauvelin száraz, reszelős hangú nevetéssel. - Azt mindenesetre megtehetnénk, hogy hirtelen a vérpadra küldjük a heves buzgalmának lecsillapítására; akkor azután, ha mindennek vége és a diplomácia akadékoskodni kezdene, még mindig bocsánatot kérhetnénk teljes alázattal a brit kormánytól, sőt a legrosszabb esetben még kárpótlást is fizethetnénk a mélyen megszorodott családnak.

- Iszonyu tervet emleget, Chauvelin, - szólalt Marguerite elhuzódva tőle, mint valami mérges rovarról. - Bárki legyen is az az ember, az bizonyos, hogy hős és nemeslelkű. Soha, értse meg, soha nem nyujtanék segédkezet ilyen gaztett elkövetésére.

- Ön tehát inkább eltüri azt, hogy minden francia arisztokrata, aki csak ide menekül, sértéssel illesse önt?

Marguerite szép, üde arca elsápadt egy kissé, de azért nem akarta elárulni, hogy a nyíl talált.

- Az nem tartozik a dologra. Én meg tudom magamat védelmezni, arra azonban nem vállalkozom, hogy szennyes munkát hajtsak végre akár Franciaország, akár az ön kedvéért. Vannak önnek más eszközei is, jobb lesz, barátom, ha azokat veszi használatba.

S anélkül, hogy csak egy tekintetre is méltatta volna Chauvelint, sarkon fordult és bement a fogadóba.

- Ez nem az utolsó szava önnek, polgártársnő, - szólott utána Chauvelin, mialatt Marguerite fényesen öltözött alakját a bejárás lámpája élesen megvilágította; - remélem, hogy Londonban is találkozunk.

- Találkozhatunk, - szólott vissza lady Blakeney a vállán keresztül, - de azért az utolsó szavam ez marad.

Ezzel kinyitotta az ivószoba ajtaját és egy perc múlva eltűnt. Chauvelin azonban ott maradt előbbi helyén és burnótot cseppentett ki szelencéjéből.

Határozottan visszautasították, még meg is leckéztették, de azért a róka tekintetű, ravasz arcon nem látszott sem megszégyenülés, sem csalódás; sőt ellenkezőleg, vékony ajka körül mosolygás jelent meg, amely gunyoros volt egy kicsit, de amellett teljesen elégedett.

NYOLCADIK FEJEZET.

A támadás.

A szakadatlanul hulló eső is elállt végre s a komor napra gyönyörű csillagos éjszaka következett, igazi angol nyári éjszaka, balzsamos, hűvös, illatos, telve a nyirkos föld és a csöpögésig nedves lomb illatával.

A pompás utazókocsi, amely elé négy remek telivér angol ló volt fogva, már elindult a London Road mentén. A bakon sir Percy ült, nőiesen gyöngéd kezében a gyeplőt tartva, mellette pedig lady Marguerite állig beburkolózva a maga drága prémjeibe.

Ötven mérföldnyi kocsizás ragyogó csillagos ég alatt! Marguerite boldogan nézett elébe ennek az élvezetnek.

Sir Percy kitűnő kocsis volt, de amikor hajtott, alig beszélt valamit, egy-két szükséges megjegyzésen kívül. Marguerite maga is csakhamar megszerette sir Percynek azt a kedvtelését, hogy éjjeli időben hosszú kocsizásra induljon. És amint ilyenkor ott ült mellette órákon át, s mindketten csaknem szakadatlanul hallgattak, Marguerite sokszor mélázva nézte el azt a csodálatos ügyességgel kormányzó kezét ott a gyeplőkön és azon gondolkodott, mi mehet végbe ilyenkor abban a lassu mozdulásu agyvelőben.

De sir Percy sohasem fődte föl azt előtte. Marguerite pedig nem kérdezősködött.

A Halásztanyán ezalatt a fogadós bejárta a ház minden zugát, hogy a napvilágot mindenütt kioltsa. Az ivószoba vendégei mind eloszlottak már, de a kedélyes kis hálósobákat fenn az emeleten nevezetes vendégek tartották lefoglalva. Lehetséges volt, hogy lord Antony és sir Andrew is megtisztelik a fogadót azzal, hogy éjjelre ott maradnak.

E pillanatban még ott üldögéltek az ivószoba kandallójának pattogó hasábtüze mellett.

Amikor a fogadós ott körülöttük kezdett kacatolni, hogy a korsókat, poharakat elrakja, lord Antony így szólította meg:

- Izé, Jelly, igazán mindenki elment már?

- Mindenki, mylord, amint látni méltóztatik.

- Hát a cselédek lefeküdtek már?

- Mind; kivéve azt a fiut, aki napos az ivóban és azt hiszem, a haszontalan, az is alszik nem-sokára, - tette hozzá Jellyband nevetve.

- Akkor zavartalanul beszélgethetünk itt egy félóráig?

- Szolgálatára, mylord... A gyertyákat ott hagyom a pohárszéken... a hálósobákban készen van minden... Én magam fönn alszom a legfelső emeleten, de ha lordságod kiált egyet, bizonyosan meghallom.

- Jól van, Jelly... hanem... várjon csak... ugyan oltsa el a lámpát A tűz elég világosságot ad és... minek vonnánk magunkra a járókelők figyelmét?

- Igenis, mylord.

Jellyband úgy tett, ahogy lord Antony kívánta; eloltotta az ódivatu lámpát, amely a gerendázott tetőről függött és utána a gyertyákat is sorra.

- Adjon csak előbb még egy üveg bort, Jelly, - javasolta sir Andrew.

- Igenis.

Amikor a bort is odatette az asztalra, s megkérdezte, igazán nem parancsolnak-e semmi egyebet, lord Antony ezzel bocsátotta el:

- Semmit, Jelly, köszönöm, nagyon jó lesz így.

- Jó éjszakát, mylord! Jó éjszakát, Sir!

- Jó éjszakát, Jelly.

A két ifju még hallotta egyideig Jellyband nehéz lépteit, azután csend lett az egész házban. Most már sötét is volt a szoba, csak a kandalló rőt tüze világított meg egy csekély területet.

Egyideig semmi más hang nem hallatszott, mint a nagy lábas óra ketyegése és a tűz ropogása, egyéb semmi...

- Minden jól van ismét, Ffoulkes? - kérdezte lord Antony.

Sir Andrew egészen elmerült az álmodozásban, amint a tűzbe nézett. Talán egy barnafürtös, gyermekes szép fejét láthatott képzeletben, hogy úgy el volt foglalva a maga gondolataival.

Most fölriadt elmélkedéséből.

- Hogyne! Minden! - felelte.

- Azt, azt hiszem, kérdeznem sem kell, hogy ez alkalommal kellemesnek találtad az utazást.

- Nem, barátom, nem kell kérdezned, - felelte sir Andrew mosolyogva.

- Akkor hát ígyunk az ő egészségére, - nevetett a jókedvű lord Antony. - Szép leány, az már igaz, ha éppen francia is... És a te udvarlásod teljes sikerére is iszom.

- Azt hiszem, legközelebb te rajtad lesz a sor az utazásban, - szólott Ffoulkes; - rajtad, meg Hastingson, és remélem, te is ugyanolyan kellemes társaságban teszed majd meg az utat. Te, Tony, igazán, nem is képzelheted...

- Nem, persze, hogy nem, - szakította félbe barátja tréfásan; - hanem elhiszem a szavadra is. Most pedig, - folytatta azután, mialatt vidám arcán végtelenül komoly kifejezés jelent meg; - beszéljünk a magunk dolgáról.

A két fiatalember közelebb huzódott egymáshoz s noha egyedül voltak, ösztönszerűleg is szinte a suttogásig halkították a hangjukat.

- A Vörös Pimpernel sikerült néhány pillanatra egyedül látnom Calaisban, - szólalt meg sir Andrew; - két nappal előbb kelt át Angliába, mint mi. Akár hiszed, akár nem, ő maga kísérte a családot egészen Párizstól kezdve, még pedig úgy, hogy vén kofának öltözött és maga hajtotta az ernyős szekeret, egészen, amíg csak biztonságban nem voltak a városon kívül. A grófné, Suzanne kisasszony, meg a vicomte pedig ott rejtőztek a kocsi ernyője alatt, egy rakás káposzta meg karórépa között. Ugy vitte keresztül őket a rikoltozó tömeg között, s amikor azt kiabálták, hogy le az arisztokratákkal, a Vörös Pimpernel kiabált a lehangosabban. Tudod, - tette hozzá a fiatalember, mialatt arca egészen átszellemült az imádott vezér bámulatában, - az az ember kész csoda! A vakmerősége emberfölötti... és az az, ami keresztülsegíti mindenben.

Szünet után azután így folytatta:

- Azt szeretné, hogy te meg Hastings várjátok be Calaisban a jövő hó másodikán. Megállj csak, mikor is lesz az? Ah, igen, jövő szerdán.

- Akkor.

- Természetesen ez alkalommal De Tournay gróf megmentése lesz a feladat. A dolog fogas, mert a grófnak most már halál van kimondva a fejére, mióta a kastélyából a Vörös Pimpernel már egyszer kiségitte olyan mesébe illő vakmerőséggel, amint a Jóléti Bizottság a „gyanusak” közé sorolta a gróft. Az azután vállalkozás lesz, azt az embert kihozni Franciaországból! St. Just egyenesen azért ment, hogy találkozzék vele. Természetesen, St. Justre most még senki sem gyanakszik, de azután... azután majd úgy állunk, hogy mind a kettőt egyszerre kell kihozni onnan. Izgató multság lesz és én remélem, hogy még talán én is parancsot kapok a csatlakozásra.

- Van a számomra valami különös utasításod?

- Van. Még pedig pontosabb, mint rendesen. Ugy hírlík, hogy a forradalmi kormány átküldte ide egy megbízottját, valami Chauvelin nevű embert, aki elkeseredett ellensége a mi ligánknak, hogy kitudja, ki a mi vezérünk s azután rögtön elfogassa, amint legközelebb újra beteszi a lábát Franciaországba. Ez a Chauvelin egész csapat kémeket hozott át magával és éppen azért a vezér azt gondolja, hogy amíg azokat egy kicsit meg nem ismeri, legjobb lesz, ha a lehető legritkábban találkozunk a liga dolgában és különösen, hogyha nyilvános helyen semmiesetre sem beszélünk egymással. Ha majd szükség lesz arra, hogy szóljon velünk, értesíteni fog.

A két ifju ezalatt egészen közel hajolt a tüzhöz, mert ez nagyon lelohadt már és az a néhány zsarátnok, ami vörös izzással pislogott a tüzhelyen, alig adott valami világosságot.

Sir Andrew jegyzőkönyvet vett elő a zsebéből, s amint abban lapozgatni kezdett és barátjának is mutatott néhány teleirt lapot a tűz gyér világosságánál, úgy elmerültek annak szemléletébe, aminek minden sora szeretett vezérüket hozta eléjük, hogy jóformán az egész körülöttük levő világról megfeledkeztek és meg annak valamennyi hangjáról is, a perje éles zizegéséről, ami a tüzhely kőkockáira hullott, a lábas óra ketyegéséről és arról a lágy, csaknem észrevehetetlen halk suhogásról, ami ott hallatszott a padlón, közel hozzájuk.

Az egyik pad alól egy alak kuszott elő és kigyó módra, zajtalanul csuszott hozzájuk közelebb, közelebb a padlón a szoba sötétségében.

- Az a parancs, - szólott Sir Andrew, - hogy olvasd el ezeket az utasításokat, vésd emlékezedbe, azután rögtön semmisítsd meg.

Már éppen vissza akarta a tárcát tenni a zsebébe, amikor egy kis papírszelet esett ki belőle és odarepült eléjük a padlóra.

Lord Antony lehajolt és fölemelte.

- Mi ez? - kérdezte eközben.

- Nem tudom, - felelte Sir Andrew.

- Éppen most esett ki a zsebedből. De annyi bizonyos, nem látszott, mintha az imént még ott lett volna a többi papiros között.

- Különöst Meg nem foghatom, hogyan jutott oda. A vezértől való, - tette azután hozzá, rápillantva a papirszeletre.

Mindketten lehajoltak, hogy még ezt az utolsó kis papirdarabot is kibetűzzék, amelyre sietős írással volt odavetve néhány szó, amikor egyszerre valami halk nesz ütötte meg a fülüket, ami úgy tetszett, mintha az előszobából jönne.

- Mi az? - kérdezték egyszerre mind a ketten.

Lord Antony fölkelt és gyors léptekkel menve az ajtóhoz, hirtelen fölrántotta azt, de ebben a pillanatban olyan hatalmas ütést kapott a homloka közepére, hogy egy pillanat alatt lezuhant, vissza a szoba padlójára.

Ugyane percben a kigyómódra csuszó alak fölszökkent görnyedt helyzetéből, s hátulról rohanva meg Sir Andrew-t egy ütéssel azt is leterítette.

Míndez oly gyorsan történt, hogy a két ifjunak nem volt ideje védekezni, de még csak kiáltani sem.

Mindegyiküket két-két ember ragadta meg, szájukat betömték, azután háttal egymásnak összekötözték őket.

Mialatt a többiek munkájukat végezték, egy ember, aki fekete álarcot viselt, csendesen becsukta az ajtót.

- Minden rendben, polgártárs, - szólott nemsokára az egyik támadó, szorosabbra huzva az egyik kötelet.

- Helyes, - felelte az ajtónál álló férfi; - most pedig kutassátok ki a zsebeiket és adjatok ide minden talált iratot nekem.

Ez is megtörtént csakhamar.

Amikor az álarcos ember átvette az irásokat, néhány pillanatig hallgatódzott, nem hall-e valami mozgást a Halásztanyán.

Erre kinyitotta az ajtót és parancsolólag mutatott le a lépcsőn. A támadók fölemelték a megkötözött két ifjut a földről s olyan zajtalanul, ahogyan jöttek, kivitték őket a fogadóból, ki a sötét éjszakába.

A szobában benn a vakmerő gaztett főembere hirtelen áttekintette az elkobzott iratokat.

- Ennek a napnak a munkájával meg lehetek elégedve, - dörmögte halkán, mialatt fekete álarcát levette, s a tűz fénye rávetődött sápadt arcára és ravasz rókaszemére.

Még egy-két levélbe pillantott bele, azután azt a kis papirszeletet is átolvasta, amit a két ifju utoljára látott meg, de úgy látszott, hogy valamennyinél nagyobb meglepedésére szolgált neki az a levél, amely alá St. Just Armand neve volt írva.

- Hát még St. Just Armand is áruló, - mormogta ennek láttára. - Nos, szép Blakeney Marguerite, - mondotta azután rosszindulatu tekintettel, - most már azt hiszem, kezemre jársz majd abban, hogy a Vörös Pimpernel megtaláljuk.

KILENCEDIK FEJEZET.

Az operában.

A Covent Garden-színházban diszelőadás volt, az első az 1792. év őszi szezójában.

A ház zsufova volt minden részében és amíg a komolyabb hallgatók szivből gyönyörködtek Glück Orpheus-ában, addig a fölületesebbek, akik nem sokat törődtek a „Németországból való behozatali cikkel”, azzal szórakoztak, hogy a fényesen öltözött tömeget és a jelenlevő divatkirálynőket nézték.

Storace Selina óriási tapsot kapott bámulói seregétől a nagy ária után; Incledon Benjamins, a hölgyek kedveltjét pedig még a királyi páholyból is elismeréssel tüntették ki s a függőnyt éppen most eresztették le a második fölvonás csodaszép fináléja után. A hallgatóság, amely mintegy lebüvölten figyelt a nagy mester alkotására, most meglepéssel lélegzett föl s azután csakhamar azon volt kiki, hogy megeressze a maga csacska vagy éles nyelvét.

A divatos zenekari páholyokban sok ismert és nevezetes közéletű alakot lehetett látni. Ott volt Pitt miniszter, aki egy kis szórakozást jött keresni államférfiúi gondjai között; ott volt a walesi herceg is a maga vidám, nekigömbölyödött, kissé közönséges megjelenésével. Páholyról-páholyra járt, hogy itt is, ott is eltöltsön egy-egy negyedórát a jó ismerősei között.

Lord Grenville páholyában is ült valaki, aki jóformán mindenkinek a figyelmét magára vonta. Alacsony, vézna ember volt az illető; ravasz, gunyos arccal, mélyenfekvő szemmel. Ugy látszott, hogy nagy figyelemmel és erős kritikával figyel, a zenére. Már ruházatában is volt valami olyan, ami elütött a szingazdag környezettől. Kifogástalan, tiszta feketébe volt öltözve és sötét haja is ment volt a divatos hajportól.

Lord Grenville, a külügyminiszter megkülönböztetett, de fagyosan hideg tisztelettel bánt vele.

Az angol szépség típusainak nagy száma között itt-ott idegenjellegű arcokat is lehetett látni, amelyek éles ellentét gyanánt váltak ki amazok közül. Szembeötlő volt a büszke arisztokratikus arcjelleg a francia menekülteken, akik az otthoni üldözés elől itt, Angliában, biztos menedéket találtak.

Sok ilyen arcon mély fájdalom és súlyos gond tükröződött, különösen a nők arcán volt szemmel látható az, hogy nem valami sokat törődnek sem a zenével, sem a közönséggel, mert lelkük messze van innen; ott időzik, ahol a férj, apa vagy testvér még mindig veszedelemben van, vagy ahol már áldozatul is esett a szörnyű sorsnak.

A francia menekültek közül legfigyelemreméltóbb alakok egyike volt Tournay de Basserive grófné, aki csak nemrég érkezett Franciaországból. Ott ült lady Portarles páholyában. Koromfekete, nehéz selyemruhájának egyetlen disze a fehér csipkevállkendő volt; ez enyhítette némileg a gyász színét. Arca is összhangban állott a gyász jelével és lady Portarles igyekezett néhány hamis megjegyzéssel és kissé erős tréfával odavarázsolni a mosolygást a grófné szomorú arcára.

Suzanne és a fiatal vicomte ott ültek anyjuk mögött. Suzanne arcán valami mélabu borongott. Amint beléptek a páholyba, kutatólag jártatta körül szemét a sorokon, mintha valakit keresne, de mivel, úgy látszik, nem találta meg azt, akit látni óhajtott, közömbösen ült le a zenét hallgatni, a közönséggel pedig egyáltalán nem törődött többé.

- Ah, lord Grenville, - szólalt meg lady Portarles, amikor halk kopogtatás után a külügyminiszter érdekes, okos arca jelent meg a páholyajtó nyílásában. - Igazán, jobbkor már nem is érkezhettek! Ime, De Tournay grófné alig várja, hogy meghallhassa, mi a legujabb hír Franciaországból.

Az államférfi előbbre lépett, hogy a hölgyekkel kezét fogjon.

- Fájdalom, - felelte azután, - a hírek a lehető legrosszabbak. A gyilkosságoknak se vége, se hossza, Párizs valósággal gőzölög a vértől, a guillotine pedig százával követeli az áldozatokat naponta.

A grófné e szókra sápadtan és könnybe lábadt szemmel dőlt hátra székében.

- Ah, uram, - szólalt meg, - ha tudná, milyen iszonyu ezt hallani; és még hozzá elgondolni azt is, hogy szegény férjem ott van abban az irtózatos országban, mialatt én biztonságban ülök itt a színházban az önök védelme alatt.

- De az Istenért, grófné, - felelte a jólelkű, szókimondó lady Portarles, - hát ha a zárdában ülne, ugyan javitana-e az csak egy szikrát is a férje sorsán? Aztán lássa, itt vannak a gyermekei, azokra is kell ám gondolnia, azok sokkal fiatalabbak, semhogy örökös aggodalom és gyász között élhetnének.

A grófné könnyein keresztül is mosolygott barátnője felhevülésén. Lady Portarles, akinek a hangja és modora valami lovászlegényhez illett volna legjobban, egyike volt a legjobb szívű asszonyoknak, akinél igazi, őszinte jóakarat és szerető szív lakott az alatt a kissé nyers modor alatt, amit annak a kornak több divatos asszonya szerep gyanánt vett magára...

- Azután meg, nem önmaga mondta-e tegnap, grófné, hogy a Vörös Pimpernel ligája a becsületét kötötte le arra, hogy a gróf urat baj nélkül áthozzák a csatornán?

- Igaz, - felelte a grófné, - s csakis ebben van minden reménységem. Tegnap beszéltem lord Hastings-szel és újra biztatott, hogy minden jóra fordul.

- Akkor meg vagyok győződve, hogy nem kell félnie. Amire ez a liga megesküdt, azt végre is hajtja. Ah, - tette hozzá az ősz diplomata sóhajtva, - volnék csak fiatalabb néhány esztendővel...

- Ugyan hagyja el, - felelt lady Portarles, - arra még mindig elég fiatal, hogy egyszersmindenkorra hátat fordítson annak a madárijesztőnek, aki ott trónol az ön páholyában.

- Bár csak tehetném. De ön elfeledi, lady Portarles, hogy ha a hazánkat szolgáljuk, a személyes előítéleteinket ugyancsak a sutba kell tennünk. Chauvelin ur a francia kormány megbízottja...

- Még ilyet! - csattant fel amaz, - de ember! Hát talán csak nem nevezi kormánynak azt a vérszomjas csöcseléket odaát?

- Eddig még nem találták tanácsosnak, - felelt a miniszter óvatosan, - hogy Anglia megszakítsa a diplomáciai összeköttetést Franciaországgal s azért udvariasan kell fogadnunk azt a megbízottat, akit Franciaország követségbe küld hozzánk.

- Menjen nekem a maga diplomáciai összeköttetésekkel, mylord! Az a ravasz kis rókaképű ember ott kém lesz, semmi egyéb, akármi legyen, ha nem úgy van. Annak ugyan kisebb gondja is nagyobb a diplomáciánál. Nem akar az egyebet, mint a royalista menekülteknek ártani, meg tönkretenni a mi vitéz Vörös Pimpernelünket és az ő derék ligáját.

- Meg vagyok róla győződve, - szólalt meg most a grófné megvető ajkbiggyesztéssel, - hogy ha ez a Chauvelin ártani akar nekünk, akkor lady Blakeneyben kész szövetségest talál.

- Óh, ez az asszony, - kiáltott lady Portarles, - hát látott-e már valaki ilyet? Mylord Grenville, önnél könnyen áll a csevegés, mondja el a grófnénak, hogy igazán eszeveszettség, amit csinál. Az ön helyzetében itt, asszonyom, - fordult aztán határozott, haragos arckifejezéssel a grófnéhoz, - nem engedheti meg az ember magának azt, hogy olyan fennhéjázó modort tanusítson, amilyent önök, francia arisztokraták árulnak el lépten-nyomon. Hogy lady Blakeney együtt érez-e azokkal a vérszomjas gazemberekkel, vagy sem; és hogy volt-e neki valami köze St.

Cyre, vagy hogy is hívják, elfogatásához, vagy sem, azt már én mind nem tudom, de annyi bizonyos, hogy lady Blakeney itt, ebben az országban a divatvilág vezetője; Sir Percynek pedig annyi a pénze, mint hat más embernek együttvéve, azonkívül ugyancsak bejáratos az udvarhoz, mindezekért, ha ön lady Blakeney ellen beszél, azzal neki ugyan nem fog ártani egy fikarcnyit sem, hanem saját magát nagyon nevetségessé teszi vele. Nem úgy van, mylord?

Az azonban, hogy Lord Grenville hogyan gondolkozott a tárgyra nézve, vagy hogy De Tournay grófné maga mit felelt volna lady Portarles kikötésére, ez nem került napfényre, mert a függönyt ismét felhúzták, hogy megkezdjék Orpheus harmadik felvonását s ezalatt innen is, onnan is csendre intő püsszegés hangzott fel a közönség köréből.

Lord Grenville sietve vett bucsut a hölgyektől, hogy visszaszásszon a maga páholyába, ahol Chauvelin csendesen ült, elmaradhatatlan burnótszelencéjét ott-tartva a térdén. Szintelen, kutató pillantásu szeme átható tekintettel szegződött az átelleni páholyra, ahova Marguerite éppen most lépett be, nagy selyemruhasuhogás és nevetés között, mindenféle kíváncsiságot és érdeklődést ébresztve. Férje is ott jött a szép asszony mögött, aki csakugyan elragadó volt ma este. Vörösbe játszó, gazdag aranyhaja könnyedén volt csak behintve egy kevés hajporral és óriási fekete selyem szalagsokorral volt csomóba szedve kecseshajlásu nyakán.

Mivel Marguerite-on mindig lehetett látni valamit a divat legutolsó szeszélyeiből, most a keresztbe tett csipke-fichut és a széles, hegyeshajtókájú köpenyt viselte; ez alatt pedig a rövid-dereku, klasszikus redőzetű ruhát, amely néhány év múlva aztán Európa minden fejedelmi udvarában elterjedt. Ez a szabás végtelenül illett Marguerite hajlékony, királynői alakjához, annál is inkább, mert a ruha anyaga meg olyan volt, hogy a csillogó szövet csupa arany-himzésnek látszott.

Amint a páholyba lépett, egy pillanatra kihajolt onnan, hogy hirtelen áttekintse, kik vannak ott a színházban. Azonnal sok, sok oldalról köszöntek oda neki s még a királyi páholyból is nyert egy gyors, kegyteljes üdvözlést.

Chauvelin merően nézte, mialatt a felvonás megkezdődött.

Marguerite gyönyörködve merült el a zene élvezetébe. Tökéletes szépségű keze egy parányi, ékköves legyezővel játszott; királynői fején, nyakán, karján csakugy szikráztak a gyémántok, a feleségét bálványozó férj ajándékai, aki hanyagul dőlt oda ezalatt a másik karszékekbe.

Marguerite szenvedélyesen szerette a zenét és Orpheus egészen elragadta. Az élet öröme ott ragyogott arcának minden vonásán. Hiszen végre is huszonötéves volt csupán, fiatalsága teljében virult és a dédelgetett kedvence volt egy bálványozó, rajongó tömegnek. Hozzá még harmadnapja a Sellő vitorlás bárka is megjött Calaisból, azzal a hírrel, hogy Marguerite forrón szeretett bátyja baj nélkül érkezett meg Franciaországba, hugára gondol szeretettel és igéri, hogy az ő kedvéért óvatos lesz minden tetteben.

Csoda-e, ha egy pillanatra megfélemedezett minden csalódásról s megfélemedezett egyszersmind arról a lassu észjárásu, jelentéktelen emberről is ott mellette, aki a maga fogyatkozásait leg-föllebb azzal tudta jóvá tenni, hogy világi kincsekkel halmozta el feleségét.

Sir Percy éppen csak annyi ideig maradt felesége mellett, ameddig az illendőség kívánta, azután csakhamar helyet engedett a walesi hercegnek, meg a bámulóknak, akik hódolatukat jöttek bemutatni a divatkirálynő előtt. Sir Percy lassan eltűnt, talán, hogy jobban magához illő barátot keressen fel. Marguerite, az igazat megvallva, nem is gondolt rája, hova lehetett, hiszen olyan kevésbé érdekelte a dolog. Azonkívül egész kis udvara volt körülötte egy ideig, egészen addig, míg végre el nem küldte valamennyiüket, hogy egy kis időre egyedül maradhasson Gluck-kal.

Csendes gyönyörködéséből újabb kopogás zavarta fel.

- Szabad, - mondta kissé türelmetlenül, anélkül, hogy csak oda is nézett volna a páholyajtó felé.

Chauvelin, aki eddig is csak arra várt, hogy Marguerite egyedül legyen, most hirtelen megragadta az alkalmat s rögtön itt termett.

Egy pillanat múlva már ott állott Marguerite háta mögött.

- Egy szóra, polgártársnő, - szólalt meg halkán...

- Szent Isten, ember! De megijesztett, - szólott Marguerite erőltetett nevetéssel. - Az ön jelenléte igazán nem időszerű most. A zenét akarom hallgatni és egyáltalán nincs kedvem a beszélgetésre.

- De nekem ez az egy alkalom áll csak a szolgálatomra, - felelte amaz s anélkül, hogy engedelmet kérne rá, odavont egy széket és leült Marguerite mögé, egészen közel, úgy, hogy egészen halkán is beszélhetett hozzá, anélkül, hogy az előadást zavarná.

- Igen, - ismételte Chauvelin - ez az én egyetlen alkalmam, hogy szóhoz jussak. Lady Blakeneyt mindig annyira körülrajongja az ő udvara, hogy egy, magamforma régi barát nem juthat a közelébe.

- Nos, barátom, - felelt Marguerite türelmetlenül, - csakugyan jobb volna más alkalmat keresnie. Én az opera után lord Grenville báljára megyek. És valószínűleg ön is ott lesz. Öt percet adhatok ott...

- Három perc itt a páholy magányában teljesen elegendő lesz, - felelt Chauvelin nyugodtan - és azt hiszem, St. Just polgártársnő, hogy bölcsen cselekednék, ha rám hallgatna.

Marguerite akaratlanul is összerezett Chauvelin egy árnyalattal sem emelte föl a hangját, de azért volt valami a szavában, ravasz szemében, amitől Margueritenek csaknem a vére fagyott meg.

- Fenyegetés ez, polgár? - kérdezte.

- Nem, szép hölgy, csak a levegőbe lőtt nyíl.

Itt elhallgatott s csendesen figyelt, mint a macska, amely gyönyörködve látja a gondtalan egeret közeledni s már gondolatban is élvezi a kegyetlenséget, amely mindjárt bekövetkezik.

Aztán így szólalt meg, nagyon lassan ejtve a szót:

- Bátyja, St. Just Armand veszélyben van.

A gyönyörű arcon egy izom sem rándult meg e szóra. Chauvelin csak arcélben látta és mindenkinek úgy tetszhetett, hogy Marguerite feszülten figyel a szinpadra, de mégis észrevette, hogy a szem merevebben tekint s a szép, kecses alak szinte feszes merevséggel ül előtte.

- Eh, - felelt Marguerite színlelt jókedvvel, - mivel ez is egyike azoknak a terveknek, amelyeket ön úgy el tud képzelni, jobb lesz, ha visszamegy a helyére és engedi, hogy én is békében élvezhessem a zenét.

Amint elmondta, parányi kis kezével verni kezdte a zene ütemét a páholy bársonytámláján. Storage Selina a Che farot énekelte éppen s a közönség elbűvölten hallgatta a primadonnát. Chauvelin nem mozdult helyéből, csak nézte az idegesen mozgó kis kezét, mert ez árulta el a legvilágosabban, hogy az ellőtt nyíl talált.

- Nos, - szólalt meg hosszú szünet után Marguerite, még mindig az előbbi gondtalanság hangján...

- Nos, polgártársnő? - visszhangozta Chauvelin.

- A bátyám tehát...

- Hireim vannak róla, amelyek valószínűleg érdekelni fogják önt, de előbb, ha megengedi, megmagyarázok egyet-mást... Szabad?

A kérdés teljesen fölösleges volt, hiszen jól látta, milyen feszülten vár Marguerite a hirre.

- A minap segítséget kértem öntől, polgártársnő, segítséget, amelyet Franciaország érdeke kívánt. Ön azonban tagadólag felelt akkor. Azóta a magam elfoglaltsága, meg az ön társadalmi kötelességei távol tartottak bennünket egymástól... Noha sok minden történt.

- A dologra, polgártárs, kérem. A zene igazán elragadó és a közönség türelmét fogja veszíteni, ha sokáig beszél.

- Rövid leszek. Ugyanaznap, mikor szerencsém volt önt Doverben látni, talán egy órával azután, hogy ön végleges választ adott nekem, sikerült birtokomba keríteni olyan iratokat, amelyek egész sereg francia arisztokrata megmentésének terveire vonatkoznak. Az áruló De Tournay gróf is közöttük van. Mindezt az az átkozott Vörös Pimpernel szervezi persze ez esetben is. Sok szála az egész összeesküvésnek a kezemben van már, de még nem mind és éppen ezért azt szeretném... nem... *kell*, hogy ön segítségemre legyen a hiányzó szálak megszerzésében.

Marguerite szembeszökő türelmetlenséggel hallgatta, majd egyet rántott a vállán, mialatt jókedvűen felelte:

- Ugyan, kérem! Hát talán nem mondtam már, hogy semmit sem törődöm az ön tervével a Vörös Pimpernelrel illetőleg. És ha nem keverte volna bele a dologba a bátyám nevét...

- Csak egy percnyi türelmet, polgártársnő, - folytatta Chauvelin zavartalanul. - Két ur, Lord Dewhurst Antony és Sir Ffoulkes Andrew szintén ott voltak aznap este Doverben a Halásztanyán.

- Tudom. Láttam őket.

- Kémeim már tudták róluk, hogy azok is ahhoz az átkozott ligához tartoznak. Ffoulkes volt az, aki De Tournay grófnét és gyermekeit átkísérte a csatornán. Amikor a két fiatalember egyedül maradt, kémeim behatoltak hozzájuk, megkötözték őket, szájukat betömtek, irataikat elkobozták s átadták valamennyit nekem.

Marguerite előtt egy pillanat alatt tisztán állott a veszély.

Iratok?

Armand vigyázatlan lett volna?...A gondolatra is rémület szállta meg. De azért mégsem akarta bevallani, hogy fél. Nevetett.

- Szavamra! Az ön vakmerősége meghalad minden képzeletet. Rablás és támadás! Angliában! Egy népes fogadóban!... Hisz tetten érhatték volna az ön embereit!

- Nos, aztán? Azok Franciaország fiai és azonkívül az ön alázatos szolgájának a nevelése. Ha elfogják őket, akkor a börtönbe vagy a vesztőhelyre is elmentek volna, anélkül, hogy csak egy szóval is tiltakoztak vagy árulkodtak volna. Szóval, érdemes volt a dolgot megkockáztatni. A népes vendéglők alkalmasabb helyek az ilyen kis műtétek elvégzésére, mint talán gondolná. Az embereim pedig gyakorlottak.

- Nos és azok az iratok? - kérdezte Marguerite könnyedén.

- A baj az, hogy már több név kiderült belőlük... és több terv is... az mindenesetre elég sok arra, hogy a célbavett nagy coup egyelőre megsemmisüljön, azért arra nézve még mindig homályban vagyok, hogy maga a vezér kicsoda?

- Jaj, barátom, akkor ott vagyunk, ahol voltunk. Éppen azért igazán megengedhetné, hogy a darab hátralévő részét békében élvezhessem. És, - tette hozzá ásitást színlelve, - ha nem hozta volna bele a dologba a bátyámat is...

- Arra is reátérek. Az iratok közt St. Just Armandtól is volt egy levél Sir Ffoulkes Andrewhoz intézve.

- Nos. És?

- Az a levél azt bizonyítja, hogy St. Just Armand nemcsak egyetért Franciaország ellenségeivel, hanem segítője is, ha nem egyenesen tagja a Vörös Pimpernel ligájának.

A csapás végre lesujtott.

Marguerite az egész idő alatt jóformán várta, de el volt tökéelve, hogy nem árulja el a hatást, ha a csapás egyszer bekövetkezett is. Össze akarta szedni az esztét, azt az esztét, amelyet olyan szikrázóan mondott a hír. Nem rendült meg még most sem. Azt tudta jól, hogy Chauvelin igazat beszél; tudta, hogy sokkal elvakultabb odaadással szolgálja azt, amit hazája érdekének gondol, sem hogy céltalan, közönséges csalárdságig alacsonyodnék le.

Armand levele tehát Chauvelin kezében volt! És Chauvelin használni fogja azt a maga céljaira addig, amíg nem látja majd jónak, hogy megsemmisítse, vagy egyenesen Armand ellen használja. Marguerite tudta mindezt, de azért csak kacagott, még vidámabban, mint eddig.

- Hát nem mondtam előre, hogy valami légből kapott dolog lesz az égisz! Armand a Vörös Pimpernel ligájában!... Armand, mint segítője a francia arisztokratáknak, akiket szívből gyűlöl! Nos, ez a mese igazán becsületére válik az ön képzelőerejének!

- Hadd fejezzem ki magamat világosan, - szólott Chauvelin rendületlen nyugalommal. - Armand kompromittálva van olyannyira, hogy kegyelemről szó sem lehet a számára.

A páholyban halotti csönd volt egyideig. Marguerite merev mozdulatlanságában ült ott, azon igyekezve, hogy gondolkodni bírjon és szembenézni a valódi helyzettel.

A színpadon Storace ezalatt befejezte a maga áriáját és ott hajlongott klasszikus öltözékben, de tizennyolcadik századbeli modorban a lelkesülten tapsoló közönség előtt.

- Chauvelin, - szólalt meg ekkor Marguerite, egyszerre minden árnya nélkül az előbbi fölvetett magatartásnak; - Chauvelin, barátom, értsük hát meg egymást. Ugy látszik, az én elmém berozsdásodott ebben a nedves levegőjű országban. Mondja csak, ön tehát szeretne rájönni arra, hogy ki az a Vörös Pimpernel?

- Franciaország legnagyobb ellensége és annál veszedelmesebb, mivel a sötétben munkálkodik.

- Talán annál nemesebb... Nos, és most ugy-e arra akarna kényszeríteni, hogy én holmi kémkedési munkálatokra vállalkozzam cserébe Armand biztonságáért? Nem így van?

- Milyen kellemetlen két szó, szép hölgy. Kényszerítés! És kémkedés! Az elsőről az én esetemben szó sem lehet, a másodikkal pedig semmiesetre sem szabadna illetni olyan derék és fontos szolgálatot, amilyent ön tenne Franciaországnak.

- Elég az hozzá, hogy itt azonban azzal a névvel neveznék azt, - felelt az asszony szárazon.

- Az én kívánságom az, hogy ön szabad akaratból nyerjen bocsánatot Armand számára egy csekély szolgálat révén, amelyet nekem tenne.

- S mi volna az?

- Csak az, hogy figyeljen ma este a környezetére. Hallgasson rám. A Sir Ffoulkesnél talált iratok között volt egy parányi kis papírszelet is. Ez ni! - tette hozzá, kivéve azt jegyzőkönyvből.

Ugyanaz volt, amelyet a két fiatalember közvetlenül a támadás előtt olvasott. Csupán két sor volt rajta, szándékosan elferdített kézírással. Marguerite elvette s félhangon olvasta a következőket:

„Ne feledd, hogy nem szabad gyakrabban találkoznunk, mint amennyiszer éppen szükséges. Másodikára nézve megadtam minden utasítást. Ha ismét beszélni akarsz velem, ott leszek G. bálján.”

- Mit jelent ez? - kérdezte Marguerite.

- Nézze meg mégegyszer, s akkor megérti.

- Itt a sarokban egy kis jelvényt látok... egy parányi vörös virágot.

- Ugy van.

- A Vörös Pimpernel! - szólalt meg erre felélénkülve. - G. bálja pedig Grenville bálját jelenti... Akkor ma este ott lesz.

- Én legalább így értelmezem. Lord Antonyt és Sir Andrew-t elfogatásuk után, parancsomhoz képest, egy magányos házba vitték a Dover Road-on, amelyet erre a célra béreltem ki. Ott foglyok voltak egészen ma reggelig. De mióta ezt a kis cédulát is megtaláltam, tervembe az vág bele a legjobban, hogy ma már Londonban lehessenek és ne mulasszák el Lord Grenville bálját. Érti, ugy-e, hogy mindenesetre sok mondanivalójuk lesz egymásnak a vezérrel... Azért ma reggel korán az történt, hogy a két fiatal főur tárva-nyitva talált minden ajtót, őrzőik eltűntek; mehettek szabadon, akármerre, sőt még két jó lovat is találtak az istállóban fölkantározva... Azt hiszem, bátran következtethetjük, hogy azokat tüstént sarkantyuba kapták és meg sem álltak Londonig... ugy-e, polgártársnő, voltaképp nagyon egyszerű az egész?

- Ugy-e nagyon egyszerűnek látszik az is, - felelte Marguerite, még egy kísérletet téve a könnyedén való felelgetésre, - amikor az ember egy csirkét akar megölni... az ember megfogja... azután kitekeri a nyakát... csupán csak a csirke nem találja a dolgot olyan nagyon egyszerűnek... Ön most kést szegez az én torkomnak... valakit pedig kezesül tart az én engedelmességem biztosítására... És mindezt igen egyszerűnek találja... Én nem.

- Nem úgy van, polgártársnő. Én módot nyujtok önnek arra, hogy megszabadítson egy szeretett testvért a saját esztelenségének következményeitől.

Marguerite arcán hirtelen meglágyult a kifejezés e szavakra és mialatt szeme könnybelábadt, így szólalt meg halkán:

- Az egyetlen embert, aki engem igazán és állandóan szeretett. De... de az Istenért, Chauvelin, mit akar, mit tegyek, - kérdezte, mialatt fojtott hangjában igazi kétségbeesés hangja rezgett. - Hisz a mostani helyzetemben jóformán lehetetlen ilyent kívánnia.

- Nem úgy van, polgártársnő, - felelte a kérlelhetetlen Chauvelin, ügyet sem vetve arra a gyermekes könyörgésre, amely a követ is meglágyíthatta volna. - Sőt éppen mostani helyzetében tehet nagyon sokat. Mint Lady Blakeneyt senki sem gyanúsítja ilyennel és azért jól megfigyelhet mindent. Ön nemsokára elmegy innen Lord Grenville báljára. Várjon ott reám... Várjon és figyeljen. A Vörös Pimpernel ott lesz... Sir Andrewnak és Lord Antonynak sok beszélni valójuk lesz velem... Arra kell tehát ügyelnie, kivel lesznek együtt sokat... Ha segítségemre lesz abban, hogy kitudjuk, ki az a titokzatos vezér, akkor szavamot kötöm le önnek, hogy St. Just Armandnak nem lesz bántódása semmi.

Chauvelin csakugyan kést szegzett a torkának. Marguerite jól érezte azt, mert ez az ember sohasem ejtette ki az üres fenyegetés szavát.

Kétségtelen, hogy Armand nevét a Jóléti Bizottság eddig már a „gyanusak” közé sorozta; elhagynia bizonyára nem lehet többé Franciaországot és ha ellene szegülne Chauvelin parancsának, bizonyos, hogy vége. Asszonyos igyekezettel még egyszer megpróbált időt nyerni. Odanyújtotta a kezét annak az embernek, akit most már rettegett és gyűlölt.

- Ha megígérem, hogy segítségére leszek önnek, Chauvelin, - szólott nyájasan, - odaadja nekem St. Just levelét?

- Ha ma este valóban hasznos szolgálatot tesz nekem, polgártársnő, - felelte Chauvelin gunyos mosolygással, - akkor odaadom a levelet... holnap.

- Nem bizik bennem?

- Föltétlenül, de St. Just élete a hazája kezében van... s önön áll, hogy kiváltsa.

- De megtörténhetik, hogy nem lesz módomban a segítség, ha még úgy meg volna is a szándék reá.

- Az csakugyan rettentő lenne, - felelt Chauvelin nyugodtan, - önre és St. Justre nézve.

Marguerite összeborzadt.

Érezte, hogy ettől az embertől nem várhat könyörületet. Hideg futott rajta végig, noha a színházban forró volt a levegő. Remegve huzta összebb a drága csipkekendőt s mialatt úgy tetszett neki, mintha a zene hangjai messziről, messziről hatolnának csak hozzá, mozdulatlanul, szinte mintegy álomban nézte csak a szemé előtt lévő ragyogó képet.

Gondolatai egy pillanatra a szeretett testvéréről odatévedtek arra a másik férfira, akinek szinte lehetett igénye az ő bizalmára és szívére. Az Armand-t fenyegető veszedelem tudata a nagy elhagyatottság érzését keltette föl benne; vágyva-vágyott arra, hogy valakitől vigasztalást és tanácsot nyerhessen. Sir Percy a férje volt, aki egyszer nagyon szerette; miért kellene tehát teljesen egyedül állania a rettentő megpróbáltatás e perceiben. Igaz, hogy esze nem volt sok, de izomereje annál több, ha ő, Marguerite elmével, a férje meg férfias erővel és bátorsággal járulna a dologhoz, kétségtelen, hogy ketten, egyesült erővel ki tudnák játszani a legravaszabb diplomatát is és kiszabadítanák kezéből azt, akit mintegy kezes gyanánt tartott Marguerite elé; kiszabadítanák, még pedig úgy, hogy azért annak a hősie kis csapatnak csodás derék vezérét se döntsék veszélybe. Sir Percy, úgy látszott, vonzódik St. Justhoz: bizonyos, hogy szívesen járulna hozzá a megmentéséhez.

Chauvelin többé ügyet sem vetett Margueriterre. Most már kimondotta a kegyetlen «vagy-vagy»-ot s magára hagyta, hogy határozzon. Most már úgy látszott, hogy Chauvelin van elmerülve a zenébe s ő követte annak ütemeit keskeny, menyétszerű fejének bólogatásával.

Marguerite-t halk kopogtatás rázta föl elmerültségéből. Sir Percy állott a küszöbön; a magas, szállas, jólelkű, álmos, korlátolt Sir Percy.

- A... izé... a gyaloghintója a kapu előtt van, kedvesem, - mondotta legelnyújtottabb hangján és azzal a mosolygással, amely most Margueritenak minden idegszálát kemény próbára tette. - Ha jól tudom, szándéka elmenni arra az istenadta bálra... Ah, bocsánat, Chauvelin ur, nem is vettem észre.

Ezzel odanyújtotta nyulánk fehér kezének két ujját a vendég felé, aki Sir Percy beléptére fölállott a helyéből.

- Jön, kedvesem?

- Ssz! Pssz! - hangzott közönség köréből.

- Micsoda arcátlanság! - mosolygott Sir Percy jóindulatu arccal.

Marguerite türelmetlenül sóhajtott föl. Érezte, hogy utolsó reménysége is eltűnt. Beburkolózott köpenyébe, aztán így szólalt meg, anélkül, hogy csak rá is tekintett volna férjére:

- Készen vagyok! Mehetünk.

Azután elfogadta férje karját, kifelé indult, de a páholyajtóból még visszatekintett Chauvelinre, aki sajtáságos mosolygással nézte a nem összeillő párt.

- Csak a viszontlátásig bucsuzunk, Chauvelin, mert lord Grenville bálján ismét találkozunk nemsokára.

S szeme kifejezésében lehetett valami olyan, amit az agyafurt francia nagy meglepéssel olvasott ki, mert mosolyogva csippentett egy kevés burnót a szelencéjéből, aztán leverte a burnót porát finom ingfodráról, boldogan dörzsölte össze csontos, keskeny kezét.

TIZEDIK FEJEZET. Lord Grenville bálján.

Lord Grenville történeti nevezetességü bálja az év legfényesebb társadalmi eseményei között foglalt helyet. Az őszi évszak ugyan alig kezdődött még meg, de azért mindenki igyekezett, hogy visszaérkezzen Londonba, nehogy valamiképp elmulassza a külügyminiszter bálját.

A walesi herceget is várták, aki megígérte, hogy az operából egyenest ide fog sietni. Lord Grenville maga pedig, amint az «Orpheus» két első felvonását végighallgatta, sietett haza vendégei fogadására. Este tíz órakor, ami ez időben nagyon késői órának tetszett, a külügyminisztérium termei készen állottak a maguk pazar virág- és pálma-diszében. A vendégek nagy gyorsasággal gyülekeztek s nemsokára sűrű tömeg hullámozott föl s alá a termekben.

Egy szobát kizárólag a táncosok számára tartottak fenn s onnan a menuette kellemes, halk zenéje hangzott ki, belevegyülve a csevegés zajába.

A nagy lépcsőcsarnok fölött, éppen szemben azzal, ahol a lépcső az emeletre ért föl, egy kisebb teremben a házigazda állott vendégei hivatalos fogadására készen. Nagyragu urak, szép asszonyok, Európa majd minden udvarából való nevezetességek egész seregestől vonultak már el előtte, mély, szertartásos bókkal üdvözölte a házigazdát, amint azt a kor divatja kívánta. Azután pedig, hogy a fogadás szertartásán átestek, elszéledtek a táncteremben, a társalgó, vagy kártyázó-szobákban.

Lord Grenvilletől nem messze az egyik tükörrasztal márványpárkányához támaszkodva ott állott Chauvelin, aki szótlanul vizsgálta a fényes társaságot. Tudta nagyon jól, hogy Sir Percy és Lady Blakeney még nincsenek itt s azért feszült várakozással pillantott az ajtóra, valahányszor egy-egy új vendég érkezését jelentették.

Chauvelin kissé elszigetelten, magára hagyatva állt ott, mert hiába, a forradalmi kormány megbízottja nem volt valami népszerű ember Angliában, ahová éppen ezidőtájt szivárgott át a szeptemberi mézárításoknak és a rémuralom minden borzalmának hire.

Hivatalos minőségben udvariasan fogadták ugyan, Pitt miniszterelnök kezét szorított vele, Lord Grenville több ízben megszólította, de a londoni társaság bizalmasabb jellegű körei tudni sem akartak róla. A nők egyszerűen hátat fordítottak neki, a férfiak közül pedig azok, akik nem viseltek hivatalos állást, nem nyújtottak kezét Chauvelinnek.

Csakhogy Chauvelin nem volt az az ember, aki törődött ilyen apróságokkal. Mindezt úgy tekintette, mint diplomáciai pályájának egy-egy részletét; azonkívül hazája iránt érzett elvakult ragaszkodása, valamint az a megvetés, amivel minden társadalmi egyenlőtlenség iránt viseltetett, könnyüvé tették számára, hogy elszivelje ezt a mellőzést az elmaradt, királypárti, ódivatu Anglia lakói részéről.

Mindenekfölött pedig Chauvelinnek volt kitűzött, erősen körvonalazott célja. Meggyőződése szerint a francia főuri osztály volt Franciaország legádázabb ellensége és Chauvelin szívből szerette volna, ha az egész osztályt egészen kiirthatják. Ő volt az, aki azt az emlékezetes szót először ejtette ki, hogy: „Bárcsak egy feje volna csupán az egész főuri osztálynak, hogy a guillotine egy csapással vághatná le.” Éppen ezért valahány megmenekült francia arisztokratát látott, úgy nézett mindegyikükre, mint a guillotine jogos tulajdonára, amelytől azt szentségtörő kezek megfosztották. Az az igaz, bizonyos, hogy amint ezek a menekültek biztonságban érezték magukat külföldön, azonnal megtettek mindent, hogy ellenséges indulatot szítsanak Franciaország ellen. Angliában, Belgiumban és Hollandiában szakadatlanul szótték a terveket, hogyan lehetne valamelyik nagyhatalmat rávenni arra, hogy sereget küldjön Párizsba, Lajos királyt kiszabadítsa és sorra felakasztassa a vérengző köztársasági párt vezéreit.

Igy aztán képzelhetni, mennyire gyűlölte Chauvelin a Vörös Pimpernel és egész ligáját. Az volt a kedvenc terve, hogy ha kilétét megtudják, átcsalják Franciaországba, aztán... itt Chauvelin mély lélekzetet vett, mert már előre is szinte gyönyörködve képzelte el, hogyan hull le majd az a vakmerő fej a guillotine bárdcsapása alatt.

E percben künn a lépcsőházban valami mozgás támadt, a teremben pedig hirtelen megszűnt minden csevegés, mert a háznagy ezt jelentette:

- Ő királyi fensége a walesi herceg és kísérete, Sir Percy és Lady Blakeney.

Lord Grenville gyors léptekkel indult az ajtó felé, hogy magas vendégét fogadja.

A walesi herceg gazdag aranyhimzésű lazac-rózsaszínű, bársony udvari ruhába volt öltözve és Lady Blakeneyt vezette a karján; baloldalán Sir Percy haladt ragyogó, pompás elefántcsontszínű atlaszöltözékben, amely az akkor divatos, különönc Incroyable-szabással készült. Szőke haján nem volt hajpor, nyakán és csuklójánál kincsetérő csipke volt a dísz; a lapos chapeau bras oda volt szorítva hóna alá. A kölcsönös üdvözlések elhangzása után lord Grenville a szókkal fordult magas vendégéhez:

- Ha fenséged kegyes lesz megengedni, bemutatom Chauvelin urat, a francia kormány megbizottját.

Amint Chauvelin a trónörökösöt a küszöbön megpillantotta, azonnal előbbre lépett, szinte várva a bemutatást. Szertartásosan és nagyon mélyen hajolt meg, amíg a walesi herceg kurta, gyors fejbólintással viszonzta csupán az üdvözlést.

- Uram, - szólt Chauvelinhez hidegen, - igyekezni fogunk elfeledni, hogy milyen kormány küldötte önt és csupán úgy tekintjük önt, mint vendégünket, mint magánembert, aki Franciaországból jön. Mint olyant üdvözljük önt.

- Fenség, - hajlongott ismét Chauvelin. - Asszonyom, - folytatta aztán az üdvözlést Marguerite előtt.

- Ah, kis Chauvelin, - szólt emez könnyed vidámsággal, mialatt kis kezét nyájasan nyujtotta oda. - Chauvelin ur és én régi ismerősök vagyunk, fenség!

- Ah, akkor tehát, - felelt a walesi herceg ez alkalommal sokkal kegyesebben, - kétszeresen szívesen látott vendég lesz ön, uram.

- Van itt még valaki, akit fenséged engedelmével bátor lennék bemutatni, - szólott közbe most Lord Grenville.

- Ah és ki az?

- Tournay de Basserive grófné öméltósága és családja, akik nemrégiben érkeztek ide Franciaországból.

- Örömmel látjuk őket! Azok tehát a szerencsések közé tartoztak?

Grenville lord körülnézett s csakhamar megpillantotta a grófnét.

Amint a walesi herceg is meglátta az ősz főúri nő merev méltóságu alakját, ezt sugta oda Margueritenek:

- Szavamra, nagyon erényesnek és nagyon bánatosnak látszik.

- Ah, fenség, - válaszolt Marguerite mosolyogva; - az erény olyan, mint a drága illatszeranyagok, akkor a legédesebb, ha összezuzzuk.

- Az erény, fájdalom, rendesen nem illik valami jól az önök bájos nemének, asszonyom, - sóhajtotta a herceg.

Amikor Lord Grenville bemutatta a grófnét, a walesi herceg lekötelezően szólította meg:

- Igazán örülök, asszonyom. Mint tudja, királyi atyám mindig örömmel üdvözli országában az ön honfitársai közül azokat, akiket Franciaország elűzött a maga partjairól.

- Fenséged végtelen kegyes, - felelte a grófné méltósággal; aztán leányára mutatott, aki félénken állott mellette: - Ez itt leányom, Suzanne, fenség!

- Ah! Bájos! Nagyon bájos! Most pedig engedje meg, grófné, hogy bemutassam önnek Lady Blakeneyt, aki bennünket barátságával tisztel meg. Tudom, hogy sok mondanivalójuk lesz egymásnak. Lady Blakeneynek minden honfitársát kétszeres örömmel látjuk már az ő kedvéért is... az ő barátai a mi barátunk is; ellenségei pedig Anglia ellenségei is egyben.

Marguerite kék szemében csak úgy csillogott a vidámság e szókra. De Tournay grófné, aki olyan vérig sértő viselkedést tanúsított iránta nemrég, most olyan leckét kapott, amely Margueritenak akarata ellenére is örömet szerzett. A grófné azonban, akinél a királyi család iránt való tisztelet jóformán vallásos meggyőződésszámba ment már, sokkal járatosabb volt az udvari illemben, semhogy a legkisebb zavart is mutatta volna, s azért a két hölgy szertartásosan bókolt egymás előtt.

- Ő királyi fensége mindig kegyes, asszonyom, - szólott Marguerite szendén, de leirhatatlan pajzán tekintettel, - de ez alkalommal valóban nincs szükségünk az ő kegyes közbenjárására... Az a szeretetreméltó mód, ahogyan legutóbbi találkozásunk alkalmával fogadni szives volt, ma is kellemes emléken él nálam.

- Mi, szegény száműzöttek, asszonyom, - felelte a grófné fagyosan, - csak azzal mutathatjuk ki hálánkat Anglia iránt, ha őfensége kivánságát parancsnak tekintjük.

- Asszonyom! - bókolt Marguerite ismét szertartásosan.

- Asszonyom, - viszonzta méltósággal a köszöntést a grófné.

A trónörökös ezalatt a fiatal vicomtehoz intézett néhány kegyes szót.

- Nagyon örülök, hogy megismerhetem, vicomte. Édesatyját is ismertem, amikor londoni nagykövet volt évekkkel ezelőtt.

- Ah, fenség, - felelt amaz, - akkor még kis fiú voltam... de most ennek a találkozásnak nagy szerencséjét a mi védelmezőnknek, a vörös Pimpernelnek köszönhetem.

- Csitt, - felelt hirtelenül elkomolyodva a herceg, Chauvelin felé intve szemével, aki ezalatt kissé távolabb állva, érdeklődve, de gunyos mosolygással nézte a Marguerite meg a grófné közt lefolyt jelenetet.

- Nem, fenség, - szólt erre Chauvelin, - ne akadályozza meg a vicomte urat hálája kifejezésében: annak az érdekes virágnak a nevét jól ismerem én is... és Franciaország szintén.

A herceg néhány pillanatig átható tekintettel nézett Chauvelinre.

- Ah, uram, - mondotta azután, - akkor ön talán többet is tud a mi nemzeti hősről, mint mi valamennyien... ön talán még azt is tudja, ki az a hős... Nézze csak, a teremben a hölgyek mind az ön ajkán csüggnek a szemükkel... Milyen népszerűvé tenné magát a szépek közt egyszerre, ha kielégítené a kíváncsiságukat.

- Ah, fenség, - felelt Chauvelin jelentőséggel: - Franciaországban azt beszélnek, hogy fenséged, ha akarná, a legilletékesebb felvilágosítást tudná nyújtani arra az érdekes vadvirágra vonatkozólag.

Itt hirtelen átható pillantást vetett Margueritera, de ez nem árult el semmi megindulást és Chauvelin pillantását elfogulatlanul viszonzta.

- Nem, nem; az én ajkam le van pecsételve, a liga tagjai pedig féltékenyen őrzik vezérük nevét. Így aztán a hős bájos imádói kénytelenek beérni azzal, hogy egy árnyékért rajongjanak. Itt Angliában, uram, - folytatta a herceg leirhatatlan kedvességgel és méltósággal, - csak a nevét kell kiejteni annak a hősnak és minden szép arcon ott lángol a lelkesedés tüze. De látni senki sem látta az ő hű vitézein kívül. Mi, többiek, azt sem tudjuk róla, szőke-e vagy barna, magas-e vagy alacsony, délceg-e vagy nyomorék, csak azt tudjuk, hogy a világ legbátrabb embere és egy kicsit büszkéek vagyunk reá, ha meggondoljuk, hogy angol.

- Ah, Chauvelin ur, - tette hozzá Marguerite, csaknem kihívó daccal tekintve oda a francia követ mozdulatlan szfinksz-arcába, - ő királyi fensége hozzátehetné azt is, hogy mi, nők úgy tekintünk reá, mint valami regebeli hősré... imádjuk... a jelvényét viseljük... remegünk érte, ha veszélyben van és vele együtt lelkesülünk a diadal órájában.

Chauvelin mindkettőjük szavára csak néma meghajlással felelt; érezte, hogy mindkét kijelentés megvetést és dacot akart kifejezni. A tétlenéletű, élvezethajhászó trónörökös megvetette, azt a gyönyörű asszonyt pedig, akinek aranyhajában most is ott ékeskedett az ismeretlen hős jelvénye, az apró rubinból és gyémántból összealkotott pimpernel virág; azt az asszonyt a kezében tartotta; így tehát megtehetett annyit, hogy néma maradjon s csöndesen várja be a fejleményeket.

A csendességet, amely egyszerre mintha az egész termet megülte volna, egyszerre csak elnyújtott, kissé bárgyu, de jólelkű nevetés szakította meg.

- Mi, szegény férjek pedig, - mondta az a nevető hang, a fényes öltözetű sir Percy hangja, - kénytelenek vagyunk egyszerűen félreállni, amíg a hölgyek azt az istenadta árnyékalakot imádják.

Mindenki kacagott, a trónörökös hangosabban, mint akárki.

A kínos feszültség megszakadt s néhány perc múlva újra oly vígan csevegett mindenki, mintha semmi sem történt volna.

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

A papirszelet.

Marguerite mondhatatlanul szenvedett. Bármennyire erőltette is a vigságot s bármennyivel jobban ünnepelték, bámulták is minden más asszonynál, mégis úgy érezte magát, mint a halálraitélt, aki utolsó napjait éli.

Minden idege kinos feszültséget érzett, amelynek érzése százszorosra emelkedett azóta, hogy az opera és a bál között egy rövid órát férje társaságában töltött. Az a reménye, hogy benne erős támaszt, higgadt tanácsadót kereshessen, eltűnt teljesen. Ez a reménysugár is elröppent tehát oly gyorsan, mint jött. Megint csak azt a jóakaratu kicsinylést érezte férje iránt, amit valami hü háziállat vagy alantas szolga iránt tudott volna érezni. Nagy válságon ment keresztül éppen most és hullámozó kedélyének oly nagy szüksége lett volna erős támaszra, erős vezetőre.

És íme, a támasz, a tanácsadó most ott állott, körülvéve az üresfejű, divatos gavallérok csoportjától, akik élvezettel hallgatták és ismételték azt a furcsa kis rigmust, amit éppen az imént táltal eléjük.

S nemcsak azok ismételték; az egész termet bejárták a verssorok. Marguerite mindenfelől férje költői kísérletét hallotta s még a herceg is azt kérdezte tőle, méltányolja-e eléggé férje költészetét.

- Az egész nem került több időbe, mint amíg a nyakkendőmet megkötöttem, - jelentette ki sir Percy a maga bámuló hallgatósága előtt.

Keresik arra, keresik erre!
Hiába minden, nincsen semerre.
Tán a föld nyílt meg, hogy őt elnyelje -
Átkozott Vörös Pimpernelje!

A herceg el volt ragadtatva. Azt mondta, hogy sir Percy nélkül az élet sivatag puszta lenne. Aztán karon fogta és magával vitte a kártyázó szobába, leült vele, egy hatalmas szerencsejátéknak készült neki.

Sir Percy, aki rendszeren minden mulatságon odavont az érdeklődése, hagyta, hogy a felesége udvaroltasson magának, táncoljon, mulasson vagy unatkozzék, ahogy kedve tartja. Ma is így volt, Marguerite-ot a bámulók egész serege vette körül, akik mind azon voltak, hogy elfeledtessék vele, hogy ott valahol, a távoli kártyázó-szobában van egy hosszú, lustamozdulású ember, aki elég kába volt azt képzelni egyszer, hogy „Európa legelméesebb asszonya” majd talán igazán bele tud illeszkedni az angol házaselet prózai kötelékeibe.

Marguerite-ot ma talán még az elfojtott izgalom is csak szebbé, büvölőbbé lelte. Bámulta mindenki, jobban, mint valaha. A szép boldogtalan asszony gondolkozni sem akart már, annál kevésbé, mert gyermekkori éveinek nevelése, abban a bohémvilágban, ahol élt, afféle fatalistává tette. Érezte, hogy az események utját nem irányíthatja. Chauvelintől pedig semmiesetre sem várhat könyörületet.

Később az est folyamán észrevette, hogy lord Antony és Sir Andrew is megérkeztek.

Az utóbbi azonnal a kis Suzannet kereste fel, s amint közelébe tudott jutni, addig mesterkedett, amíg sikerült a leánykát odavezetni a tömegtől kissé távolabbra egy ablakmélyedésbe s ott aztán hosszú beszélgetésbe elegyedtek, amely nagyon komolynak, de nagyon élvezetesnek látszott mindkettejük részéről.

Mindkét fiatal főurnak mintha egy kicsit be lett volna esve a szeme; sápadtabbak is voltak talán és komolyabbak valamivel a szokottnál, de ruházatuk oly kifogástalan, viselkedésük oly

teljesen elfogulatlan volt, hogy semmiről sem lehetett volna arra a borzasztó időre következtetni, amin keresztülmentek s aminek árnya még most is ott lebegett fölöttük és vezérük fölött.

Hogy a Vörös Pimpernel ligája semmiképp sem szándékozik működését abbahagyni, azt Marguerite nagyon jól tudta a kis Suzanne multkori szavaiból, aki elmondotta nekik, milyen bizonyosra ígérték lovagias kísérőik, hogy nemsokára magát De Tournay grófot is megmentik. Révedező szemmel nézett körül Marguerite a teremben, s elgondolta, ugyan melyik is lehet hát ebből a fényes öltözetű, divatos sokaságból az a hős, aki olyan vakmerő tervek szárait és annyi, de annyi embernek az életét tartja kezében.

Égető kíváncsiság gyötörte, hogy megtudhassa, ki lehet hát az a hős. Igaz, hónapok óta hallott folyton róla s már jóformán belenyugodott annak láthatatlan voltába, csakugy, mint mindenki más is, de ma, ma igazán vágyott arra, hogy megtudja, ki lehet; - nem is gondolva Armandra, sem pedig Chauvelinre; - nem, tisztán csak magáért, csak annak a rajongó csodálatnak a kedvéért, amellyel mindig adózott ez ember hősie és leleményes voltának.

Hogy most itt kell lennie, hogy itt van, az bizonyos. Lord Antony és sir Andrew is azért jöttek, hogy vezérükkel találkozhassanak s talán, hogy új parancsot vegyenek át.

Marguerite sorra vett minden arcot; az arisztokratikus norman, meg az erős, vállas, szőkehajú angolszász típusokat éppen úgy, mint a szelidebb, humorosabb arcjellegű keltákat s mindegyre azon gondolkozott, melyikben lehetne föllelni azt az erőt, hatalmat, észt, amely urrá tette a vezért olyan sok előkelő angol arisztokrata fölött. Azt is beszéltek, hogy hiszen maga a walesi herceg is közötté van a vezér követőinek.

Sir Ffoulkes Andrew volna talán? Nem, az lehetetlen, hogy az lenne, az ő szelid kék szemével, amely oly szerelmes és ábrándos pillantással tekintett a kis Suzanne után, amikor ezt szigorú anyja elvitte, végét szakítva a kettesben való kellemes beszélgetésnek. Marguerite figyelmesen nézte, amíg sir Andrew, végre elfordult és sóhajtva ment tovább. Olyan végtelesen elhagyatottnak érezte magát most, hogy Suzanne kecses kis alakja eltűnt szeme elől a tömegben.

Marguerite azt is látta, hogy sir Andrew egy kisebb boudoir felé tart, annak küszöbén megáll, odatámaszkodik az ajtófélfához, azután aggodalmasan tekint körül a teremben.

Margueritenek valahogy sikerült megszabadulnia odaadó figyelmességű gavallérjától, akkor aztán lassan, a tömeget kerülve, mind közelebb és közelebb jutott ahhoz az ajtóhoz, amely mellett sir Andrew állott.

Hogy miért akart odajutni, azt jóformán talán maga sem tudta volna megmondani; lehet, hogy valami végzetszerű hatalom vezette, amely néha mintha bele-beleszólna az emberélet dolgaiba.

Most azonban hirtelen megállott: úgy érezte, hogy eláll még a szive dobogása is; szeme fölvilágító tekintettel meredt oda az ajtóra egy pillanatig, de azután éppen oly hirtelenül kapta el a tekintetét ismét. Sir Andrew még mindig ott áll és Marguerite látta, hogy lord Hastings, az előkelő divatvilág egy fiatal tagja, aki férjének is barátja volt s szintén a trónörökös köréhez tartozott, amint most elhaladt sir Andrew mellett, valamit odacsusztatott a kezébe.

Marguerite csak egy pillanatig bámult mereven erre a jelenetre, azután bámulatos erővel küzdötte le fölindulását és haladt tovább, de most már gyorsabb léptekkel oda, az ajtó felé, ahonnan sir Andrew most már eltűnt, mert belépett a kis szobába.

Mindez kimondhatatlanul gyorsan történt. A sors mindig gyorsan halad útján olyankor, ha csapást akar osztogatni.

Lady Blakeney, mintha egyszerre nem lett volna többé; helyét St. Just Marguerite foglalta el; az, aki gyermekkorának, leányéveinek minden adományát bátyjának köszönhette. Megfelekedett jelenlegi állásáról, rangjáról és csak az állott előtte tisztán, hogy Armand veszélyben van és az, hogy tőle nem messze, talán éppen sir Andrew kezében van az a talizmán, amelynek erejénél fogva meg lehetne a bátyját mentenie.

Alig telhetett el harminc másodperc azóta, hogy lord Hastings azt a titokzatos valamit sir Andrew kezébe juttatta, odáig, amíg Marguerite belépett a budoárba.

Sir Andrew háttal állott, félkézzel egy kis asztra támaszkodva, amelyen nehéz karos ezüst gyertyatartóban gyertyák égtek. Másik kezében egy kis papírszeletet tartott s olvasni kezdte.

Marguerite észrevétlenül közeledett; puha, tapadó selyem ruhájának lágy redői nem ütöttek neszt a nehéz szőnyegen, úgy, hogy Marguerite egészen odajuthatott sir Andrew mögé. Ez csak akkor vette észre, amikor már egészen közel volt hozzá; amikor hirtelen visszafordult, Marguerite halk jajkiáltást hallatott, azután kezét homlokára szoritva, bágyadtan mondotta:

- Iszonyu hőség van odaát a teremben... Majd elájultam!... Ah!

S ezzel csakugyan úgy megtántorodott, mintha el akarna esni.

Sir Andrew hirtelen összegyűrte a kezében tartott cédulát s odaugrott, hogy támogassa.

- Rosszul érzi magát, lady Blakeney? - kérdezte ijedten. - Idehivom...

- Nem, nem, kérem! - szakította félbe amaz. - Csak egy széket, gyorsan!

Ezzel lehanyatlott egy karosszékre és fejét hátrahajtva, aléltan hunyta le szemét.

- Igy! - mondotta azután halkán. - Máris mulófélben van a szédülés... Ne aggódjék, sir Andrew, már jobban vagyok.

Ilyen pillanatokban, amint a lélektan buvárai is bizonyítják, megnyilatkozik nálunk néha egy olyan érzék, aminek semmi köze sincs a többi öthöz; nem látunk, hallunk, tapintunk ugyan, de mégis úgy tetszik, mintha mind a hármat egyszerre tennénk. Marguerite is ott ült, lecsukott szemmel.

Sir Andrew ott állott mögötte; tőle jobbra pedig ott volt a kis asztal a gyertyatartóval. Marguerite előtt azonban nem volt semmi, de semmi egyéb, mint Armand képe, Armandé, aki veszélyben van s ez a kép úgy tekintett reá, hogy háttér gyanánt Armand mögött majd a forrongó párisi csöcseléket látta, majd a Jóléti Bizottság törvényszékét, amelyben Foquier-Tinville Armand életét követelte a felséges nép nevében.

A kis budoárban néhány percig teljes csönd uralkodott.

Távolabbról, a vakító fényességű bálteremből a gavotte kecses, lágy zenéje és a nehéz selyemruhák suhogása hatolt ide sajátságos kísérő hangja gyanánt annak az életre-halálra való drámának, ami itt ment végbe.

Sir Andrew egy árva szót sem ejtett ki.

S ekkor volt az, hogy Margueritenál az a sajátságos hatodik érzék kezdett működni. Noha lehunyt szemmel ült ott és se nem látott, se nem hallott semmit, mégis tökéletes biztonsággal tudta, hogy sir Andrew a kis papírszeletet el akarja hamvasztani a gyertya lángjában.

S csakugyan ebben a szempillantásban fogott lángot a papiros, amikor Marguerite kinyitotta a szemét. Hirtelen, de könnyed mozdulattal emelte föl kezét ennek láttára s csak úgy két ujjal vette el a fiatalember kezéből a papirost. Azzal hirtelen elfujta rajta a lángot s a megpörkölődött papírszeletet a legtermészetesebb mozdulattal tartotta az orra elé.

- Milyen figyelmes ön, sir Andrew, - mondotta nyájasan. - Bizonyára a nagyanyjától tanulta, hogy az égett papiros szaga a legbiztosabb szer a szédülés ellen.

Megelégedetten lélezett föl, mialatt a papirost szorosán tartotta ékszártól csillogó kezében; azt a talizmánt, amely talán egyenesen Armand életét mentheti meg.

Sir Andrew csak nézett reá; mindaz, ami történt, annyira meglepte, hogy igazán, egy árva szó nem sok, de annyinak sem volt ura.

Marguerite most egyszerre elkacagta magát csengő nevetéssel.

- Miért bámul úgy rám? Biztosítom, hogy sokkal jobban vagyok. Az orvossága, lám, kitűnően bevált, azután meg olyan kellemesen hűvös ez a szoba is, még a gavotte zenéje is szinte enyhítőleg érinti az ember idegeit.

Marguerite folytatta a könnyed csevegést, mialatt sir Andrew azon törte az eszét, hogyan szerezze vissza a papirdarabot az előtte ülő szép asszony kezéből.

Ösztönszerűleg mindenféle ellentétes, zavaros gondolat tolongott agyában; egyszerre eszébe jutott Marguerite nemzetisége, meg mindenek fölött az a borzasztó történet, amely a St. Cyr halálával függött össze, s amelyet Angliában a sir Percy kedvéért jelentettek ki hihetetlennek az emberek.

- Hogyan? Még mindig bámul, vagy álmodik, - folytatta Marguerite nevetve. - Ön igazán udvariatlan! S most, hogy visszaemlékezem, úgy tetszik, hogy ön sokkal több ijedséget árult el, mint örömet, amikor engem meglátott. Már azt kell hinnem, hogy nem az én kedvemért és nem a nagymamája tanácsát követve akarta ön az imént ezt a papirost elégetni... Fogadni mernék, hogy egy bájos hölgy utolsó kegyetlen kis levélkéje volt az, amit el akart pusztítani... Nos, vallja be... - folytatta azután, mialatt mosolyogva tartotta föl a papirost; - végbucsu és elbocsátás van-e a levélben a szép hölgy részéről, vagy az, hogy; «nem bánom, béküljünk ki».

- Bármelyik legyen is a kettő közül, lady Blakeney, - mondotta sir Andrew, aki ezalatt lassan visszanyerte önuralmát; - az a papiros kétségtelenül az enyém és...

Most már azt sem bánta, ha modora nem volt is olyan, amilyent az udvariasság követelt volna egy hölgygel szemben, nem törődött semmi aprólékos tekintettel, csak azon volt, hogy megkerithesse azt a papirost. Utánakapott tehát; csakhogy Marguerite esze gyorsabban járt, mint az övé, mert az ő gondolatait és cselekvését talán még nagyobb izgalom sürgette: Magas is volt és erős; acélos mozdulattal lépett tehát hirtelen hátra, feldöntve a könnyű lábon álló kis Sheraton-asztalkát a karos gyertyatartóval együtt.

Azután ijedten sikoltott föl.

- A gyertyákat gyorsan!

Nem történt semmi igazi baj; néhány gyertya rögtön kialudt az esés közben, egy-kettő zsirfoltot ejtett a drága szőnyegen, egy meg a kis papirernyőt gyújtotta meg, de Sir Andrew ügyesen eloltotta a lángot. Amíg a leesett gyertyatartóval volt elfoglalva, Marguerite elég időt talált arra, hogy egy gyors pillantással átfussa a cédulát. Tíz-tizenkét szónál alig volt több rajta; ugyanaz az elferdített írás itt is; alatta pedig jelvény gyanánt egy vörös tintával rajzolt kis csillagvirág.

Amire sir Andrew ismét odafordult lady Blakeneyhez, már nem látott annak az arcán egyebet, mint a baleset miatt való ijedséget; a kis papirszelet pedig ott hevert a földön. Sir Andrew sietve kapta föl s látszott rajta, milyen megnyugtatóra van, hogy ismét kezében tarthatja.

- Szégyelje magát, sir Andrew, - fenyegette meg Marguerite tréfásan; - játékot üzni valami lobbanékony hercegnő szívével ugyanakkor, amikor az én édes kis Suzaneom szívet is rabbá

teszi. Már azt kell hinnem, maga Amor állt önnek a háta mögött, készen arra, hogy az egész külügyminisztériumot fölgyujtsa csak azért, hogy én eldobjam ezt a szerelmi üzenetet, mielőtt szentségtelen pillantásom érhetne volna. Elgondolni is borzasztó, hogy csak egy pillanat és megtudhattam volna egy tévutra jutott hercegnő titkát.

- Meg fog bocsátani, lady Blakeney, ha folytatom azt az érdekes foglalkozást, amelyet megjelenése félbeszakított?

- Hogyne! Hiszen csak nem merném a szerelem istenét mégegyszer magamra haragítani. Okvetlenül égesse el!

Sir Andrew ezalatt már össze is tekerte a papirost és beletartotta a lángba. Munkája oly tökéletesen elfoglalta, hogy nem vette észre, milyen sajtósággal néz reá lady Blakeney. Talán, ha látja ezt az arckifejezést, a maga arcáról is újra eltűnt volna a megkönnyebbülésnek az a kifejezése, amely most földerítette.

Mikor a hamu utolsó szemernyi darabja is lehullott a szőnyegre, sir Andrew még rá is taposott a sarkával.

Ekkor Marguerite szólalt meg:

- Most pedig, sir Andrew, ha van önben elég bátorság arra, hogy szép hölgye féltékeny haragját fölkeltsé, akkor arra kérem, szólítson föl a következő menuettere!

TIZENKETTEDIK FEJEZET.

Vagy - vagy!

Az a néhány szó, amelyet Margueritenak sikerült leolvasnia a papirosról, olyan volt, mintha a sors végzetes hatalmának keze írta volna. «Holnap magam indulok utra!» - Ennyit tisztán el lehetett olvasni. De itt aztán egy homályos folt következett, mert ott már a gyertya füstje érte a papirost; hanem lejjebb ismét tisztán látszott ez a néhány szó: «Ha szólni kívánsz velem, pontban egy órakor az étteremben leszek.»

Aztán a sebtében odarajzolt kis vörös virág, egyéb semmi.

Pontban egy órakor!

Most néhány perc hiányzott még tizenegyhez és a menuette már javában folyt. A párokat sir Andrew és a gyönyörű lady Blakeney vezették a menuette szövevényes figuráiban.

A pompás rokokó óra mutatói mintha örületes sebességgel haladtak volna! Még csak két óra és Marguerite akkor megpecsételi a maga sorsát, csakugy, mint Armandét. Két óra múlva határoznia kell arra; hogy megtartja-e a nagy furfanggal megszerzett értesülést magának, sorsára bizva bátyját, vagy szántszándékkal elárul, veszedelembe dönt-e egy olyan embert, akinél bátrabbat, nemesebbet képzelni sem lehet a földön és aki mindez idő alatt gyanutlanul cselekszik embertársai javára. Irtózatos gondolat!

Igen, de viszont Armand sorsa! Armand is nemes volt, bátor és gyanutlan. És milyen hű, szerető testvére volt neki mindig s ő mégis haboznék most? Eliszonyodott saját magától. Ugy tetszett neki, mintha bátyja szelid arcát látná, amint szemrehányóan tekint reá: «Megmenthettél volna, Margot! De inkább egy idegent mentettél meg, akit nem is láttál soha és helyette engem juttattál a vérpadra.»

Mindez kinzó élességgel járt keresztül-kasul Marguerite agyában, mialatt kecsesen lejtette a gavotte figuráit. Tökéletesen uralkodott magán és ez este nagyobb színésznőnek bizonyult, mint bármikor a Comedie Française deszkáin.

Sir Andrew félelmét, gyanuját szintén teljesen eloszlatta már és sokkal okosabb asszony volt, semhogy a felvett szerepet tulzással elrontotta volna. Most már célzást sem tett többé az imént emlegetett szerelmeslevélre s oly könnyedén, mosolyogva társalgott, hogy Ffoulkesnek a legcsekélyebb sejtelme sem lehetett arról, mi megy végbe Marguerite lelkében.

- Őfenségének azt ígértem, hogy a vacsorához velem megyek le, - szólt Marguerite, - de mielőtt elválnának, mondja, megbocsátott nekem?

- Hogy megbocsátottam-e?

- Vallja be, hogy az előbb megijesztettem... De ne feledje el, én nem vagyok angol nő és előttem a billet doux-k nem látszanak bűnnek, azért nem fogok árulkodni a kis Suzanne előtt. De mondja csak, ott lesz a vízi ünnepélyemen szerdán?

- Nem merem bizonyosra ígérni, lady Blakeney, mert nem lehetetlen, hogy holnap már el kell mennem Londonból.

- Én nem mennék el, ha önnek volnék, - felelte Marguerite komolyan, de aztán észrevéve sir Andrew ijedt tekintetét, elmosolyodva folytatta: - mert lássa, senki sem tudja dobni a labdát, mint ön és nagyon hiányoznék játék közben.

Ezzel keresztülvezette a szobán oda, ahol a királyi herceg már várt a szép lady Blakeneyre.

- Asszonyom, a vacsora vár, - szólt a herceg karját nyujtva - és jó reménységgel indulok erre az utra. A kártyánál a szerencse istennője oly állandóan kegyetlen volt hozzám, hogy bizalommal várhatom a szépség istennőjének mosolygását.

- Fenséged szerencsétlen volt a kártyaasztalnál?...

- De még mennyire! Blakeneynek nem elég, hogy ő a leggazdagabb atyám alattvalói közt, még a legnagyobb szerencséje is neki van! De igaz, hol marad az a szikrázó szellem? Fogadok, asszonyom, hogy az élet valódi sivatag lenne az ön mosolya és az ő tréfái nélkül.

TIZENHARMADIK FEJEZET.

Pontban egy órákor.

A vacsora hangos jó kedvben folyt le. Mindenki megegyezett abban, hogy lady Blakeney sohasem volt imádásra méltóbb, az a «hóbortos bolond» Percy pedig soha mulatságosabb.

Őfenségének a könnyei csurogtak, annyit kacagott Blakeney bolondos, de mégis mulattató visszavágásain. Sir Percy verse, a «Keresik arra, keresik erre», most már ének gyanánt járta be az asztalt s hozzá kíséretül a poharak talpát koppantották az asztalhoz. Emelte a vigságot persze az is, hogy lord Grenvillenek kitűnő francia szakácsa volt; a mende-monda azt tartotta róla, hogy egy ősi francia család ivadéka, aki minden vagyonát elvesztve, a külügyi minisztériumban vállalt ilyetén állást.

Marguerite csak úgy ragyogott az élénkségtől és ugyancsak nem lehetett volna sejtteni, mi megy végbe a lelkében mindez idő alatt.

Az óra könyörtelenül pergette a perceket. Éjfél régen elmúlt már és még a walesi herceg is arra gondolt, hogy talán fel is kellene kelni a vacsoraasztaltól. Még egy fél óra s akkor két derék, kiváló embernek sorsa, a szeretett testvére és az ismeretlen hőse valóban szembekerül egymással.

Marguerite az utóbb lefolyt óra alatt nem is próbálta Chauvelint keresni, mert érezte, hogy annak pusztá látása is úgy megrémítené, hogy az egyensúly rögtön Armand javára billennék. Míg nem látta Chauvelint, addig még mindig élt szívében az a remény, hogy talán az utolsó percben is történhetik valami, ami, ki tudja, hogy, hogy nem, de megszabadíthatja őt ez irtózatossá váló felelősség terhétől.

Vacsora után újra táncra kerekedett a társaság. A walesi herceg már eltávozott és az idősebb vendégek közül is többen beszéltek a hazamenetelről, de a fiatalok fáradhatatlan erővel kezdtek ismét egy új gavotteba, ami bizonyos volt, hogy eltart legalább egy negyedóraig.

Marguerite érezte, hogy egy újabb táncra már nincs ereje. Végre van határa még a legnagyobb önuralomnak is. Az egyik miniszter karján kiment a táncteremből abba a kis boudoirba, ahol sir Andrewval ült a vacsora előtt s amely most is üres volt egészen. Szinte bizonyosra vette, hogy Chauvelin nemsokára fel fogja keresni. A menuette alatt látta egy pillanatra, hogy a szintelen, ravasz szem kutató, kérdő tekintettel pihen az ő arcán és tudta, hogy annak rég ki kellett már találnia, hogy Marguerite munkája be van fejezve.

Szegény Marguerite végigszenvedte a legkinzóbb harcát, amit ellentétes érdekek róhattak valakire. De Armandnak nem szabad meghalnia, azt érezte. Armandnak, aki bátyja, apja, anyja volt egy személyben, annyira betöltötte mellette a szeretetteljes gondviselő szerepét.

Elgondolni azt, hogy az az ember ott haljon meg a guillotine-on, egy áruló halálával! Nem, soha, soha! Ami az idegen, ismeretlen hőst illeti... döntsön a sors! Marguerite meg fogja menteni bátyját az ellenség könyörtelen kezéből, az agyafurt Vörös Pimpernel pedig talán kivágja magát még ebből a veszedelemből is.

Mialatt ezt végiggondolta, figyelmes arccal hallgatta a miniszter társalgását, aki bizonyára elragadtatva vallotta be magának, milyen odaadó hallgatóra talált lady Blakeneyben. De Marguerite egyszerre csak megpillantotta a francia követ róka-arcát, amint ez a függöny nyílásán át bekémlelt a szobába.

- Lord Fancourt, - szólalt meg erre Marguerite, - megtenne-e nekem egy nagy szivességet?

- Parancsára állok, - felelt amaz udvariasan.

- Nem nézné meg, hogy férjem a kártyázó-szobában van-e még? Ha ott van, kérem, mondja meg neki, hogy nagyon fáradt vagyok és örülnék, ha mielőbb hazakerülhetnék.

Lord Fancourt azonnal felállt, de aztán habozva mondta:

- Csakhogy nem szeretem önt egyedül hagyni itt, lady Blakeney.

- Oh, az nem baj. Zavarni sem fog senki. És igazán nagyon fáradt vagyok. Tudja, sir Percy, vissza akar kocsizni még ma Richmondba. Az út hosszú és ha nem sietünk, bizony nem leszünk ott napfölkelte előtt.

Lord Fancourtnak csakugyan nem volt mit tennie. Indult tehát.

Alig hagyta el a szobát, Chauvelin azonnal beosont és ott állott Marguerite mellett, szó nélkül és mozdulatlanul.

Marguerita úgy érezte, mintha jeges légáramlat fogná körül, pedig arca lázasan lángolt. Oh, Armand, meg fogod-e tudni valaha, milyen áldozatot hoz érted egy szerető testvér, feláldozva méltóságát, büszkeségét, nőiességét azért, hogy megmentsem?

- Semmi fontos közlendőm nincs, - szólalt meg szinte megkövült arccal meredve maga elé. - De a továbbiakhoz talán megadja a kulcsot. Hogy, hogy nem az mellékes, de sikerült rajta érnem azon, hogy amikor éppen el akart égetni egy kis papírszeletet, itt, ebben a szobában, ennek a gyertyának a lángjánál. Azt a papírost sikerült a kezemben tartanom mintegy, két percig, rápillantanom azonban csak vagy tíz másodpercig lehetett.

- De az elég volt arra, hogy megtudja a tartalmát.

- A papiros sarkában ott volt egy vörössel rajzolt, csillagalaku kis virág. A fölött el tudtam olvasni két sort, a többit nem lehetett látni, mert a gyertya lángja bekormozta.

- S mit mondott az a két sor?

Marguerite úgy érezte, mintha a torkát hirtelen összeszorítaná valami. Ugy tetszett neki, hogy nem bírja kiejteni azt a néhány szót, ami úgy lehet, egy derék hőst a vérpadra fog juttatni.

- Milyen szerencse, hogy az egész papiros nem volt megpörkölt, - mondta Chauvelin száraz gunnyal, - mert az bajba dönthette volna St. Just Armand polgárt. Nos, polgártársnő, mit mondott ez a két sor?

- Az egyikben ez volt: „Holnap magam indulok”, a másikban pedig az: „Ha szólni akarsz velem, pontban egy órakor az étteremben leszek”.

Chauvelin feltekintett a kandalló párkányán levő órára.

Akkor még elég időm van, - mondta nyugodtan.

- Mit akar tenni?

Marguerita arca sápadt volt, mint a márvány, keze jéghideg volt és remegett, amíg szíve örülten vert, szinte a megszakadásig. Óh, micsoda kegyetlen szenvedés volt ez! Mit tett, hogy ezt mérjék reá? De most már határozott: - hogy gonosz, vagy magasztos cselekedet volt-e az, amire magát elhatározta, arra talán csak az az angyal tudott volna felelni, aki az arany könyvbe írja az emberi cselekedeteket.

- Mit akar tenni? - kérdezte ismét.

- Jelenleg semmit. A többi aztán attól függ...

- Mitől?

- Hogy kit látok az étteremben.

- Természetesen a Vörös Pimpernel. De ön nem ismeri.

- Nem még. De nemsokára ismerni fogom.

- Sir Andrew esetleg figyelmeztette...

- Nem hinném. Amikor ön a menuette után elvált tőle, sir Andrew néhány pillanatig állva maradt és utánanézett önnek olyan tekintettel, amiből kitaláltam, hogy önök között történhetett valami. Azt hiszem, az csak természetes, hogy meg akartam tudni, mi lehetett az. Azért hát beszélgetésbe bocsátkoztam a fiatal ural: oh, nagyon élénken tárgyaltuk Gluck zeneszerző londoni sikerét, míg végre aztán egy hölgy jött oda, aki a karját kérte, hogy az étterembe menjenek.

- És azóta?

- A vacsora óta nem vesztettem el szemem elől egy pillanatra sem. Mikor ismét feljöttünk, lady Portarles foglalta le és a szép De Tournay Suzanneről kezdett beszélni. Azt jól tudom, hogy sir Andrew addig nem mozdul onnan, amíg lady Portarles ki nem meríti ezt a tárgyat,

már pedig az még nem igen lesz meg egy negyedóra előtt, most pedig már csak öt perc hiányzik az egy órához.

Ezzel odalépett az ajtóhoz és a függönyt félrevonva, odamutatott, ahol lady Portales és sir Andrew Ffoulkes még mindig mélyen el voltak merülve a beszélgetésbe.

- Azt hiszem, bátran vállalkozhatom arra, hogy utánanézzek az étteremben annak, akit keresek.

- De hátha többen is lesznek?

- Bárki legyen is ott, amikor az óra egyet üt, bizonyos, hogy közöttük akkor az én emberem alakja is megjelenik; azok közül aztán, akár kelten, akár hárman legyenek is, egy holnap elmegy Franciaországba. És az az egy lesz a Vörös Pimpernel.

- Nos, és?

- Holnap aztán én is utra kelek Franciaország felé. Azok között az iratok között, amelyeket Doverben sir Andrewnál találtam, említve van a Szürke Macskához címzett vendégfogadó, azután egy magános hely, valahol a francia parton, végre Blanchard apó házikója is. Ezeket mindenáron meg kell találnom. Ezek vannak megjelölve az iratokban, mint olyan helyek, ahol az áruló De Tournaynak találkoznia kell az átkozott Vörös Pimpernel megbizottjaival. Igen ám, de most, úgy látszik, úgy határozott, hogy helyettük egyenesen maga indul utra. Azok közül tehát, akiket én most az étteremben találok, holnap egyik utban lesz Calais felé, azt az embert én azután nyomom követem, mert az lesz az, aki után fürkésztem egy álló esztendőn keresztül, akinek agyafurt ravaszága lépten-nyomon kijátszott, igen, kijátszott már engem is, aki pedig láttam egy-két furfangos cselt életemben.

- És Armand?

- Megszegtem-e a szavamat valaha is? Igérem, hogy azon a napon, amikor a Vörös Pimpernel meg én elindulunk Franciaország felé, külön futárral küldöm el önnek Armand megmondolatlan levelét. Többet mondok ennél: aznap, amikor sikerül elfognom azt az embert, St. Just itt lesz biztonságban, angol földön, szerető testvére karjai között.

Ezzel Chauvelin még egy pillantást vetve az órára, Marguerite előtt pedig szertartásos bókkal hajolva meg, kisiklott a szobából.

Marguerite úgy érezte, mintha a zenén, a bál ezerhangu zszibongásán keresztül is hallhatná Chauvelin halk, macskaszerű lépteit, az étterem felé közelíteni. Hátradólt székében s úgy maradt ott mozdulatlanul, képzeletében még egyre látva a kérlelhetetlen ellenség alakját.

Amikor Chauvelin odaért az étterembe, látta, hogy az egészen néptelen.

Az asztalon félig kiüritett poharak, gyűrött asztalkendők voltak egész sereggel; a székek kettesével, hármásával álltak egymásnak fordítva, mint láthatatlan szellemek ülőhelyei, szellemké, akik talán most is beszélgetnek egymással. A távolabbi szögletekben, sokhelyt lehetett két-két széket látni nagyon közeli szomszédságban, ami az imént „édes kettes”-ben lefolyt beszélgetésekre vallott; a csoportosan körbe rakott székek élénk mendemondák mulatságos megtárgyalását idézték emlékébe; voltak aztán székek merev, nyilegyenes sorba rakva is, s maguk az ülőhelyek is olyan kikeményítetten feszesnek, fanyarul ünnepélyesnek látszottak, mint az agg özvegy grófnék, akik még az imént helyet foglaltak rajtuk. S végre voltak székek egyenesen odafordítva az asztalhoz, távol a csoportoktól. Azoké, akiknek az egész idő alatt az volt a legnagyobb gondjuk, hogy lord Grenville finom konyhájának kellőleg becsületére váljanak.

Chauvelin mosolygott és összedörzsölte vékony, csontos kezét, mialatt körülnézett az elhagyatott szobában, ahova a világosság is, a zene hangjai is csak tompítottan szűrődtek be.

Olyan békés, olyan jólesően nyugalmas volt az egész hely. Senki sem gondolta volna, hogy nem egyéb ez a terem, mint egy iszonyu háló, amely készen várja a legvakmerőbb hőst, akit az az izgalmas korszak csak teremtett.

Chauvelin elgondolkozva próbált a legközelebbi jövőbe tekinteni. Vajjon micsoda ember lesz az, akit ő és a forradalom többi vezéreiből halálra szántak? Minden, minden oly titokzatos volt, ami csak összefüggött ezzel az emberrel.

Nem csoda, ha Franciaországban már csak a neve hallatára is borzalom futott végig az emberekben. Még Chauvelin maga is érezte, amint most körültekintett a szobában, ahol a titokzatos hősnak előbb-utóbb meg kellett jelennie, hogy szinte a hideg is végigfut a testén.

De a tervet határozottan jól kieszelte, afelől meg volt nyugodva. A Vörös Pimpernel nem értesíthette senki, azt éppen olyan jól tudta, mint azt, hogy Marguerite nem játszott hamis játékot. Ha mégis úgy lenne... erre Chauvelin szintelen, ravasz szemében olyan kegyetlen kifejezés jelent meg, ami lady Blakeneyt bizonyára megrettentette volna, ha látja. Ha kijátszotta volna, akkor St. Just az életével lakol huga csalárdságáért!

De nem, az nem lehet, hogy rászedte volna!

Az, hogy a szoba üres, teljesen üres, persze sokkal könnyebbé teszi az egész helyzetet, gondolta Chauvelin.

De ni! Amint még egyszer körültekintett hallgatózva, egyszer csak úgy tetszett neki, mintha valahonnan egy alvó ember mély, egyenletes lélekzését hallaná. Az illető bizonyosan kivette részét a vacsorából is, a táncból is s most azután élvezi a nyugalmat mind a kettő után.

Chauvelin kutató szemmel nézett körül újra s ekkor azt látta, hogy az egyik pamlagon, a szoba legtávolibb sarkában ott alszik, félig nyílt ajkkal, hosszú termetét kinyújtva, egy ragyogó diszbe öltözött alak, „Európa legelméesebb asszonyának” a férje!

Chauvelin rátekintett, amint a báró ott feküdt teljes békében önmagával és a világgal. És amint Chauvelin elnézte, akaratlanul is elmosolyodott olyan mosolygással, amelyben volt valami a szánakozásból is, úgy, hogy a francia követ könyörtelen arca szinte meglágyult tőle.

Nos, a békés alvó ember nem fogja hátráltatni az ő tervét. Ujra összedörzsölte tehát a kezét azután, követve sir Percy példáját, maga is leheveredett az egyik pamlagra, szemét lehunyta, száját kinyitotta, elkezdett alvók módjára mélyen lélekzeni... és várt!

TIZENNEGYEDIK FEJEZET.

Kétség.

Marguerite a feketébe öltözött, elsuhanó alak után nézett, amíg láthatta, azután lehunyta szemét és várt lázban, várt lüktető erekkel, megfeszült idegekkel, de mozdulatlanul.

Lelki szemei előtt elvonult, mi történhetik ezalatt az étteremben. A néptelen szoba, a végzetes óra; Chauvelin lesben... azután jön a perc és a titokzatos hős megjelenik a küszöbön.

Marguerite szeretett volna ott lenni, hogy lássa! Érezte, hogy női ösztöne azonnal megsugná, hogy ez az; felismerné az arcában azt az erős egyéniséget, amelynek a vezérszerepre hivatott emberben meg kell lennie. Hős lehet csakugyan, merészröptü, királyi sas... akinek azért most mégis törbe kell kerülnie. Asszonyi lélekkel legerősebben a szánalmat érezte! Oh, hisz ne forgott volna csak Armand élete kockán.

- Attól félek, báróné, nagyon hanyag küldöttnek gondolhatott engem, - szólalt meg most mögötte egy hang váratlanul. - De alig tudtam az üzenetet átadni, mert Blakeneyt egy jóideig sehol sem találtam.

Marguerite jóformán egészen megfélekezett az imént lefolyt percek alatt férjéről is, meg a neki szóló üzenetről is, s most, hogy valaki azt a nevet ejtette ki előtte, maga a név is szinte idegenszerűnek tetszett, elannyira nem volt itt az imént lélekben, hanem ott, a leánykori otthonban a Rue Richelieu-beli lakásban, Armand mellett, aki mindig vele volt, körülvéve őt ezer gonddal, végtelen szeretettel.

- De végre mégis rátaláltam, - folytatta lord Fancourt, - és átadtam neki az üzenetet. Azt mondta, rögtön rendelkezni fog, hogy a kocsi készen álljon.

- Ah, igen; megtalálta a férjemet?

- Meg. Az étteremben aludt. Eleinte alig tudtam fölébreszteni.

- Nagyon köszönöm, - felelt Marguerite, azon igyekezve, hogy gondolatait összeszedhesse.

- Szabadna kérnem a contredansera addig, míg a kocsi előáll? - kérdezte lord Fancourt.

- Nem, mylord, köszönöm, de meg fog bocsátani, ha nem táncolok; lássa, oly fáradt vagyok és a táncterem igazán fullasztóan meleg.

- A télikert annál kellemesebb. Engedje meg, hogy odavezethessem és vihessek önnek valami frissítőt. Szenvedőnek látszik, lady Blakeney.

- Csak fáradt vagyok, - felelte Marguerite, mialatt engedte, hogy lord Fancourt odavezesse, ahol a zöld pálmák és a tompított világosság igazán békés, hűvös helyet varázsoltak a vendégek számára.

Ott Marguerite lankadtan roskadt egy székre. Ez a hosszas várakozás türelmetlen volt igazán. Miért is nem jön Chauvelin, hogy az eredményről értesitse.

Lord Fancourt végtelenül figyelmes volt hozzá. De Marguerite alig hallotta, mit beszél és egyszerre csak a következő kérdéssel lepte meg:

- Nem vette észre, ki volt még az étteremben sir Percyn kívül?

- Csak Chauvelin ur, aki szintén mélyen aludt egy másik pamlagon. De miért kérdezi?

- Nem is tudom... Csak... Nem tudja hány óra lehetett, mikor ön ott járt?

- Öt vagy tíz perccel mulhatott egy óra... De igazán nem tudom, mi nyugtalanítja a bárónét, - tette hozzá lord Fancourt, mert észrevette, hogy a szép asszony gondolatai nagyon messze járnak és hogy nem követi az ő elmés társalgását.

Pedig azok a gondolatok talán nem is jártak olyan messze, csak odalenn az étteremben.

Ugyan mire mehetett Chauvelin?

Egy pillanatra az a remény villant fel előtte, hátha sir Andrew figyelmeztette a Vörös Pimpernel; de akkor megint ez a remény hirtelen a félelemnek adott helyet: mi lesz akkor Armand sorsával?

Lord Fancourt lassanként abbahagyta a társalgást s már nem nagyon bánta volna, ha elszökhetik onnét, mert legyen bár egy hölgy még olyan szép is, azért még nem valami nagyon vidító társaság az embernek, ha érzéketlen marad a legodaadóbb mulattatási kísérletek iránt is.

- Megnézzem, hogy befogtak-e már, lady Blakeney? - kérdezte, ezt az ürügyet találva ki a távozásra.

- Óh, nagyon köszönöm, végtelenül lekötelezne velem... Attól félek, kétségbeejtő rossz társalgó vagyok ma, de igazán teljesen ki vagyok merülve... és talán legjobb lenne egyedül maradnom.

Alig várta, hogy megszabaduljon tőle, mert azt remélte, hogy Chauvelin, a róka, ezalatt talán ismét körülsompolygott a szobákban és ha egyedül találja, odajön.

De lord Fancourt már jó néhány percre eltávozott és Chauvelinnek még se híre, se hamva. Marguerite most már igazán félt attól, hogy a furfangos Vörös Pimpernel ebből a tőrből is kimenekült és akkor... akkor mi lesz a bátyjával? Hogy irgalomra nem számíthat, azt tudta.

Vagy-vagy! Hisz megmondta Chauvelin.

De bármi történjék is, ő megtette, ami tőle telt. Lehetetlen, hogy ha kudarcot vallott is a kísérlet, Armand élete áldozatul essék annak a kudarcnak.

Nem birt várni. Meg kell tudnia az eredményt, meg kell tudnia a legrosszabbat is. Csodálkozott, hogy Chauvelin nem jön, ha másért nem, csak azért, hogy haragját kiöntse vagy hogy gunyolódásával ostorozza.

Chauvelin helyett lord Grenville maga lépett oda hozzá azzal a hírrel, hogy a kocsis elállt a sir Percy készen várja. Marguerite rögtön bucsut mondott a házigazdának, azután kisietett a szobából. A nagy teremben sok ismerős állította meg, hogy még néhány szót váltson vele és elbucsuzzék a kellemes viszontlátásig.

A miniszter a lépcső legfelsőbb fokán mondott neki bucsut, lejjebb azonban egész sereg előkelő gavallér várta a szépség és divat királynőjét, hogy még egy bucsusztól válthassanak vele. Ott künn a kapu alatt sir Percy remek pejlóvái dobogtak indulásra várva.

Éppen mikor Marguerite még fenn az emeleten a házigazdától bucsuzott, hirtelen Chauvelint pillantotta meg, ez is lefelé indult a lépcsőn, csendesesen dörzsölve a kezét.

Szemében a szokottnál is sajátosabb kifejezés látszott; volt abban valami tréfás, de meglepett tekintet is és mikor szeme aztán Marguerite szemével találkozott, ez a kifejezés még sokkal gunyosabbá vált a szokottnál.

- Chauvelin ur, - szólította meg Marguerite, mire ez bókolva sietett elébe; - kocsim vár, szabad a karját kérem?

Mialatt lefelé mentek, nagy izgalommal szólt a követhet:

- Chauvelin, tudnom kell, mi történt!

- Hogy mi történt? - felelt amaz tettetett meglepetéssel. - Hol? Mikor?

- Ne gyötörjön. Én segitettem, amennyit tudtam... Jogom van tudni az eredményt. Mi történt egy órákor az étteremben?

- Csend és béke honolt a teremben, szép hölgy; az egyik pamlagon én aludtam, a másikon pedig sir Percy.

- És más nem jött be?

- Senki.

- Akkor kudarcot vallottunk tehát, ön is, én is?

- Talán... lehet...

- De hát Armand?

- Ah, St. Just sorsa egy hajszálon függ; kérje az eget, hogy az a hajszál el ne szakadjon.

- Chauvelin emlékezzék rá, hogy én őszintén, komolyan segítségére igyekeztem lenni.

- Nem feledkeztem meg arról, amit ígértem. Aznap, mikor a Vörös Pimpernel meg én francia partra szállunk, Armand itt lehet bájos huga karjai között.

- Ami azt jelenti, hogy egy hőslélkű ember vére az én lelken szárad, - szólt Marguerite borzongva.

- Vagy az övé, vagy az ön testvérbátyjéé. Azt hiszem, most remélni kell azt, hogy az a hős ma csakugyan utra indul Calaisba.

- Nekem csak egy reményem van, polgár...

- És az?

- Hogy a sátánnak, az ön mesterének másvalahol lesz szüksége önre, mielőtt a nap fölkelne.

Marguerite késlekedve ment le a lépcsőn, remélve, hogy ezalatt behatolhat a titokba, de az a rejtelmes arc csak oly simán udvarias volt most is, mint mindig és egy vonása sem árulta el a szegény, meggyötört asszony előtt, hogy remélhet-e, vagy csupán a félelem maradt a számára?

Lenn a földszinten csakhamar körülvették. Lady Blakeney nem mehetett sehova anélkül, hogy ragyogó szépsége a lepkék egész seregét ne csalta volna fénykörébe. De mielőtt végkép másokhoz fordult volna Chauvelintől, előbb még odanyújtotta kis kezét azzal a gyermekded, rábeszélő tekintettel, ami annyira sajátos volt nála.

- Nyujtson valami reményt, kedves kis Chauvelin, - kérte nyájasan.

Chauvelin tökéletes udvariassággal hajolt oda a kis kéz fölé, amely oly finoman és fehéren tündöklött a fekete csipkefélkesztyűn keresztül. Megcsókolta a rózsás ujjak hegyét s ezzel vett búcsút.

- Kérje az eget, hogy a hajsza el ne szakadjon.

Azzal félrevonult és engedte, hogy a lepkék raja körülropködjön a lángot, mire a jeunesse dorée csoportja elfődte a ravasz rókaarcot lady Blakeney elől.

Vége az első kötetnek.

MÁSODIK KÖTET

TIZENÖTÖDIK FEJEZET.

Richmond.

Néhány perc múlva Marguerite ott ült meleg, puha prémekbe burkolózva sir Percy mellett a pompás kocsi bakján s a telivér pejlovak sebesen röpitették őket a csendes utcákon végig.

Az éj enyhe volt és meleg, noha valami üde légáramlat jóltevően legyezte Marguerite égő arcát. A londoni házak nemsokára elmaradtak mögöttük és sir Percy a Hammersmith-hidon keresztül hajtva sebesen tartott a richmondi ut felé.

A folyó ezüstkigyó gyanánt tekergett előttük, míg az országutat itt-ott a fák sötét árnyéka feküdte meg. A lovak száguldva haladtak sir Percy rendületlen biztosságu kormányzó keze alatt.

Az ilyen éjszakai kocsizások Margueritenek is nagy gyönyörűségére voltak és örült, hogy férje különködése is inkább azt választja, hogy ily módon minden bál után hazamenjenek a folyóparton levő szép richmondi otthonukba, ahelyett, hogy valami füledt londoni házban maradtak volna.

Ma mintha még a szokottnál is tüzebben nyargaltak volna a lovak.

Szokás szerint ma is hallgatagon ült sir Percy a bakon s a gyeplő mintha csak lazán pihent volna finom fehér kezében. Marguerite egyszer-kétszer rápillantott férje arcára; látta a holdvilág fényében szép, nemes arcélét, lassu mozdulásu félszemét, finomrajzu szemöldökével és nehéz szemhéjával.

Amint sir Percy szóttanul, mereven nézett maga elé, arca oly sajátságosan komolynak tetszett, hogy Marguerite szinte fájó szívvvel idézte vissza emlékébe mátkaságuk idejét, amikor férje még nem volt az az üres, felületes divatbáb, aki most, készen arra, hogy életét a kártya- és vacsoraasztalok mellett fecsérelje el.

De most, a hold bágyadt fényénél Marguerite nem láthatta a szem jellegzetes kifejezését, csak a szilárd körvonalu állat látta, a száj erősmetszésü sarkát és a homlok boltozatos hajlását. Bizony, a természet maga sok jóakaratot tanusított sir Percy iránt, ami benne gyarlóság volt, azért leginkább azt a szegény félörült anyát lehetett okozni, vagy a boldogtalan, megtörtszivü apát, akik közül egyik sem törődött kellőképp azzal a fiatal étellel s akik talán már meggon-dolatlanságuk révén is megkezdték a munkát annak romlására.

Marguerite szívét egyszerre élénk részvét töltötte el férje iránt. Az a nagy lelki válság, amelyen éppen most ment keresztül, elnézőbbé tette mások gyarlóságai iránt, mint eddig volt.

Tisztán állott előtte, hogy dobálja a sors az embereket kénye-kedve szerint! Ha valaki csak egy héttel ezelőtt is még azt mondja neki, hogy barátaira fog leskelődni és átszolgáltat egy derék, hőslélkü embert az ellenségének, megvető nevetéssel tagadta volna ennek pusztá lehetőségét is.

És mégis megtette!

Ki tudja, rövid idő múlva nem sulyosul-e majd a lelkiismeretére annak az embernek a halála, csakugy, mint ahogy harmadéve St. Cyr gróf is az ő meggon-dolatlan szava folytán halt meg. Igen, csakhogy akkor nem volt szándékos az a tett, egyszerűen a sors lépett közbe, de most, amit most tett, az alacsonyság volt tagadhatatlanul; indító oka pedig olyan, amit magas színvonalu erkölcsbirálattal talán helyeselni sem lehetett.

És amint látta férjét ott maga mellett, kormányozni tudó, erős karjával, egyszerre az jutott eszébe, mennyire megvetné az, ha tudna a mai éj eseményeiről. Lám, ő kicsinyelte a férjét

ürességéért, hóbortjaiért, de hát az viszont mennyire lenézhetné őt most azért, hogy nem volt képes a jót, a helyeset tenni magáért a jó tettért és feláldozni bátyját a lelkiismeretadta parancsnak.

Gondolatai úgy elfoglalták, hogy szinte tulságos rövidnek látszott előtte az ut; valóságos lehangoltsággal látta, hogy megérkeztek gyönyörű otthonuk kapuja elé.

Sir Percy könnyedén ugrott le a bakról, azután Marguerite-ot is lesegítette. Marguerite nem ment be azonnal a házba, hanem mialatt sir Percy valami rendeletet adott az egyik inasnak, lady Blakeney odalépett a nagy gyepszönyeg szélére és álmodozva nézte az ezüstös csillogású képet.

Nem vehette észre feleségét, mert lehajtott fejjel közeledett, azután hirtelen megfordult és fölsietett a bejárathoz.

Már ott állt a küszöbön, amikor egyszerre egy hang hallatszott a homályból:

- Sir Percy!

Erre hirtelen visszanézett. A holdvilágnál azután meglátta Marguerite-ot, amire szokott, tökéletes udvariasságával felelte:

- Parancsoljon, asszonyom.

De azért a küszöbről nem lépett vissza és egész magatartásában volt valami, ami azt árulta el, hogy távozni akar és nincs kedve valami éjjeli beszélgetésre.

- A levegő olyan kellemes, a holdvilágban a kert olyan gyönyörűnek látszik; nem maradna itt egy rövid ideig? Még nincs olyan nagyon késő. Vagy annyira kellemetlen önnek az én társaságom, hogy mindenáron szabadulni akar tőle?

- Nem, asszonyom, - felelte sir Percy nyugodtan; - ellenkezőleg áll a dolog és meg vagyok győződve, hogy ön sokkal költőibbnek fogja találni a holdas éjszakát nélkülem.

Ezzel befelé indult.

- Biztosítom, hogy téved, - felelte Marguerite gyorsan, közelebb lépve hozzá; - emlékezzék vissza rá, az az elhidegülés, ami, fájdalom, támadt közöttünk, nem az én hibám... emlékszik-e?

- Erre nézve bocsánatát kell kérnem, asszonyom, - tiltakozott sir Percy hidegen - de azt tudja, hogy az én emlékezésem mindig nagyon rövid volt

- Rövid az emlékezése, sir Percy? Szavamra, akkor nagyon meg kellett annak változnia. Három vagy négy éve most annak, hogy Párisban egyszer egy órára látott engem, mielőtt a keleti utjára indult volna. És amikor két év múlva visszatért, még akkor sem felejtett el.

Lady Blakeney csodaszép volt most, amint ott állott előtte. Sötét prémes köpenye félig lecsuszott gyönyörű válláról; ruhájának aranyhimzése titokzatosan csillogott, fölvetett kék szemében pedig oly gyermekded és tiszta volt a kifejezés!

Sir Percy azonban mereven és mozdulatlanul állt ott, csak a keze volt keményen ökölbe szoritva, amint a terraszkőpárkányán nyugodott.

- Az imént a jelenlétemet kívánta, asszonyom, - mondotta fagyosan; - azt bizonyosra vehetem, nem azért tette, hogy gyöngéd emlékeken merengjünk.

Kinyújtotta a kezét.

- És miért ne emlékeznénk a multra, sir Percy? A jelen nem olyan tökéletes, hogy jól ne esnék egy kicsit visszatérni a multba?

Férje meghajolt előtte és szertartásos udvariassággal csókolta meg az odanyújtott kezét.

- Mentsen ki, asszonyom, ha az én lassumozdulásu elmém oda nem tudja követni.

Ismét menni akart, de az a szelid, gyermeteg hang megint csak visszatartotta:

- Sir Percy.

- Szolgálatára, asszonyom!

- Lehetséges-e az, hogy a szerelem meghaljon? - szólalt meg Marguerite hirtelen támadt heveséssel. Azt hittem, hogy az a szenvedély, amit ön érzett irántam, tartani fog az egész életen át... Hát igazán nem maradt abból a szerelemből semmi, Percy?... Semmi, ami segitené önt abban... hogy áthidalja ezt a szomorú elhidegülést?

Ugy tetszett, mintha sir Percy hatalmas alakja e szavak alatt még merevebben egyenesednék ki; szája körül kemény vonás jelent meg s amíg máskor oly közömbös kék szemébe is valami hajthatatlan makacsság kifejezése lopózott.

- Mi célra asszonyom, ha kérdeznem szabad?

- Nem értem önt.

- Pedig nagyon érthető, amit mondok, - felelte hirtelen támadt keserőséggel, amit nem bírt elfojtani minden igyekezete ellenére sem. - Csak azért bátorkodtam azt a kérdést tenni, mert nem értettem meg a magam lassu eszével, hogy mi indítja önt erre a magatartásra, mylady? Talán a tavaly végigjátszott ördögi mulatságot akarja újra kezdeni és azt óhajtja, hogy ott lásson ismét a lábai előtt, mint könyörgő, epedő szerelme s azután meglehessen az öröme, hogy elrugjon maga elől, mintha az alkalmatlankodó ölebe volnék?

Margueritenak sikerült tehát fölráznia a közönyéből egy pillanatra. Meglepetve nézett rá, mert hirtelen arra emlékezett, hogy egy évvel ezelőtt ilyennek látta szintén.

- Percy! kérem, - suttogta, - nem temethetnénk el a multat?

- Bocsánat, asszonyom, de az imént még úgy értettem, hogy inkább föl akarta keresni a multak világát.

- Nem, nem arról a multról beszéltem, Percy, - szólott Marguerite, mialatt akaratlanul is gyöngédség lopózott a hangjába. - Arról az időről beszéltem, amikor ön még szeretett! Én pedig... óh... én pedig hiu voltam és könnyelmű... csábított az ön rangja és vagyona... nőül mentem önhöz, mert azt reméltem, hogy az ön nagy szerelme bennem is viszontszerelmet ébreszt majd... de fájdalom...

Ezalatt a hold egészen letűnt egy felhő mögött, kelet felől pedig már szürkés világosság kezdett derengeni. Sir Percy ebben a bágyadt világitásban csak homályosan látta az asszony gyönyörű alakját, királynői tartású kis fejét az aranyvörös hajkoronával és azzal a jelképes vörös virágdiadémme!

- Huszonnégy órával az esküvőnk után az történt asszonyom, hogy St. Cyr gróf és egész családja a vérpadon halt meg és a hír minden oldalról azt tudatta velem, hogy sir Blakeney Percy felesége volt az, aki őket odajuttatta.

- Nem mások tudták önrel. Magam mondtam el azt a gyűlöletes történetet.

- De csak azután, amikor előbb idegenektől már végig kellett hallanom minden borzalmas részletével együtt.

- Ön pedig elhitt nekik mindent. El tudta hinni azt, amit azok az idegenek beszéltek; el, arról, akit, mint állította, az imádásig szeretett. Ön azt hitte, rá akartam szedni azzal, hogy hallgattam; azt gondolja, beszélnem kellett volna, még az esküvőnk előtt, de ha kihallgatott volna, elmondhattam volna önnek, hogy, az utolsó percig, még azon a reggelen is, amikor a kivégzés

végbement, minden követ megmozgattam arra, hogy megmentsem őket. De a büszkeség lezárta az ajkamat, nem tudtam ezt elmondani, amikor észrevettem, hogy az ön szerelme egyszerre úgy elenyészett, mintha a guillotine annak is kioltotta volna az életét. Pedig elmondhattam volna önnek, hogyan történt mindez! Hogyan csaltak törbe engem, akit olyan éleseszűnek tartottak sokan. Csellel vettek rá, hogy megtegyem; olyanok tették, akik tudják jól, hogyan használják ki céljaikra bátyámhoz való nagy ragaszkodásomat. Őt bántották meg, csoda volt-e, ha ekkor fölébredt bennem a bosszúállás?

Marguerite most már erősen küzdött a könnyekkel és meg-megállott egy percre, hogy erőt vehessen magán, de sir Percy sem félbe nem szakította, sem segítségére nem jött egy szóval sem; csak állt ott mozdulatlanul és mereven. Szálás alakja a szürkület félhomályában, mintha még jobban megnőtt volna. A jólelkű, kissé együgyű, nevető arc sajátságosan meg volt változva. A félig lezárt szemhéjak alól lobogó szenvedélyességű tekintet villant elő s a keményen összezárt ajkak kifejezése olyan volt, mintha csak a legnagyobb akaraterő tartaná meg azokat némaságukban.

Marguerita mindenképp nő volt, a nő minden vonzó gyöngeségével és szeretetreméltó hibájával. Most egy pillanat alatt tisztán állott előtte az, hogy a legutóbb elmúlt hónapok alatt nagy tévedésben volt. Most már látta, hogy ez az ember, aki itt áll előtte, jéghidegen, mereven, mint valami szobor, szereti; szereti most is csak úgy, mint egy évvel ezelőtt; tudta, hogy az a szenvedély, ha szunnyadt is, azért ott volt a szívében ugyanolyan erőben, ugyanolyan hatalommal, mint amikor ajkuk először találkozott az első hosszú, örületes csókban.

A büszkeség tartotta a férfit tőle távol; de Marguerite sokkal inkább asszony volt, semhogy ne követelte, kívánta volna lelke egész erejével azt, aki egyszer az övé volt. Most egyszerre, váratlanul úgy tetszett neki, hogy az egyetlen boldogság, amit az élet nyújthatna neki, az volna, ha ennek az embernek a csókja érintené az ajkát, úgy, mint egykor régen.

- Hallgasson meg, sir Percy, - kezdte újra s hangja ekkor már nyugodt, halk volt s végtelenül gyengéd és édes. - Armand bátyám mindenem volt leánykoromban. Szüleink nem éltek már, jóformán egymást neveltük föl. Ugy mondtuk mindig, ő volt az én kis apám, én meg az ő kis mamája. Egy napon azután az történt, hogy St. Cyr gróf kegyetlenül megbotoztatta az én jó bátyámat... igen, a lakájaival. És miért? Mert polgárember létére rá merte emelni szemét a gróf leányára. Megverték, mint valami ebet... Alig hogy életben maradt... Óh, mit szenvedtem! A megaláztatás beleette magát a lelkembe, nem lehetett kitörülni onnan; amikor azután módom volt rá, hogy bosszút álljak, nem utasítottam vissza az alkalmat. De az én tervem csak az volt, hogy én is megalázzam azt a büszke gróft és hogy zavarba hozzam. Ausztriával akart szövetkezni a hazája ellen. A véletlen ezt tudomásomra juttatta... beszéltem róla, de azt nem tudtam; - hiszen hogy is találhattam volna ki? - hogy készakarva csaltak bele abba, hogy beszéljek. Amikor ezt megtudtam, már késő volt.

- Amint mondtam, asszonyom, az én emlékezésem rövidebb, semhogy bátran követhetné önt a multba, de nekem úgy tetszik, mintha St. Cyr gróf halála idejében én könyörögve kértem volna önt, világosítson föl, van-e valami igazság azokban a kósza hírekben. Ön azonban megtagadott minden fölvilágosítást és szerelmemtől olyan vak rabszolgaságot követelt, amit az nem volt hajlandó megadni.

- Próbára akartam tenni azt a szerelmet, de az nem állotta ki.

- Mert azt kívánta, hogy a becsületemet adjam árul, - felelte amaz, mialatt a merevség egyre jobban teret engedett a természetes hangnak; - azt kívánta, hogy némán és zugolódás nélkül türjem urnóm minden tettét, mint valami rabszolga. Az én szívem tele volt szenvedélyes szerelemmel és én nem kértem fölvilágosítást, de vártam, hogy magától megjön. Reméltem. Ha csak egy szót szólta volna, beértem volna bármilyen fölvilágosítással. De minden szó

nélkül hagyott, mindössze magát a pusztát, iszonyú tényt tudtam; ön azután büszkén visszatért bátyja házába és engem magamra hagyott... hetekig.. és én azt sem tudtam már, kiből higgyek, mióta a bálvány, amely felé minden ábrándom szárnyalt azelőtt, ott hevert a lábaim előtt porrá zúzva.

Marguerite most már nem panaszkodhatott többé, hogy sir Percy hideg volt és közömbös; szavának minden hangja remegett az iszonyú felindulástól.

- Igaz! Az én esztelen büszkeségem, - szólott Marguerite szomorúan. - Alig hagytam azonban el az ön házáat, megbántam nagyon. De mire visszatértem, óh, milyen teljesen megváltozottak találtam önt. Már akkor azt az álarcot, azt a lélektelen, közömbös külszint viselte, amit azóta sem tett le...

Oly közel állott sir Percyhez, hogy lágy aranyhaját a szél az arcába fujta annak; az asszony könnytől csillogó szeme jóformán minden önuralmától megfosztotta és hangja átjárta minden csöpp vérére. De nem akart meghajolni az előtt az asszony előtt, akit oly örülten szeretett s aki mégis oly mélységes sebet ejtett önérzetén. Behunyta szemét, hogy ne lássa azt a gyönyörű alakot, azt a hófehér nyakat, amelyet most már a hajnal rózsás fénye kezdett megvilágítani.

- Nem álarc ez, asszonyom - felelte jéghidegen. - Egyszer azt esküdtem önnek, hogy egész életem az öné... Hónapokon át azonban ön csak játékszernek tekintette...

Marguerite azonban tudta már jól, hogy ez hidegség csak színlelés s ha most már eszébe jutott is az éjjel kiállott szenvedés, nem keserűséggel gondolt vissza arra többé, hanem azzal a reménnyel, hogy ez az ember, aki még mindig szereti, bizonyára segítségére lesz a válság e nehéz idejében.

- Sir Percy, - szólalt meg egész közvetlenségével; - csak az ég tudja, mennyire megnehezítette ön számomra azt, amit mondani kívántam s azt a föladatot, amelyet teljesítenem kell. Azért akartam önnel beszélni; - noha ön egész közeledésemben szeszélyt lát csak, amint mondja; - azért, mert... nagy, aggodalmam van... és olyan nagy szükségét érzem... az ön rokonszenvének.

- Parancsára áll, asszonyom.

- Milyen hidegen mondja ezt! Ha elgondolom, hogy néhány hónappal ezelőtt csaknem ön-kivületbe hozta önt, ha egy könnyet látott a szememben... Most... összetört szívvel jövök önhöz... és...

- Kérem, asszonyom, - vágott közbe a férfi és az ő hangja is majdnem annyira remegett, mint Margueritéé; - miben lehetnék szolgálatára?

- Percy! Armand élete van veszedelemben. Egy levele, amelyet a maga hirtelen meggondolatlan módja szerint Sir Andrewnak írt, a kezébe került egy elvakult embernek. Armandnak vége... holnap talán már elfogják... aztán... aztán... csak egy út van előtte, amelyik vérpadra visz. Oh, irtózatos!... És ön... nem érti meg... nem akarja megérteni... Kihez forduljak hát... ha nem is segítségért, legalább együttérzésért ebben az iszonyú órában?

Most már ellenállhatatlan erővel tört ki kebléből a zokogás és Marguerite megtántorodva borult oda a terrasz könyöklőjére.

Sir Percy Armand nevének hallatára először még határozottabb kifejezést öltött, de egyszerűen el is sápadt kissé. De azért csak nézte figyelmesen a zokogástól megremegő szép alakot s arca lassankint ellágyult láttára, szemében pedig sajátságos fény jelent meg, ami nagyon hasonlított a könnyek nedves csillogásához.

- Ugy, tehát a forradalom gyilkos vérebe most már egyenesen az ellen támad, akinek keze táplálta... Kérem, asszonyom, törölje le a könnyeit... nem bírtam elviselni soha, hogy egy szép asszonyt sirni lássak...

Akaratlanul is feléje nyujtotta karját s egy pillanat múlva már odakapta volna a szívére, hogy megvédelmezze egy világ ellen, ha kell, a szíve vérével is... de a büszkeség újra győzött és sir Percy lebirva magában minden fölindulást, így szólalt meg még mindig hidegen, bár sokkal gyöngédebben:

- Nem volna szives akkor hozzám fordulni, asszonyom? Hogy elmondja, miben lehetek szolgálatára?

Marguerite letörölte a könnyeit s odanyujtotta a kezét sir Percynek, amelyet ez most is az előbbi szertartásos udvariassággal csókolt meg, csak hogy most Marguerite keze néhány pillanattal tovább nyugodott az övében, amint éppen szükséges lett volna, még pedig azért, mert Marguerite észrevette, hogy sir Percy keze is csaknem úgy remeg, mint az övé és hogy szinte lázasan forró, amíg ajka hideg volt, mint a jég.

- Segíthetne Armandon? - kérdezte egyszerűen és édes szelidséggel. - Önnek oly nagy befolyása... és annyi barátja van az udvarnál.

- Talán jobb volna, asszonyom, ha Chauvelin ur közbenjárását kérné. Az ő összeköttetései a forradalmi kormányig terjednek.

- Tőle nem kérhetek semmit, Percy... Óh, ha meg mernék önnek mondani mindent... De... de Chauvelin árát szabta annak, ha bátyámat megmenti...

Óh, mit nem adott volna Marguerite azért, ha mindent elmondhat... ami történt, amit szenvedett... és amire rákényszerítették. De nem mert. Nem. Éppen most tegye, amikor érezni kezdte, hogy férje még mindig szereti; most rontson-e le ismét mindent?

Amaz talán megsejtette, mi megy végbe az asszony lelkében. Egész magatartása szenvedélyes vágyakozás volt az után a bizalom után, amelyet amaz nem tudott neki megadni. Amikor látta, hogy Marguerite néma marad, fölsóhajtott és szembeszökő hidegséggel mondotta:

- Nos, asszonyom, mivel a dolog szenvedést okoz önnek, ne beszéljünk róla... Ami Armand-t illeti, kérem, ne aggódjék... Szavamat adom önnek, hogy nem lesz bántódása... És most megengedi, hogy távozzam?

- De a köszönetemet csak elfogadja? - kérdezte Marguerite közelebb lépve hozzá s igazi, szívből jövő gyöngédséggel tekintve föl reá.

Sir Percy gyors, szinte legyőzhetetlen ösztönszerű fölindulással már csaknem a karjaiba kapta, hogy lecsókolja a szemében csillogó könnyeket; - igen, csak hogy Marguerite egyszer ugyanilyen módon csalogatta s akkor azután eltaszította magától. Szeszélyt sejtett ebben a közeledecsben is s még egyszer nem akarta magát odadobni játékszer gyanánt.

- Arra még korán van, asszonyom, - felelte nyugodtan. - Még semmit sem tettem, hogy azt kiérdemeljem. Késő van és ön bizonyára fáradt. A cselédei várják ott fönn.

Ezzel félreállott az ajtóból, hogy utat engedjen neki.

Marguerite érezte, hogy szemét ismét elönti a könny és mivel nem akarta, hogy amaz meglássa, hirtelen belépett a házba.

Ha onnan belülről még egyszer kitekintett volna a rózsás hajnali tájra, az, amit ott lát, a saját szenvedését, vergődését is csekélynek tüntette volna föl. Egy erős, komoly férfi, aki fölött urrá lett a szenvedés és a szenvedély. Most már eltűnt lelkéből a büszkeség, a makacsság és sir Percy nem volt más, mint egy szerelmes ember, rabja a maga határtalan nagy, nagy

szerelemnek és amint az asszony könnyü lépése elhangzott, sir Percy letérdelt a terrasz lépcsőjére és szerelemnek örültségében megcsókolta a követ, amelyet az a kis láb érintett meg és azt a korlátot, amely, annak a parány kéznek nyújtott támaszt egy pillanattal ezelőtt.

TIZENHATODIK FEJEZET.

Bucsu.

Mikor Marguerite fölért a szobájába, komornája nagy aggodalomban várakozott reá.

- A báróné nagyon fáradt lesz, - mondta a szegény komorna, aki maga is már csak alig tudta a szemét nyitva tartani az álmoságtól, - már öt óra is elmult.

- Igaz, Lujza, meglehet, hogy nagyon fáradt leszek nemsokára, de maga meg *most* fáradt, ebben a percben, azért csak feküdjék le rögtön. Majd egyedül vetkőzöm le.

- De báróné...

- Ne ellenkezzék, Lujza, - felelt Marguerite nyájasan. - Adjon ide egy pongyolát, aztán hagyjon magamra.

Lujza kész örömmel engedelmeskedett. Lesegítette urnőjéről a fényes báli ruhát, azután egy hullámzó, haboscsipkés pongyolát adott reá.

Különös, kuszált gondolatok kergetőztek Marguerite elméjében. Ugy elmerült, hogy észre sem vette az idő múlását. Szemét lehunyta s ugye lehet el is szenderült egy kissé, könnyü, féléber álomra; - mikor egyszerre csak léptek neszt hallotta a szobája ajtaján kívül.

Meglepetve szökött fel helyéből.

Hallgatódzott.

A ház csendes volt egészen; a lépések is elhangzottak. Az órára tekintett. Félhét! Sokkal korább volt még, semhogy a háznép közül bárki is munkához akart volna látni!

Bizonyos, hogy az imént elszunnyadhatott egy időre. Most ismét hallotta a halk lépteket, s ezuttal suttogás is hangzott fel.

Mit jelentsen ez?

Lábujjhegyen odament az ajtóhoz és kinyitotta. Hallgatódzott. Semmi hang. Az egész házon a kora reggeli órák sajátságos nagy némasága pihent. De az imént hallott nesz felizgatta... és mikor most, letekintve a szőnyegre, lába előtt egyszerre egy levelet látott heverni, úgy érezte, hogy megérinteni is alig meri. Szinte kísértetiesnek látszott az egész. Hiszen lám, akkor még nem volt itt ez a levél, mikor feljött a szobába; a komorna sem ejthette el: valami ingerkedő szellem üz hát vele játékot?

Végre mégis fölemelte a boritékot s meglepetve látta, hogy az neki magának van címezve; még pedig férjének nagy, határozott, kiirt betűivel. Ugyan mi mondanivalója lehet neki olyan, amit nem halaszthat el reggelig, mikor majd amugy is találkoznak?

Feltépte a boritékot s ezt olvasta a levélből:

- Valami egészen váratlanul közbejött esemény arra kényszerít, hogy északi Angliába utazzam, azért arra kérem a bárónét, kegyeskedjék kimenteni azért, hogy nem személyesen veszek bucsut. Dolgaim egy hétig is távol tarthatnak, így nem leszek olyan szerencsés, hogy jelen lehessenek a báróné vízi-ünnepélyén. Maradtam méltóságodnak

engedelmes és alázatos szolgája

Blakeney Percy.

Mi történhetett a szikrázó elmésségű Margueriettel, hogy olyan elképedve meredt arra a rövid kis levélre, s újra meg újra el kellett olvasnia, hogy megértse, miről van szó benne.

Miért izgatta fel ez a levél az egész idegrendszerét és miért tetszett neki úgy, mintha valami sajátságos előérzet ébredne a lelkében?

Hiszen Sir Percynek csakugyan nagy birtoka volt északi Angliában és az is igaz, hogy gyakran szólitotta oda a kötelesség egy-egy egész hétre, de azért mégis csak sajátságos volt nagyon, hogy hiába igyekezett azon, hogy leküzdje azt az ideges félelmet, amely egyre jobban és jobban erőt vett rajta, lassankint érezte, hogy minden izében remegni kezd. Valami erős, legyőzhetetlen vágy ragadta meg, hogy férjét még megláthassa, mielőtt az elindulna.

Megfeledkezve arról, hogy csak könnyű pongyolája van rajta és hogy haja ziláltan hull a vállára, sietett, szinte repült le a lépcsőn, s az előcsarnokon áthaladva, egyenesen a kijárási felé tartott.

Marguerite idegesen remegő kézzel nyitotta ki a závarokat egymásután, miközben kezét megkarcolta, körmét letörte, mert a vaspántok kemény ellenállást tanúsítottak. De mit bánta ő azt most! Egész lelkén csak egy eszme vált urrá, hogy valamiképp később ne legyen még.

Végre fordult a kulcs a zárban és Marguerite kiléphetett a szabadba.

Sir Percy maga most jelent meg a ház sarkánál. Fényes bál ruháját már utiöltözettel cserélte föl, de szokása szerint most is gazdagon és kifogástalan eleganciával volt öltözve, csipkefodrosan, magascizmásan.

Marguerite előbbre lépett. Sir Percy ekkor tekintett föl éppen és meglátta. Mintha erre hirtelen egy redő jelent volna meg a két szemöldöke között.

- Ön elmegy? - kérdezte lázas idegességgel a férjétől. - Hova?

- Mint ahogy írásban már volt szerencsém tudatni méltóságoddal, sürgős és halaszthatatlan ügy északi Angliába szólit, - felelte a báró a maga szokott hideg, vontatott modorában.

- De... bizonyára várhatott volna ez az elutazás egy kicsit... Hiszen... eddig semmit sem mondott róla...

- Bátor vagyok ismételni, hogy a dolog éppen olyan váratlan, mint amilyen sürgős. Szabad azért alázatosan engedelmet kérnem arra, hogy távozhassam? Tehetnék talán visszatérőben a városban a bárónénak valami szolgálatot?

- Nem... nem... köszönöm, semmit... De... de ugy-e visszajön hamar?

- Nagyon hamar.

- A hét vége előtt?

- Azt nem ígérhetem.

- Percy, - szólt hozzá újra; - miért nem akarja megmondani nekem, hova megy, hiszen, mint feleségének, talán csak van jogom ahhoz, hogy tudjam. Percy, önt nem hívta senki északi Angliába. Tudom. Sem levél, sem lovas küldött nem érkezett egészen addig, míg este az Operába mentünk; mikor; pedig hazatértünk a bálból, nem találtunk levelet, ami önre várt volna... Meg vagyok győződve, hogy ön nem megy oda, ahova mondja. Itt valami titok lappang és...

- Nem, asszonyom, szó sincs semmiféle titokról, - felelt a báró némi türelmetlenséggel... Armandra vonatkozik az, amiért el kell mennem - Megengedi tehát, hogy most bucsut vegyek?

- Arandra?... De... de önt nem érheti veszedelem?

- Veszedelem? Engem? Nem, asszonyom; érdeklődése rendkívül megtisztel. Mint tudja, van egy kevés befolyásom és azt használni szeretném, mielőtt késő lenne.

- Megengedi legalább, hogy köszönetet mondjak önnek?

- Asszonyom, önnek nincs mit köszönnie. Egész életem az ön szolgálatára áll s máris gazdagon meg vagyok jutalmazva.

- Az én életem pedig az ön szolgálatára áll, ha elfogadja, Sir Percy, cserébe azért, amit Armandért tesz, - felelt Marguerite őszinte melegséggel, mialatt két kezét hálásan nyújtotta férje elé. - Igy, most nem tartóztatom tovább... de gondolatban én is ott leszek ön mellett... Isten önnel...

Sir Percy mélyen meghajolva csókolta meg a kezét; Marguerite megérezte az égető melegséget ebben a csókban és szívéen hirtelen átcikázott az öröm és a reménység.

- Ugy-e visszajön? - kérdezte gyengéden.

- Hamar, - felelte a férfi és epedő tekintettel nézett a gyönyörű kék szempárba.

- És... gondolni fog arra, hogy... - kezdte Marguerite olyan pillantással viszonzva a tekintetet, amelyben az ígéretnek egy világa rejlett.

- Mindig hálával fogok gondolni arra, mennyire megtisztel azzal, hogy igénybe vette a szolgálatomat.

Ez újra meghajolt előtte, majd fölpattant Szultán hátára és elvágatott.

A lovász alig birta utolérni.

Marguerite ott állott egészen addig, míg az ut fordulója el nem rejtette sir Percy-t, azután olyan sóhajtással, amely csak egy boldog szívből fakadhat, visszatért a házba. Saját szobáját kereste föl, mert mint valami elfáradt gyermek, hirtelen elálmosodott.

Szive egyszerre valami végtelen békével telt meg és noha fáj a szív egy kissé valami ködös, határozatlan vágyakozástól, az ébredő remény viszont édes enyhítő érzést adott bele.

Most már nem remegett többé Armandért. Az az ember, aki most vágatott el innen, hogy megmentse, teljes bizalmat keltett Margueriteben a maga ereje és hatalma iránt. Elképedve kérdezte önmagától, lehetséges-e, hogy ő valaha is úgy nézett erre az emberre, mint gyöngetehetségű, hóbortos férfira; hiszen most már világos, hogy az csak álarc volt; a mögé akarta rejteni azt a keserűséget, amelyet a Marguerite-től elszenvedett csapás miatt érzett. Szenvedélye máskülönben urrá lett volna fölötte és sir Percy nem akarta elárulni, mennyire szerette feleségét még mindig és mennyire szenvedett.

Minél többet gondolt a lemult báli éj eseményeire, annál kevesebb félelmet keltett benne Chauvelin és annak minden ármánykodása. Afelől Marguerite bizonyos volt egészen, hogy Chauvelinnek nem sikerült a Vörös Pimpernel kilétét megtudnia.

Hiszen csakugyan senki más nem volt ott az ebédlöben, mint Chauvelin és... nos és Percy! Igen, Percy. Lám, hiszen tőle megkérdezhetné volna Marguerite, ha véletlenül éppen gondolt volna rá. Attól az egytől legalább nem kellett félnie, hogy az ismeretlen, derék hős Chauvelin hatalmába kerül; a hős haláláért Margueritenek sohasem kell magát vádolnia.

Az bizonyos, hogy Armand most veszedelemben volt még, de Percy a szavát kötötte le arra, hogy meg fogja menteni és mióta ma reggel látta elindulni munkára készen, még csak árnya sem támadt a lelkében annak a gondolatnak, hogy sir Percy vállalkozása sikertelenül is

végződhetnek. Ha egyszer Armand átjut ide Angliába, soha meg nem engedi többé, hogy a Franciaországba való visszatérésről gondolkozzék.

Marguerite most már csaknem boldognak érezte magát; szorosan összevonta az ablak függönyeit, kizárva a nap éles fényét a szobából, azután lefeküdt, fejét lehajtotta a vánkosára és mint egy kifáradt gyermek, békés, mély álomba merült.

TIZENHETEDIK FEJEZET. **A titkos jelvény.**

A nap nagyon magasan járt már, amikor Marguerite felébredt hosszú álmából, teljesen felüdvülve. Komornája friss tejet és egy tányér gyümölcsöt hozott neki és Marguerite ezt az egyszerű reggelit jó étvággal fogyasztotta el.

Első kérdése is az volt a komornához, hogy visszatért-e már a lovász. A válasz az volt, hogy igenis, a lovász visszatért és Szultánt is visszahozta, sir Percy pedig Londonban maradt. A lovász azt is hozzátette, hogy ura eddig már bizonyosan fel is szállt a hajóra, amely éppen a londoni hid alatt horgonyzott. Sir Percy lovon ment a hidig, ott már várt reá Briggs, a Sellő kormányosa. Onnan aztán visszaküldte a lovászt Szultánnal Richmondba.

Ez a hír újra gondolkozóba ejtette Marguerite-ot.

Hová mehet sir Percy a Sellón?

Marguerite-ra hosszú, tétlen nap várakozott. A kis Suzannet várta. Azzal a tréfás hamissággal, ami ugy benne volt a természetében, Marguerite úgy rendezte, hogy De Tournay grófnét a walesi herceg jelenlétében kérje meg arra, engedné meg, hogy Suzanne eljöjjön hozzá. A fenség maga nagyon helyeselte ezt a kedves tervet s azt mondta, mindenesetre megszerzi azt az örömet saját magának, hogy a hölgyeket aznap délután meglátogassa, amikor együtt lesznek. A grófné persze a trónörökös hallatára nem mert ellentmondani és így Marguerite megnyerte azt, hogy kedves volt iskolatársával egy hosszú, boldog napot tölthessenek együtt Richmondban.

Őszinte örömmel várta a melegsivü, kedves leánykát és elgondolta, milyen jó lesz együtt bolyongni kettőjüknek a park gyönyörű nagy fái alatt vagy a folyó partján.

De Suzanne még nem volt itt és Marguerite az öltözködést befejezve, lefelé indult a lépcsőn.

Ma reggel igazán maga is olyan volt teljesen, mint valami fiatal leányka. Egyszerű, fehér muszlinruhát viselt széles kék övszalaggal és fehér csipkefichüvel, amelynek redői közé néhány biborrózsát tűzött.

Kilépve a saját lakosztályából, egy ideig gondolkozva állt meg a széles tölgyfalépcső felső fokán, amely az alsó emeletre vezetett le. A Marguerite szobáival szemben nyílt a férje lakosztályába vezető ajtó, amelynek küszöbét lady Blakeney jóformán soha, de soha nem lépte át.

Ez a szoba régi meghitt komornyikjára, Frankra volt bízva. Senkinek sem volt engedélye arra, hogy oda valaha is beléphessen.

Marguerite maga sem tudta miért, de egyszerre valami legyőzhetetlen kíváncsiság fogta el, hogy meglássa azt a szobát. Az ajtók mind nyitva állottak, mert az inas takarított. Természetesen, ha Frank észrevette volna is, hogy urnője belép, a világért sem mert volna ellentmondani neki, de Marguerite azért mégis jobban szeretett volna észrevétlenül suhanni be abba a dolgozószobába, hogy tanuk nélkül vethessen rá egy pillantást.

Lábujjhegyen közeledett tehát a dolgozószoba felé s mint a kékszakállu herceg felesége, valósággal remegve, dobogó szívvvel állt meg a küszöbön.

Mikor a félig nyílt ajtón látta, hogy az inas nincs ott, hirtelen belépett.

Már az első szempillantás alatt is látott valami olyant, ami egészen meglepte. Ez pedig nem volt más, mint az egész szoba szigorú, végtelen egyszerűsége.

Azután meg az tűnt fel Margueritenak, hogy ebben a szobában nyoma se volt annak, mintha valaki hirtelen, nagy sietségben utazott volna el az imént. Minden tökéletes rendben volt a helyén, a padlón nem hevert egy árva szelet papiros sem; szekrényajtó, fiók, nem állott nyitva sehhol.

Mégegyszer körülnézett.

Ekkor meg az tűnt szemébe, hogy kép egyetlen egy sem volt a falakon az egy nagy arcképet kivéve, hanem néhány térkép; egyik az északi francia partot ábrázolta, a másik Páris környékét.

Távozni kívánt ebből a környezetből, amelyet nem tudott megérteni. Nem akarta, hogy Frank itt találja s azért sietve indult az ajtó felé. Ekkor lábahegye valami kicsi tárgyba ütdött bele, amely ott heverhetett a szőnyegen az íróasztal közvetlen közelében és amely most végiggurult csaknem az egész szobán.

Marguerite lehajolt, hogy fölvegye. Tömör aranygyűrű volt az, amit megpillantott; rajta egy lapos cimerpajzs s ebbe pedig egy kis jelvény volt bevésvé.

Marguerite forgatta, nézegette a gyűrűt, majd a jelvényt kezdte vizsgálni. Ez nem volt más, mint egy kis csillagalaku virág, amilyennek a rajzát oly világosan látta maga előtt tegnap kétszer is, egyszer az operában, egyszer pedig lord Grenville bálján.

TIZENNYOLCADIK FEJEZET.

A Vörös Pimpernel.

Marguerite meg nem tudta volna mondani a viláért sem, hogy a gyanunak első árnyéka hogyan és mikor férközött a szívébe. Az aranygyűrűt egyszerre csak görcsösen kezébe szorította, azután sietett, jóformán futott ki a szobából, ki a házból, a kertbe, ahol egyedül volt, egyedül egészen a virágokkal, a madarakkal és az éggel. Ott leült egy lehajló águ fa alá egy padra s csak ott vette ismét elő a gyűrűt, hogy a jelvényre még egy pillantást vethessen.

Nézte és gondolkozott!

Nevetséges! Képtelenség! Vagy álmodik, vagy az idegei vannak úgy tulfeszítve, hogy most már titokzatos jeleket, összetalálkozást lát mindenben! Vagy talán nem kapta fel a fővárosban jóformán mindenki azt a divatot, hogy a Vörös Pimpernel jelvényét viselje.

Lám, ő maga nem viselte-e a ruháira himezve, meg drágakövekből kirakva ékszer gyanánt a hajában? Hát sir Percy ugyan miért ne választhatta volna, jelvény gyanánt, hogy gyűrűbe vésvé viselje. Hogyne!... Aztán meg, ugyan mi más összefüggés is lehetett volna hát az ő piperészkedő, divatos világfi férje meg a vakmerő hős között, aki a francia elitélteket jóformán a halál torkából menti meg.

Marguerite agyában ezer meg ezer gondolat kavargott a legszédületesebb összevisszaságban.

Éppen, mikor föl akart menni terrasz lépcsőin, a ház felől egy lovász jött futvást a kertbe, egyenesen lady Blakeney felé tartva. Pecsétes levelet tartva a kezében és ezt oda akarta vinni urnőjéhez.

- Kitől van a levél? - kérdezte Marguerite a lovásztól.

- Egy futár hozta, mylady.

- De ki küldte?

- A futár azt mondja, mylady, neki csak arra van parancsa, hogy átadja és hogy a levélből minden kiderül.

Marguerite feltépte a boritékot. Ösztöne már megsugta, hogy mit talál abban, úgy, hogy szeme csak gépiesen siklott végig a papiroson, amint azt kibontotta.

Armand levele volt az, amit sir Andrewnak irt; az a levél, amit Chauvelin kémei elloptak és amit Chauvelin pallos gyanánt tartott a kezében Marguerite feje fölött.

Most aztán szavának állt, visszaküldte St. Just levelét... mert immár nyomában van a Vörös Pimpernelnek.

Marguerite megtántorodott. - De azért emberfölötti erővel mégis leküzdötte ezt a gyöngeséget; hiszen annyi tennivaló volt még előtte.

- Hivja ide azt a futárt, - parancsolta nyugodt hangon. - Nem ment még el?

- Nem, mylady.

- Ki adta önnek ezt a csomagot? - kérdezte Marguerite a futártól.

- Egy ur, mylady, - felelte az. - A «Rózsa és bogács» fogadó előtt, Charing Crossal szemben. Azt mondta, mylady már érteni fog mindent.

Érezte, hogy akaratlanul valami irtózatost követett el.

- Mit csinált az az ur a fogadó előtt?

- A megrendelt kocsira várt.

- Kocsira?

- Arra, mylady. Külön postakocsit rendelt. A legényétől úgy hallottam, hogy ura Doverbe készül.

- Jól van. Mehet. - Majd a lovászhoz fordult: - A kocsim azonnal álljon elő a négy leggyorsabb lóval...

A két szolga sietve távozott.

Marguerite egyedül maradt. Gyönyörű alakja szobormerevséggel egyenesedett ki, szeme rémülten tekintett a semmiségbe, míg ajka gépiesen suttozta:

- Mit tegyek? Mit tegyek? Hol találom meg? Óh, Isten, adj a lelkembe világosságot!

De ez nem volt a tétlen önvádra való perc.

Érezte, hogy akaratlanul valami irtózatost követett el; a legborzasztóbb vétket, úgy tetszett neki, amit nő valaha elkövethetett. Most már az a vakság is halálos vétek gyanánt tünt föl előtte, hogy nem tudta férje titkát mindedig kitalálni.

Tudnia kellett volna! Óh, tudnia kellett volna!

Hogyan is tudta elképzelni, hogy egy olyan ember, aki oly odaadással tudott szeretni, mint ahogy sir Percy őt szerette eleinte, valami üreslelkű báb legyen? Neki legalább tudnia kellett volna, hogy ez az ember csak álarcot visel és hogyha azt kitalálta, kényszerítenie kellett volna, hogy az levesse ezt az álarcot valahányszor egyedül vannak.

Lám, az a szerelem, amit ő nyújtott ennek az embernek, gyarló volt és gyenge, mert hiszen a saját büszkesége is el tudta tiporni és ime, ő maga is álarcot viselt tehát, azt szinlelve, mintha keveselné, kicsinyelné a férjét, pedig hiszen a valóság az, hogy nem értette, félreismerte tökéletesen.

De ha vakságában vétkezett, most azt nem tétlen bánkódással kell jóvá tenni, hanem gyors és hasznos cselekvéssel.

Percy elindult tehát Calaisba; mit sem sejtve arról, hogy kérlelhetetlen ellensége a sarkában van mindenütt.

Ma reggel indult a londoni hid mellől. Kedvező szélben huszonnégy óra alatt a francia parton lehet; bizonyos, hogy számított a jó szélre és azért választotta ezt az utat.

Chauvelin ellenkezőleg postakocsin megy Doverbe, ott hajót bérel és így körülbelül ugyanolyan időtájban ér oda. Ha azután Percy egyszer Calaisban van, ott bizonyára találkozik azokkal, akik szívszakadva várnak a nemes, derék szabadtóra.

Ha azonban most Chauvelin szemé reá van szögezve, akkor Percy nemcsak a maga életét kockáztatja, hanem De Tournay grófét is és mindazokét, akik olyan bizva, reménykedve várják. Ott volt Armand is, aki azért ment oda, hogy találkozzék a gróffal, biztosnak érezve magát abban a tudatban, hogy a Vörös Pimpernel örökös fölötte.

Mindezek élete és ezenfelül a férjé is az ő kezében van most, ezt Marguerite tisztán érezte; ezeket meg kell mentenie, ha emberi elmével és bátorsággal ezt a feladatot teljesítenie lehet.

Szerencsétlenségére azonban mindezt egyedül nem hajthatta végre, azt érezte. Ha elérkezik is Calaisba, ott már nem tudja aztán, hol keresse a férjét, míg ellenkezőleg Chauvelin, aki Doverben a terv összes iratait ellopta, természetesen tudja minden mozdulatukat.

Mindenekfölött figyelmeztetnie kellett Percy-t.

Arra most már eléggé ismerte, hogy megértse, mily kevésbé fogja sir Percy valaha is elhagyni azokat, akik biztak benne; sem a veszély elől nem fog meghátrálni és nem engedi, hogy De Tournay gróf a vérszomjas ellenség kezébe kerüljön. De ha valaki figyelmeztetné, mindenestre óvatosabban járna el.

És ha a legrosszabb következnek be, ha sir Percy csakugyan belekerülne Chauvelin törébe; nos, legalább Marguerite akkor is ott lehetne mellette, hogy szerelmével, vigasztalásával oldalánál álljon. Még a halál is szép lenne így, ha egymást átkarolva halhatnának meg abban a boldog tudatban, hogy egyikük szenvedélye méltó visszhangja volt a másikénak és hogy utójára legalább el volt háritva közöttük minden félreértés.

Alakjának minden izma merev lett, kemény, mint az acél és bájos, máskor oly gyermekded arc hideg, elszánt kifejezéssel tekintett maga elé. Egyenes, sugár szemöldöke között egy olyan redő jelent meg, ami nagy elhatározásról beszélt. Most már tudta, mit fog tenni. Először is sir Andrewt keresi föl, hisz az volt sir Percy legjobb barátja és Marguerite megindultan gondolt arra, milyen rajongással beszélt a fiatalember a liga titokzatos vezérééről.

TIZENKILENCEDIK FEJEZET.

A barát.

Félóra sem telt bele s Marguerite-ot a kocsi gyorsan vitte London felé.

Először is a Korona-fogadóba hajtattott, ott megparancsolta a kocsisnak, hogy a lovakat etesse meg és pihentesse ki, azután gyaloghintót rendelt s odavitette magát Pall Mall-re, ahol sir Andrew Ffoulkes lakott.

Érezte, hogy leginkább hozzá szeretne fordulni férjének valamennyi barátja közül. Ragaszkodásán kívül most még az is közelebb hozta őket, hogy sir Andrew a kis Suzannet szerette. Marguerite végiggondolta magában, hogy ha nem volna itthon, akkor talán lord Hastingst vagy lord Antonyt keresi föl.

De sir Andrew szerencsére otthon volt és inasa azonnal bevezette a látogatót a kényelmes legénylakásba. Nem nagy, de fényesen butorozott ebédlőbe lépett be Marguerite s néhány pillanat múlva sir Andrew is megjelent a küszöbön.

Nagyon meglephette annak a hire, hogy a látogatója kicsoda, mert mialatt a kor divatjától megkövetelt szertartásos bókkal meghajolt Marguerite előtt, aggodalmasan, csaknem gyanakodva pillantott reá.

Marguerite félretett minden kicsinyes idegeskedést; nyugodt volt teljesen s miközben hasonló szertartásos módon viszonzta a fiatalember meghajlását, így szólalt meg végtelen nyugalommal:

- Sir Andrew, az idő sokkal drágább, semhogy egy pillanatot is szabadna veszítenem hiábavaló beszéddel. Bizonyos dolgokat, amelyeket mondani fogok, tekintsen bevégzett tények gyanánt. Azok nem fontosak. Ami fontos, az az, hogy az ön vezére és bajtársa, a Vörös Pimpernel... az én férjem... Blakeney Percy... halálos veszedelemben van.

Ha csak valami kétsége is lett volna még a titokzatos hős kiléte felől, az a kétség rögtön eloszlott volna most, mikor sir Andrew olyan végtelen meglepetéssel meredt rá e szavak hallatára, hogy még a lélekzete is elállt. Képtelen volt rá, hogy védekezzen a hirtelen jött támadás ellen.

- Ne törődjék most azzal, sir Andrew, hogyan tudom mindezt. Szerencse, hogy tudom és hogy talán még nincs késő Percy megmentésére. A baj csak az, hogy egymagam nem vagyok rá képes; ezért jöttem önhöz segítséget kérni.

A fiatalember szólni akart, de Marguerite megelőzte:

- Így áll a dolog: mikor a francia kormány megbízottja ellopta Doverben az önök iratait, azok között talált egy olyan tervet is, amelyet önök, vagy a vezetőjük, De Tournay gróf megmentése céljából kívántak végrehajtani. A férjem maga indult ma utra. Chauvelin tudja, hogy a Vörös Pimpernel és Blakeney Percy egy és ugyanaz a személy. Most nyomon követi Calaisba és ott azután ráteszi a kezét. Hogy a forradalmi kormány részéről azután mi sors várhat reá, azt ön éppen olyan jól tudja, mint én. Anglia közbelépése, még magáé György királyé se használna. Robespierrenek és a cinkostársainak majd lenne rá gondja, hogy a közbelépés elkésve történjék. És nemcsak erre kell gondolnunk, hanem arra is, hogy a vezér akaratlanul fel fogja fedezni a francia kormány előtt De Tournay gróf rejtékelyét is és mindazokét, akiknek egész bizalma benne van egyedül.

- De én igazán nem értem... - kezdte a fiatalember, aki időt akart nyerni.

- Én pedig meg vagyok győződve, hogy érti. Nézze, Percy Calaisba ment s valószínűleg a francia partnak valami félreeső helyén fog kikötni. Chauvelin a nyomában. Nos, mit gondol, mi történhetik?

Az ifju hallgatott.

- Percy majd célhoz ér; fogalma sem lesz arról, hogy ellensége a nyomában van; azonnal fölkeresi majd De Tournay grófot és társait, akik között ott van a testvérbátyám is. St. Just Armand; mikor azután egyenként mind maga köré gyűjtötte már őket és ide akarnak jönni, akkor azután a csapda bezárul és annak a nemes életnek ott kell elvégeződnie a verpadon.

- Uristen! Ön nem bizik bennem! De hát nem látja, milyen komolyan beszélek, - kiáltott Marguerite, mialatt két kis kezével hirtelen megragadta a fiatalember vállát, kényszerítve azt mintegy arra, hogy a szemébe nézzen. - Hát, hát olyan asszonynak látszom én, aki el tudná árulni a saját férjét? A legaljasabb teremtsnek látszom hát?

- Isten őrizzen, hogy ilyen gondolat csak meg is fordulhasson az eszemben, - de...

- De mit? Beszéljen.

- Meg tudná nekem mondani, - kérdezte most sir Andrew, kutatólag tekintve rá, - kinek a keze volt az, ami Chauvelint birtokába juttatta annak, amit tud?

- Az enyém, - felelte lady Blakeney nyugodtan, - megvallom, hogy az; nem akarok hazudni, mert azt szeretném, hogy bizzék bennem. De amikor fogalmam sem volt, hogy is lehetett volna, a hős kilétéről?... Jutalmul pedig bátyám megmentését ígérte Chauvelin.

- Azért, ha rávezeti a vezér nyomára?

- Azért.

Sir Andrew alig birt gondolkozni. Vezérének titoktartást és engedelmességet fogadott; ez szinte lekötötte a kezét, de az előtte könyörgő gyönyörű asszony jogos kérését is oly nehéz volt megtagadni.

- Lady Blakeney, - kezdte rövid szünet mulva, - nehéz tisztán látnom abban, hogy a kötelesség voltaképp melyik irányba szölit. De parancsoljon velem. Tizenkilencen vagyunk olyanok, akik a vezérért minden pillanatban készek volnánk életünket adni.

- Szerencsére most senkinek az életére sincs szükségünk, barátom, négy jó ló, meg az én furfangom megteszik azt, ami szükséges. De azt meg kell tudnom, hol találom rá. Lássá, - folytatta, mialatt szeme könnybe borult, - ha már megaláztam magamat ön előtt, ha bevallottam a hibát, amit elkövettem, legjobb, ha azt a gyengeségemet is bevallom, hogy férjem és én egy idő óta jóformán egészen eltávolodtunk egymástól, mert Percy nem bizott bennem, én pedig vak voltam és nem birtam őt megérteni. De ön maga is bevallhatja, hogy az a kötés, ami a szememen volt, sűrű volt nagyon, nem láthattam volna rajta keresztül. Tegnap este azonban hirtelen leesett a szememről ez a fátyol. Ha nem segít rajtam, lehet, hogy minden késő lesz csakhamar; s akkor az ön számára nem marad más, mint az önvád, számomra pedig - a kétségbeesés.

- De lady Blakeney, meggondolta-e ön, hogy, amit ön tervez, az férfinak való munka? Először is, hogy juthatna el veszély nélkül Calaisba egyedül? A legnagyobb bajba kerülhetne. Azután meg az, hogy a férjére rátalálhasson, rendkívül bizonytalan, ha még oly pontos utmutatásokat adnék is önnek.

- Ó, annál jobb volna, ha baj, veszedelem is fenyegetne ezen uton, hiszen olyan sokért kell verekednem. De attól félek, hogy téved. Chauvelinnek minden figyelme önökre irányul, úgyhogy engem jóformán észre sem vesz talán. Siessen! A kocsis vár! Hát nem érti; Uristen, hát nem érti, ember! Hogy nekem a férjem mellett kell lennem...

- Parancsoljon velem, asszonyom. Várom parancsait!

- Akkor hallgasson rám. Kocsim készen van, hogy Doverbe vigyen. Ön kövessen olyan gyorsan, ahogyan a lovak csak bírják. Ott a Halásztanyán találkozunk.

- Az lesz a legjobb hely önnek, mert Chauvelin kerülni fogja, minthogy ott már ismerik. Nagy örömmel fogadom az ön kíséretét Calaisig; mert igaza van, könnyen nyomát veszthetném sir Percynek, ha ön még oly pontos utasításokat adna is. Ha beleegyeznek, talán legjobb lenne, ha álrühában követne, mint lakajom. Így legjobban kikerülhetnénk azt, hogy fölfedezzenek. Doverben hajót bérelünk és átkelünk azonnal.

- Rendelkezésre állok mindenben. Bizom Istenben, hogy ön megláthatja a Sellót, még mielőtt Calais-ban kikötnénk. Mert ha Chauvelin ott van a nyomában, akkor francia földön a vezérnek minden lépése veszedelemmel jár.

- Isten önnel. Ma este Doverben találkozunk! Vállalkozásunk jutalma a Vörös Pimpernel menekülése legyen!

HUSZADIK FEJEZET.

Nehéz percek.

Marguerite utja nyolc órát sem vett igénybe, amit persze csak a gyakori lóváltásnak lehetett köszönni, meg talán annak is, hogy a kocsisnak gazdag jutalom volt ígérve már induláskor.

Azért így is késő este érkezett a Halásztanyára.

Chauvelinnek az uton nyomát sem látták.

Vajjon hol rejtőzhetik? Vagy talán már sikerült is hajót szereznie s most már utban van Franciaország felé?

Margueritenek egészen elszorult a szive! Hát csakugyan, minden késő lenne már?

Milyen nyomasztó, milyen irtózatossá csend is volt ebben a házban. Bizonyosan mindenki aludt már rajta kívül! De lassanként úgy tetszett neki, mintha a szelet hallaná emelkedni ott kinn. A szép, derült, októberi napot hideg, szeles éjszaka követte és Marguerite fázva huzódott közelebb a tüzhöz.

Egy félóra múlva a szél már erővel bömbölt odakünn és a hullámok mennydörgő zajjal verődtek a parthoz.

Marguerite első gondolata is az volt, vajjon kedvező, vagy hátráltató lehet-e ez a szél az útjára. Mit törődött most a maga kedvéért a viharral: csak egyszer már mehessen.

Egyszerre aztán nesz hangzott fel a csendes utcán, egyre közeledve. Igen, most már nem volt benne kétség, sir Andrew érkezett meg. Jellyband gazda álmos, de azért szolgálatkész hangja is hallatszott nemsokára, aki azután bevezette az érkezőt.

És Margueritenak ebben a pillanatban jutott először eszébe az egész helyzetnek végtelenül ferde volta. Hogy ő egymaga ideérkezik késő éjjel, azután rövid idő múlva egy ismert, előkelő fiatal gavallér csatlakozik hozzá, álrühában, hogy együtt folytassák az útjukat tovább.

LegjobbnaK gondolta még, ha elfogulatlan nevetéssel üdvözli az érkezőt:

- Nos, mondhatom, hogy a lakájom fölszerelésével nagyon meg vagyok elégedve.

Jellyband gazda elkomolyodott arccal huzta ki a dugót a borosüvegből. Hej, sehogyan sem akart neki tetszeni a dolog.

Marguerite éppen el akarta bocsátani azzal az utasítással, hogy most már semmire sem lesz szükségük, mert hiszen nemsokára majd indulnak is, de ekkor sir Andrew így szólt közbe:

- Bocsánat, lady Blakeney, attól tartok, hogy Jelly barátom vendéglátását más irányban is igénybe kell vennünk. Sajnálatomra, azt kell jelentenem, hogy ma éjjel lehetetlen átkelnünk.

- Lehetetlen! Sir Andrew! De mikor tudja jól, hogy át kell kelni, bármi történjék is. És bármibe kerüljön is.

De a fiatalember komolyan csóválta a fejét.

- Ez nem költség kérdése, lady Blakeney. A francia partok felől irtózatoss erejű vihar dühöng; egyenesen nekifeszülne a hajónk, ha indulnánk!

Marguerite halálsápadtra vált arccal hallgatta. Ó, milyen irtózatoss kegyetlenséggel fordult ellene még a természet is!

Sir Andrew e néma, de végtelen kétségbeesés láttára így szólalt meg:

- Már lenn voltam a parton és beszéltem néhány kormányossal. Valamennyi hajós mind azt mondja, hogy az átkelésre igazán gondolni sem lehet... Senki, - folytatta jelentősen tekintve Margueritera - senki sem kelhet ma át Doverből.

Marguerite most egyszerre megértette, hogy sir Andrew Chauvelinre is céloz, csakugy, mint saját magukra. Erre aztán megkönnyebbült lélekkel, nyájasan intett a gazdának.

- Akkor hát bele kell nyugodnom. Adhat nekem szobát?

- Hogyne, mylady. Van egy szép, barátságos, jól szellőztetett szobám. Rögtön utánanézek... És sir Andrew számára is adhatok egyet. Rendben van mind a kettő.

- Nagyon helyes, Jelly barátom. Maga csak menjen és nyissa ki azokat a szobákat, a gyertyáinkat pedig hagyja itt a pohárszéken, mert a bárónőnek előbb okvetlenül szüksége lesz egy kis vacsorára, mielőtt lenyugodnék. Maga pedig, tudom, fáradt már. Sose féljen, barátom, ha a báróné látogatása szokatlan órában történik is, csak olyan nagy megtiszteltetés a maga házára most is, mint máskor és sir Percy bizonyosan duplán megjutalmazza majd azért, ha jól gondot visel a báróné kényelmére.

Sir Andrew igazi uri tapintattal megérezte, hogy erre az odavetett célzásra itt szükség van és csakugyan, Jellyband gazda kerek, holdvilág arca azonnal kiderült, legalább valamennyire, amint sir Percy nevét hallotta.

Amint kiment, lady Blakeney izgatottan fordult sir Andrewhoz:

- Mondjon el mindent gyorsan!

- Nem sok mondani valóm van, lady Blakeney. De, ami első pillanatra szerencsétlenségnek látszott, ugyanis az, hogy nem lehet Doverből Calaisba átkelni az voltaképp áldás, mert ha mi nem mehetünk is, viszont Chauvelin sem mehet.

- De vajjon nem indult-e el még a vihar kitörése előtt?

- Bár elindult volna, mert hisz akkor bizonyosak lehetnénk afelel, hogy a vihar kitérítette az utjából, de sőt mi több, halva is fehetnek már eddig a tenger fenekén. De azt hiszem, Chauvelin sokkal ravaszabb ördög, semhogy ilyen vakmerő reményekkel áltathatnánk ma-

gunkat. A hajósok mind azt mondják, hogy már órákon át senki sem indult tengerre a doveri kikötőből; viszont azt is megtudtam azonban, hogy egy idegen kocsin érkezett ide és hogy az is nagyon kérdezősködött az átkelés felől.

- Akkor Chauvelin tehát még Doverben van?

- Kétségtelenül. Nem legjobb lenne, ha törbe csalnám és átdöfném a kardommal? Az bizonyos, hogy ez lenne a legegyszerűbb.

- Ne tréfáljon, sir Andrew. Nem tagadom, hogy tegnap óta magamat is többször rajta kaptam azon, hogy annak a démonnak a halálát kívánom. De ebben az országban nem engedik meg a gyilkolást. Csak az én szép francia hazámban járja az nagyban a szabadság és testvéri szeretet tiszteletére.

Éjfél is régen elmúlt már, amikor Marguerite végre nyugodni tért. Nem hiába félt már előre az éjszakától, az álom csakugyan kerülte szemét és gondolatai a lehető legborusabbak voltak.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET.

Calais.

De végre még a legkinzóbb, leghosszabb éjszakának is véget kell érnie.

Marguerite tegnap óta már tizenöt órát töltött olyan lelki gyötrelmek és olyan feszültség között, ami majdnem megőrjítette. Álmatlanul töltött éjszakája után korán fölkelt s azt hitte, hogy talán az egész házban ő az első, de mire lement a reggelizőszobába, sir Andrew-t már ott találta. A fiatalember már visszajött a partról, ahol megtudta, hogy mindeddig még egy hajó sem hagyhatta el a kikötőt, sem francia málháshajó, sem magánbárka. A vihar most dühöngött legjobban; a tengerár pedig fordulóban volt éppen, úgyhogy ha a szél nem hagy alább, mondták a hajósok, úgy lehet, még tiz-tizenkét óráig is várakozhatnak.

Marguerite kétségbeesve hallotta ezeket a rossz híreket. Uralkodott magán, mert nem akarta növelni sir Andrew izgatottságát, akiről látta, hogy bár titkolja, de csak olyan felindult, akár ő maga, úgyhogy a rájuk kényszerített tétlenség egyaránt borzasztó volt mindkettőjükre.

Marguerite később sohasem tudott volna számot adni arról, hogyan töltötte el ezt a napot. Az utcán mutatkozni nem mert, nehogy Chauvelin kémei esetleg meglássák, azért hát egy kis külön nappali szobát nyitattott s abban ültek sir Andrew meg ő, óraszámra, a leggyötrőbb várakozásban.

A vihar éppen akkor kezdett csak csendesülni, amikor a tengerárt illetőleg már késő volt. Az ár úgy visszahúzódott már ekkor, hogy nem volt hajó, amely ki tudott volna jutni a kikötőből.

De a szél legalább egyre csendesült s most már kedvező, északnyugati szellővé szelidült, amely valóságos Isten adománya volt azokra nézve, akik a francia partra akartak átkelni. Ekkorában történt a hosszú, kinzó nap egyetlen kedvezőbb eseménye, ugyanis az, amikor sir Andrew hirül hozta, hogy sikerült egy gyorsjárata vitorlás-bárkát bérelnie és hogy a kormányos kész az indulásra, amint az ár kedvezően fordul.

Ettől kezdve még a várakozás sem látszott olyan reménytelennek s végre öt órakor lemehtek a tengerpartra; lady Blakeney sűrűn lefátyolozva, sir Andrew pedig, mint lakáj, szolgálatkészen hordva le a hajóhoz a szükségeseket.

A friss tengeri levegő felüdítette Marguerite-ot és bárkájuk, a Hullámtaréj, vígan haladt a kedvező szellőben.

A naplemente csodaszép volt most a vihar után és Marguerite boldogan látta, hogy maradnak el mögötte a doveri fehér sziklák.

Sir Andrew kifogyhatatlan volt a figyelmes szolgálatban és Marguerite lépten-nyomon érezte, milyen jó volt, hogy mellette tudott lenni ezen a nehéz uton.

Végre megérkeztek.

Ugylátszott, sir Andrew jól ismerte az utat, mert az egész uton senkitől sem kérdezősködött. Ahova sir Andrew vezetni kívánta Marguerite-ot, az a Cirnos-macskához címzett kocsmá volt, mert abban bizott, hogy Percyt esetleg itt találják. Az utcán sokkal sötétebb volt, sem-hogy Marguerite a ház külsejét szemügyre vehette volna, csak arra tudott következtetni, hogy már jó darabon maguk mögött hagyhatták a tengerpartot, mert a hullámok moraja távolról hallatszott. A kocsmá Calais városában volt, a Gris Nez felé vezető uton.

Kopogásukra jó ideig egyéb sem hangzott belülről, mint kelletlen morgás és szitkozódás; de mikor sir Andrew még egyszer megkopogtatta az ajtót a botja végével, még pedig most már jóval erősebben, akkor mégis csak mozogni kezdett valaki ott benn. Lomha, csoszogó léptekkel jött az ajtóhoz s mikor azt kinyitotta, Marguerite ott állt a legnyomoruságosabb szoba közepén, amilyent csak valaha látott.

A falak papiroskárpitja, már amennyi volt belőle rongyokban lógott le.

A mondhatatlanul piszkos falakra itt-ott ez volt felírva krétával: «Szabadság, Egyenlőség, Testvériség!»

Az egész szobát egy nehézszagu olajlámpa világította meg, amely a szüette gerendáról függött. Marguerite alig mert belépni, de sir Andrew minden habozás nélkül tartott befelé és hangosan szólott be franciául:

- Angol utasok vagyunk, polgártárs!

A gazda tagbaszakadt, vállas francia paraszt volt, szinehagyott, szennyes kék zubbonyba, kék nadrágba öltözve. Lábán nehéz facipőt viselt, amiből szalmaszálak álltak ki minden oldalon a bokája körül, mutatva, hogy szalmával tömte meg az ormótlan nagy cipőt, hogy le ne essék. Vörös sapkáján ennek is ott volt a nemzetiszínü kokárda.

Amint a jövevényeket meglátta, kivette ugyan a szájából a pipát, de csak azért, hogy köpjön egyet, aztán pedig azt dörmögje: «Sacrés Anglais!» Hanem azért annyi esze mégis volt neki, hogy bebocsássa őket, mert hiába, azt jól tudta, hogy azok a sacrés Anglaisnak szidott jövevények rendesen tömött erszényt hoznak magukkal.

Marguerite akaratlanul is odaszoritotta illatos zsebkendőjét finom kis orrához, mialatt sir Andrew szolgálatkészen porolt le a számára egy széket a maga csipkeszegélyü kendőjével.

A Cirnos-macská gazdája többé nem fordított a vendégeire semmi figyelmet. Tudta, hogy valószínűleg vacsorát fognak majd rendelni, addig azonban Franciaország szabad polgárához nem lett volna méltó az, hogy sokat törődjék bárkivel is azért, mert az illető gazdagon van öltözve.

A tüzhely mellett egy összezsugorodott alak ült, ugylátszott, hogy jóformán rongyokba burkolva. Nőalaknak látszott, ámbár egész bizonyossággal még ezt sem lehetett volna megmondani, mindössze a fejkötőről gondolhatta az ember, meg valami alsószoknyának látszó rongyról, ami a derekáról lógott. Ott ült, magában morogva, miközben néha-néha megkeverte a fazékban a levest.

- Hallja-e barátom, - kezdte sir Andrew, - vacsorát szeretnék... A polgártársnő amott a tűzhelynél bizonyosan valami pompás levest főz, az én urnóm pedig már bizony elég régen nem evett.

Brogardnak idő kellett hozzá, míg végre felelt. Egy szabad polgár csak nem siethet tulságosan azzal, hogy valakinek a szolgálatára legyen.

Aztán újra azt dörmögve, hogy: «Sacrés aristos!» odament a pohárszékhez, levett róla egy ón leveses tálat és odanyújtotta élete párjának, aki lassan megtöltötte azt a fazékból.

Szegény Marguerite valóságos borzalommal nézte ezt a készülődést.

- Szeretném, bár másféle helyre vihettem volna és másféle vacsorával kínálhatnám meg, - mondotta sir Andrew, - de azt hiszem, hogy a levest ehetőnek és a bort ihatónak fogja találni, mert ezek az emberek ugyan nem adnak a tisztaságra semmit, de azért rendesen jól élnek.

- Ne törődjék velem, sir Andrew; nem vagyok olyan kedvben, mintha az evésre csak gondolni is birnék.

Brogard ezalatt odatett egy-két tányért meg kanalat az asztalra; sir Andrewnak pedig volt rá gondolja, hogy tüstént alaposan megtörölgesse. Lady Blakeneynek erőfeszítésébe került, hogy úgy tegyen mintha hozzá készülődnek az evéshez; sir Andrew pedig, mint lakáji minőségéhez illett, urnője háta mögött foglalt állást.

Rábeszélésére Marguerite végre csakugyan megízlelte a levest s az bizonyos, hogy nem is volt rossz. Margueritenak talán egészen jól is esett volna, ha az a borzasztó környezet nem zavarja. Egy kis idő múlva tört a kenyérből is és megízlelte a bort.

- Nézze, sir Andrew, - szólt kísérlőjéhez, - nem nézhetem, hogy ön itt álljon mögöttem. Önnek éppen úgy szüksége van az élelemre, mint nekem. Ez a népség legföllebb azt fogja hinni, hogy valami hóbortos angol asszony vagyok, aki az inasával szökik meg, ha azt látják, hogy ön is leül velem együtt.

Az bizonyos, hogy Brogard nem sokat törődött többé velük. Az asszony kicsoszogott a szobából, a gazda meg csak ácsorgott, ödöngött a szobában, szakadatlanul szivja pipáját, néha jóformán egyenesen lady Blakeney orra alá fujva a füstöt.

- Micsoda barom, - szitkozódott magában sir Andrew vérbeli brit felháborodással, mikor Brogard odatámaszkodott az asztalra, hogy kicsinylőleg tekintszen le az angol vendégekre.

- Az Isten szerelméért, - sugta Marguerite, mikor látta, hogy sir Andrew keze már ökölbe szorul, - gondolja meg, hogy Franciaországban van és hogy az Urnak ebben az esztendejében ez a nép hangulata.

Közben mindketten hősiesen próbálkoztak az evéssel, ivással, hogy egymással elhitesseék, mintha ennének.

Rövid idő múlva újra lady Blakeney szólalt meg:

- Kérem, tartsa ezt az embert valamiképp jó hangulatban, hogy hajlandó legyen a kérdéseinkre felelni.

- Megteszem, ami tőlem telik, de szavamra, inkább megöklözném, minthogy beszéljek hozzá.

Ezzel aztán vállon érintette Brogard gazdát és nyájasan kérdezte tőle franciául:

- Hallja, barátom! Mondja csak, sokakat látni mostanában erre miközülünk?

Brogard ránézett a vállán keresztül, aztán némi meggondolás után kivágott annyit, hogy:

- Hát itt-ott látni.

- Hja, az angol utasok tudják ám rendesen, hol kapni jó bort, ugy-e? De nézze csak, az én urnóm nagyon szeretné tudni, nem utazott-e erre éppen mostanában egy jó ismerőse, aki nagyon sokszor jön el ide üzleti dologban. Egy feltűnő magas angol ur; mylady azt remélte, hogy találkozni fog vele Calaisban.

Marguerite alig mert föltekinteni, nehogy Brogard meglássa, micsoda égető türelmetlenséggel lesi a választ.

Brogard azonban most is csak kényelmesen, idő vártatva felelt:

- Magas angol? Az ám! Ma volt itt.

- Láttá? - kérdezte sir Andrew odavetőleg.

- Láttam, - felelt amaz, mialatt fölvette a székről sir Andrew kalapját, föltette a fejére, majd huzkodni kezdte a kopott, piszkos zubbonya elejét, mintha csipkefodrokat igazgatna és így a mozdulatai révén akarta azt mutatni, hogy illető angol ur nagyon kackiásan volt öltözve.

Marguerite alig bírta megállni, hogy föl ne sikoltson. De utóbb a szemébe gyűlő könnyeken keresztül is szinte mosolyognia kellett arra a gondolatra, hogy lám, «az uralkodó szenvedély még a halálban is erős», lám. Percy még akkor is az utolsó divat szerint szabott kabátban, kifogástalan csipkefodrokból jár, mikor a legvakmerőbb veszedelemnek megy neki.

- Gyorsan, kérdezze meg tőle, hova ment?

- Igaza van, barátom, - kezdte erre Ffoulkes az előbbi hanyag modorban; - mylord mindig diszesen öltözik; az a magas angol ur, akit látott, az lehet csakugyan, akit mylady gondol. És elutazott.

- El... el ám... de azt mondotta, hogy visszajön... vacsorát is rendelt.

Sir Andrew észrevétlenül, de gyorsan rátette a kezét Marguerite karjára. Figyelmeztetnie kellett, hogy fel ne sikoltson. Az intés nem volt hiába, mert a fékezhetetlen, szilaj öröm csakugyan majdnem kitört belőle. Férje él tehát; él és nincs semmi baja; nemsokára idejön; talán már néhány perc múlva látni fogja.

- Igazán azt mondta, hogy visszajön? - kérdezte Marguerite Brogard-tól, aki egyszerre valami mennyekből való hirnöknek látszott előtte. De a mennyekből küldött hirnök először is köpött megint egyet, mielőtt válaszolt volna és csak azután mondta:

- Vacsorát legalább is rendelt; nyilván, hogy visszajön hát... Sacré Anglais, vetette utána mintegy, annak megrovásául, hogy mit lehet ennyit törődni olyannal, aki csak angol, semmi egyéb.

- De hol van most? Nem tudja? - kérdezte az asszony, finom fehér kis kezét a piszkos zubbony ujjára téve.

- Lovat, kocsit ment rendelni, - felelte Brogard, mialatt mogorván rázta le a karjáról azt a szép kis kezét, melyet hercegek is büszkén és örömmel csókoltak meg.

- Mikor ment el? - kérdezte Marguerite.

De Brogard már megelégette a kérdéseket. Nem tartotta egy szabad polgárhoz méltó dolognak, hogy így kivallassák az ilyen istenverte arisztokraták. Sokkal illőbbnek tartotta a maga méltóságához azt, hogy mennél gorombább legyen, mintsem azt, hogy udvariasan feleljen meg.

- Tudom is én! Eleget beszéltem már róla. Ma jött ide. Vacsorát rendelt. Elment. Visszajön. Voilá! - És azzal a boldog önérzettel, hogy mint szabad embernek és polgárnak, olyan gorombának szabad lennie, amilyen csak lenni bír, kicsoszogott a szobából, bevágta maga után az ajtót.

HUSZONKETTEDIK FEJEZET.

Remény.

Marguerite vissza akarta ugyan hívni, de sir Andrew biztosította, hogy ugyis hiába, mert abból ugyan többet most már ki nem vesznek.

- Csakhogy azt tudom legalább, hogy a férjem biztonságban van, - tört ki az öröm Marguerite lelkéből.

- Az istenért, asszonyom, ne olyan hangosan, Franciaországban a falnak is vannak fülei.

Ezt mondva, sir Andrew hirtelen fölkel s körülnézett a szoba minden sarkában, bekémlelve a kékkockás függöny mögé is és hallgatózva az ajtó mellett, amelyen Brogard kiment, hogy vajjon nem áll-e valaki ott kívül.

Mindenütt Chauvelin kémeit gyanította.

- Nos, lakáj uram, egyedül vagyunk? - kérdezte Marguerite vidáman; - beszélhetek?

- Milyen komor arcot vág! Én meg táncolni szeretnék boldogságomban. Most már nincs mitől félni. A Hullámtarék itt van készen, alig két mérföldnyire künn a tengeren; férjem pedig itt lesz, itt, velünk, talán már egy félóra múlva. Semmi sem gátolhat bennünket. Chauvelin és a szövetségesei még nem érkeztek meg.

- Attól félek, asszonyom, hogy ezt nem vehetjük olyan bizonyosra.

- Hogy érti ezt?

- Mikor mi Doverben voltunk, már ő is ott volt.

- De ugyanaz a vihar őt is hátráltatta.

- Igaz. De, noha eddig nem szóltam róla, nehogy önt nyugtalanítsam, az igazság az, hogy éppen, mikor hajóra akartunk szállni, ott láttam a parton. Álruhában volt, papnak volt öltözve, úgy hogy a védőszelleme, maga a sátán is alig ismerhetett volna rá. Hallottam, hogy erősen alkudozott egyik bárkára és bizonyos, hogy egy órával később mint mi, már ő is utban volt ide.

Marguerite arcáról egy pillanat alatt eltűnt a boldogság kifejezése. Most egyszerre tisztán állott előtte, milyen nagy veszedelem is környezi Percyt azóta, hogy francia földre lépett.

Chauvelin a nyomában van!

Chauvelin, aki kézrekerítette a vezér összes legközelebbi terveit, mikor lord Antonyt és sir Andrew-t megtámadta a Halásztanyán. Azokban a tervekben úgy volt megírva, hogy De Tournay gróf, St. Just Armand és más menekülő royalisták ezen a napon október másodikán, egy olyan helyen találkozzanak a vezérrel, vagyis inkább két megbizottjával, amely úgy látszik ismeretes lehetett a szövetség tagjai előtt, mivel csak futólagosan volt említve ezen a néven: «Blanchard apó kunyhója.»

Armand, akiről honfitársai eddig még nem tudták, hogy összeköttetésben van a Vörös Pimpernelrel, sem pedig azt, hogy elpártolt a forradalmi kormánytól ennek embertelen eljárása miatt, vagy egy héttel ezelőtt hagyta el Angliát, magával vive azokat az utasításokat, melyek birtokában elrendezhette a találkozást a többi menekültekkel és eljuttathatta őket biztos helyre.

Ennyit Marguerite tisztán értett mindjárt elejétől fogva és sir Andrew csak megerősítette a föltevéseiben. Azt is tudta, hogy mire sir Percy rájött arra, hogy saját terveit és a tisztjeinek adott utasításokat Chavelin mind ellopta, addigra már késő volt hirt adni Armandnak és új utasításokat küldeni a menekülőknél.

Ezek tehát természetesen ott lesznek a meghatározott helyen egész pontossággal, mitsem sejtve arról, micsoda veszedelem várja hős szabadítójukat.

Blakeney, aki, mint rendesen, most is maga tervezte ki az egész vállalkozást, nem akarta megengedni egyetlen egy fiatal bajtársának sem azt, hogy kitegyék magukat a jóformán biztosra vehető elfogatásnak. Ez volt a magyarázata annak a sebtében irt utasításnak ott lord Grenville bálján: «Holnap magam indulok utra egyedül.»

Most aztán lépésről lépésre fogják követni.

És nekik csak egy órányi előnyük van; csak annyi, amennyivel az ellenség későbbben indult el a kikötőből. Ezalatt kell Percy-t figyelmeztetniük arra, hogy hagyja abba ezt a vakmerő vállalkozást, ami máshoz nem vezethet, mint egyedül az ő halálához.

De ha csak egy órányi idő volt is ez, ez az egy óra rendelkezésükre állott.

- Chauvelinnek van tudomása erről a korcsmáról az ellopott papirosok révén, azért tehát valószínűleg egyenesen ide tart majd, - szólt sir Andrew komolyan.

- Igen, de még nem kötött ki, - felelte az asszony; - egy órai előnyünk van és Percy rögtön itt lesz. Mielőtt Chauvelin észrevehetné, hogy kisiklottunk a keze közül, már ott leszünk a csatorna közepén.

- Mig ilyen rózsás színben lát mindent, asszonyom, addig tudom, hogy a legfontosabb tényezőről megfeledeznek.

- És az? Nagy tényező?

- Nagy. Hat láb egynéhány hüvelyk. Sir Percy maga.

- Nem értem, mire gondol.

- Azt hiszi, hogy Blakeney elhagyná Calaist anélkül, hogy végrehajtsa azt, amiért ide indult?

- Azt hiszi?...

- Gondoljon az öreg De Tournay grófra...

- A grófra...

- Meg St. Justre... és a többiekre...

- A bátyám! - tört ki most Margueriteből aggodalom szinte zokogó hangon -... Az ég bocsássa meg nekem, de egy percre csaknem megfeledeztem róla.

- Ezek az emberek teljes bizalommal várják a vezér megérkezését, aki becsületszavát kötötte le nekik, hogy megmenti valamennyit.

Szegény Marguerite, annak a felsőbbes önzésével, aki egész szívéből szeret, egy időre csakugyan megfeledezett minden olyanról, ami nem vonatkozott a férje személyére. Csak ő, egyedül ő volt az eszében; az ő nemes, drága élete, a szeretett, bálványozott hőse.

Most azután a könnyek lassan szivárogtak szemébe, amint gyermekkorának hűséges társára, Arandra gondolt.

- Sir Percy nem volna egy csapat angol uriember tisztelt, bálványozott vezére, ha elhagyná azokat, akik minden bizalmukat belé vetették. Az pedig, hogy valaha is megszegje a szavát, csak gondolat gyanánt is rettenetes.

Marguerite zokogott csendesen, hangtalanul. Sir Andrew fájó szívvvel nézte a gyönyörű asszony végtelen fájalmát. Elejétől fogva tisztán látta, hogy Marguerite elhamarkodott cselekedete borzasztó bajba hozta valamennyiüket s vezérét pedig sokkal jobban ismerte, semhogy ne tudta volna, mily szilárdan fog az a maga adott szavához ragaszkodni.

Marguerite erőt vett magán és letörölte a könnyeit.

- Szavamra mondom, sir Andrew, nem akarnék az önök hős vezéréhez méltatlan lenni azért, hogy feladatától eltántorítsam. Igaza van, mikor azt mondja, hogy ugyis hiába kérném. Azt azonban, remélem, nem fogja Percy visszautasítani, hogy ön is vele menjen s akkor önök ketten aztán, elmével és bátorsággal sokra lennének képesek. Óvja önöket az Isten! Addig azonban ne veszítsünk időt. Én most is csak azt hiszem, Percy biztonsága attól függ, ha tudhatjuk vele, hogy Chauvelin a nyomában van.

- Az bizonyos. Blakeney kifogyhatatlan a föltalálásban s amint a veszélyről tudomást szerez, bizonyosan még óvatosabb lesz: hisz a leleményessége igazán a csodával határos.

- Akkor, hát mit mondana ahhoz a tervhez, hogy ön körülnézzen a faluban, én pedig megvárjam itt? Esetleg találkozhatik Percyvel és akkor figyelmezteti, hogy halálos ellensége mindenütt a nyomában van.

- De hogyan várakozhatik ön itt egyedül ebben a nyomorult fészekben?

- Az mindegy! De arra megkérhetné a mi mogorva házigazdánkat, hogy adjon nekem olyan szobát, ahol nagyobb biztonságban lehetek az esetleg betérő utasok kémlő tekintetétől. Ajánljon neki pénzt, hogy tudassa velem rögtön, ha az a magas angol ur ideérkezik.

Sir Andrew engedelmeskedett. Ösztönszerűleg éreznie kellett, melyiküké volt kettőjük között a hatalmasabb lelkierő; szívesen vállalkozott arra, hogy ő legyen a tervet végrehajtó kéz, míg Marguerite a vezérlő és parancsoló elme.

Odament az ajtóhoz, amelyen Brogard meg a felesége távoztak és kopogott; a válasz most is dörmögő szitkozódás alakjában hangzott ki onnan.

- Hé, Brogard gazda, - kezdte sir Andrew; - urnőm pihenni szeretne, tudna-e neki olyan szobát adni, ahol egyedül lehet?

Ezalatt pénzt vett ki a zsebéből és jelentősen kezdte csörgetni. Brogard a maga rendes mogorvaságával jelent meg a küszöbön, de az arany láttára mégis fölengedett és kivéve szájából a pipát, így felelt sir Andrewnak:

- Ott meghúzódhatik, ni! Ott a padlásszobában a függöny mögött. Jó hely; aztán egyéb szobám meg amugy sincs.

- Jobbat nem is kívánhatnék, - szólalt meg Marguerite angolul, hogy a gazda ne értse. Egyszerre átlátta, milyen előnyös lenne az, ha ott maradhatna a nagy szobában; ő látná, ki érkezik, de viszont azért őt senki sem látná.

Ezzel helyeslőleg intett Brogardnak, aki a pénz láttára leereszkedett odáig, hogy a padlason sajátkezüleg rázza fel a fekvőhely gyanánt szolgáló szalmát.

- Szabad arra kérnem, asszonyom, - kezdte sir Andrew, - hogy ne tegyen semmi elhamarkodott lépést. Ez a hely tele lehet kémekkel és éppen azért könnyölgök önnek, valamiképp el ne árulja jelenlétét sir Percy előtt, ha csak teljesen nem bizonyos afelől, hogy egyedül vannak.

- Nem, - mondta Marguerite vidámságot erőltetve, - azt nyugodtan megígérhetem, hogy a férjem életét nem kockáztatom, de még a terveit sem hiúsítom meg azzal, hogy idegenek előtt szóba álljak vele. Ne féljen, úgy fogok eljárni, ahogy meggyőződésem szerint legjobban hasznára lesz neki.

Brogard ezalatt lejött ismét, Marguerite pedig készen volt arra, hogy fölmenjen.

- Nem merek önnek kezet csókolni, asszonyom, - szólt sir Andrew, - mert csak a lakája vagyok, de arra kérem, ne csüggedjen. Ha félóra alatt nem találkozom Blakeneyvel, visszajövök ide és akkor, remélem, itt látom viszont.

- Igen, az lesz a legjobb. Félórát rászánhatunk. Előbb Chauvelin sem lehet itt. Adja Isten, hogy vagy ön, vagy én láthassuk addig Percyt. Járjon szerencsével, barátom. Miattam pedig ne aggódjék.

Marguerite könnyü léptekkel haladt föl a padlás rozoga lépcsőin. Brogard semmit sem törődött vele többé; hogy kényelmesen érzi-e ott magát a vendég, az az ő dolga. Sir Andrew meglepődéssel látta, hogy a hely Marguerite szándékaira nézve a lehető legkedvezőbb, mert észrevétlenül mindent láthat.

Mielőtt kiment a szobából, még egyszer visszatekintett és látta, hogy Marguerite gyönyörű arca derülten, szinte mosolyogva tekint ki a függöny mögül. Még egyszer bucsut intett neki, azután kilépett a sötét éjszakába.

HUSZONHARMADIK FEJEZET.

A csel.

A következő negyedóra csendben és gyorsan telt el. Brogard odalenn a nagy szobában azzal volt elfoglalva, hogy az asztalt leszedje, aztán fölterítse más vendég számára.

Margueritera nézve az tette a percek mulását türethetően gyorsá, hogy az a készülődés odalenn mind Percyt illette, Brogardnak, úgy látszik, mégis lehetett valami respektusa a «magas angol ur» iránt, mert észre lehetett venni, hogy igyekeznek a szobának valami kevéssel hivogatóbb jelleget adni.

Annyira ment, hogy valami rejtekhelyről még asztalterítőt is szedett elő; ezt aztán kiterítette, de mikor látta, hogy az olyan lyukas, akár a rosta, fejcsóválva tette le ismét, aztán hajtogatta, forgatta, hogy kitalálja, mi módon tüntethetne el legalább néhány lyukat.

Asztalkendőt is vett elő; lyukas volt az is, de elég tiszta; ezzel aztán megtörölgette a poharat, tányért.

Marguerite nem állhatta meg mosolygás nélkül. A magas angol ur imponáló alakja, vagy talán a kemény ökle még a szabad francia polgárt is megfélemlítették tehát, mert különben bizonyosan nem vesződött volna ennyit egy ilyen sacré aristo miatt.

Amikor aztán az asztal úgy ahogy meg volt terítve, Brogard leporolt egy széket a zubbonya sarkával, majd kavart egyet a fazékon és ezzel kicsoszogott a szobából.

Marguerite ezalatt leterítette uti köpenyét a szalmazsákra, aztán leült és várt.

Mit törődött ő most ezzel a nyomorult környezettel? Hiszen valósággal boldognak érezte magát! Vagy nem biztatta-e a remény azzal, hogy Percyt bármely pillanatban megláthatja?

Igen, de hogy azután mi fog történni, azt most még csak elképzelni sem bírta. Abban bizonyos volt, hogy Percy végrehajtja mindazt, amiért elindult, neki csak az marad legföljebb, hogy

óvhasa. Egyebet semmit sem tehet érte, mert hiszen, ime, Chauvelin már itt van a nyomában. Óh, pedig milyen szívesen meghalna érte. És mégis; esetleg ha látni fogja is onnan a rejtkehelyéből valami áruhában, szólnia nem szabad hozzá, nehogy éppen ő árulja el.

Ha szólnának is egymáshoz annyit, hogy figyelmeztetné, akkor sem tehetne ellenére semmit; ha Percy azt kívánná tőle, hogy maradjon néma és nézze ellenkezés nélkül, amíg ő talán egyenesen a halálba megy, azt is meg kellene tennie.

De talán még ez sem látszott oly rettenetesnek, mint az a gondolat, ha Percy sohasem tudná meg, mennyire szerette. Nem, nem, ettől a csapástól mégis meg fogja kimélni a sors, mert hiszen ime, még ez a rideg szoba is arról beszél, hogy Percy itt lesz nemsokára.

Nemsokára a feszült várakozástól megélesült hallással azt vette észre, hogy lépések közelednek. Még a szívdobogása is elállt. Ha Percy volna! De mintha a lépés nem olyan volna, mint az övé. Nem is olyan hosszú, nem is olyan szilárd. És... és mintha két ember lépése közelednék. Igen, igen, ez az; kétféle lépés az, ami jön.

Talán két idegen, aki egy ital borra tér be, vagy...

De tovább nem fűzhette a gondolatait, mert az ajtó kinyílt és kívülről egy nyers, parancsoló hang kiáltott be:

- Hé, Brogard polgártárs!

Marguerite az ujonnan érkezettek ugyan nem láthatta, de a függönynek egy hasadékan keresztül mégis áttekinthette legalább egy részét a szobának.

Hallotta azt is, hogy amint Brogard ott állt meg, lenn, az ő rejtkehelyéhez közel s az idegenek láttára olyan hangon dörögte, amelyben még az arisztokraták iránt érzett gyűlöletnél is égetőbb gyűlölet volt.

- Sacrrée soutane!

Marguerite úgy érezte, hogy a vér is megfagy az ereiben.

Az ujonnan jött vendég a francia plébánosok reverendáját és szélesperemű kalapját viselte, de amint most megállt a mogorva korcsmáros előtt, hirtelen kinyitotta felső öltönyét, úgy, hogy a hivatalos mivoltát jelző nemzetiszínű szalag rögtön láthatóvá vált. E jelre Brogard gazda előbbi fennhéjázása egyszeriben szinte csuszó-mászó alázatossággá vált.

Ez a francia abbé volt az, akinek láttára Marguerite-ot úgy elfogta a rémület. Az arcát ugyan nem láthatta tisztán, mert azt a szélesperemű kalap árnyékban tartotta, hanem ahelyett látta a keskeny, csontos kezét, a jellegzetes, meghajlott tartást... Chauvelin állott előtte...

A helyzet rettentő volta úgy hatott rá, mint valami ütés, szinte beleszédült és minden erejére szüksége volt, hogy össze ne essék.

- Adjon egy tányér levest, meg egy üveg bort, - parancsolta Chauvelin Brogardnak, aztán ki innen! Egyedül akarok lenni!

Brogard ez egyszer dörögés nélkül engedelmeskedett és buzgón merte ki a levest, töltötte ki a bort vendégének. Az a másik, aki Chauvelinnel együtt érkezett, künn várakozott, az ajtó előtt, de Chauvelin nemsokára behívatta.

Margueritenak egy pillanatnyi gondolkozásába sem került rájönni arra, hogy Desgas áll előtte, Chauvelin titkára és bizalmas embere, akit régen még Párisban oly gyakran látott. Desgas keresztülment a szobán, aztán egyideig hallgatózott Brogardék ajtaja előtt.

- Nincs ott senki? - kérdezte Chauvelin kurtán.

- Senki, polgár.

Margueritenak egy pillanatra a halálos rémület közben jutott eszébe az a kérdés, mi történnék akkor, ha Chauvelin arra adna parancsot, hogy Desgas az egész szobát átkutassa. De szerencsére Chauvelin türelmetlenebbnek látszott a tennivalókat illetően, semhogy a kémekre gondolt volna.

- Mi hír az angol hajóról? - kérdezte.

- Naplemente táján elvesztették szem elől, polgár, de akkor nyugatnak tartott, Cap Gris Nez felé...

- Ah! Helyes! Hát Jutley kapitány mit mond?

- Biztosított arról, hogy az ön parancsait szóról-szóra teljesítették. Ahány ut csak ide vezet, azt éjjel-nappal örök tartják megszállva, a partot és a sziklákat pedig a legnagyobb részletességgel kutatják át.

- Tudja a kapitány, hol van a Blanchard apó kunyhója?

- Nem, polgár; azon a néven nem ismeri senki. Persze, van akárhány halászkunyhó, a part mentén, de...

- Elég... És ma este? - kérdezte Chauvelin türelmetlenül.

- Az utakat és a partvonalat csak úgy őrzik ma is, mint mindennap, Jutley kapitány pedig várja a további parancsokat.

- Akkor siess hozzá vissza rögtön. Mondd meg neki, hogy erősítse meg az őrséget mindenütt, különösen a part mentén. Megértettél?

Chauvelin minden szavának súlya volt s Margueritera egy-egy erős ütés gyanánt hatott valamennyi.

- Az örök különösen figyeljenek ma, nem jön-e az, akit várunk. Leírom nem szükséges újra. Bizonyos, hogy álöltözetben lesz, de a magasságát nem leplezheti el másképp, mint összegörnyedéssel. Megértették?

- Tökéletesen, polgár.

- Amint bármi idegent megpillantanak az örök, kettő kövesse és tartsa szemmel. Az pedig, aki elveszti szem elől a magastermetű idegent, miután egyszer már meglátta, az az életével lakol. Amint azonban megpillantják, egy ember rögtön vágasson ide, hogy nekem jelenthesse. Érted?

- Teljesen.

- Akkor eredj. Tíz perc múlva itt lehetsz újra.

Desgas tisztelgett és eltávozott.

Marguerite előtt most már kinzó világossággal állott a vezér elfogatásának terve. Chauvelin azt akarta, hogy a menekültek hadd maradjanak látszólagos biztonságban a rejtkehelyükön, mindaddig, amíg Percy, nem csatlakozik hozzájuk. Akkor aztán körülkerítik és éppen akkor fogják el, amikor már vinni akarja magával a köztársaság ellenségeit a szabadulás útjára. Így aztán, még ha a gyilkosság tudatára jut is az angol kormánynak, nem lesz belőle baj, mert bebizonyítható, hogy a vakmerő vezér a francia kormány ellenségeivel tartott és ez utóbbinak joga volt őt halálra ítélni.

És menekvés nincs semerre!

Desgas már indulni akart, amikor Chauvelin hirtelen visszahívta.

Marguerite elrémülve hallgatta, hogy milyen részlete lehet még hátra ennek az ördögi tervnek, amikor Chauvelin így szólalt meg a maga sima, gunyos hangján:

- Azt az egyet elfeledtem, hogy esetleg az illető talán küzdeni találna! Lőni nem szabad rá, csakis a legvégső esetben. Élve akarom kézrekeríteni... ha csak lehetséges.

Ó micsoda feneketlen mélységű gyűlölet hangzott ki ezekből a szavakból.

Nevetett is hozzá, úgy, ahogy Dante írja le, ahogy az ördögök nevetnek a kárhozottak kinjainak láttára. Marguerite eddig azt hitte, hogy most már minden változatát végigszenvedte annak a gyötremnek, amit az emberi lélek kiállhat, de most, amikor Desgas távozása után egyedül maradt a rideg, visszataszító szobában, egyedül azzal a sátáni ellenséggel, akkor úgy tetszett neki, mintha az eddig kiállott szenvedés semmi sem lett volna ahhoz képest.

Chauvelin, egyedül maradván, tovább is csak kacagott magában és dörzsölte sovány kezeit a diadal előérzetében.

Mindent kitünően rendezett el. Az áldozatra csakis a halál várhat... vagy annál is rosszabb. Az az ember ott a szent, papi öltönyben sokkal ördögibb lélek volt, semhogy annak a hősnek a kötelesség mezején való tisztaság és gyors halált szánja.

Mindenekelőtt azt akarta, hogy a leleményes ellenfél, aki annyiszor kimenekült a körmei közül, hatalmában legyen, hogy gyönyörködhessek a legyőzetésében és alávetesse mindannak a lelki és erkölcsi gyötremnek, amit a halálos gyűlölet csak ki bír eszelni.

A nemes, királyi sas, majd ha elfogják, szárnyát megnyirbálják, tünni lesz kénytelen a patkány harapását. És a felesége, aki úgy szerette s aki mégis belevitte ebbe a bajba, nem tehet a megmentésére semmit.

Semmit! Egyedül az a reménye maradt, hogy vele halhat meg és hogy az utolsó pillanatban bevallhatja neki szerelmét; amely az övé egyedül a maga nagy, forró, végtelen voltában.

Chauvelin most ott ült az asztal mellett; levette a kalapját és Marguerite láthatta hegyes állának, arcának körvonalait, amint odahajolt ösztövérc vacsorája fölé. Teljesen nyugodt volt, tudta, hogy rendben van minden és úgy látszott, mintha még élvezné is Brogard apó vacsoráját.

Marguerite elámulva látta, hogyan rejtőzhetik annyi gyűlölet egyik ember lelkében a másik iránt.

De most hirtelen, amint Chauvelin arcát vizsgálva, egyszerre egy hang ütötte meg a fülét, amelyre a vére is jéggé fagyott. Pedig hiszen az a hang éppen nem olyan volt, ami más körülmények között bárkit is megrémíthetett volna, mert friss, érces, fiatalos hang volt, amely jókedvűen énekelte az angol himnuszt; tisztán behallatszott a szobába a közeledő ének: «God save the King!»

HUSZONNEGYEDIK FEJEZET.

A sas és a róka

Marguerite halálra vált arccal meredt a hang irányába. Férje hangja volt az, amely közeledett. Ugy látszik, Chauvelin is ráismerhetett, mert hirtelen az ajtó felé pillantott, aztán fölkapta szélesperemű kalapját és fejére tette, mélyen a szemébe huzva azt.

Marguerite egy pillanatra csaknem legyőzhetetlen vágyat érzett, hogy lerohanjon onnan a rejtekhelyről, ki, a gyanutlan, vidám jövevény elé és föltartóztassa, kerüljön bár az életébe. De

le kellett magát győznie. Hisz Chauvelin elébe kerülhetne, mielőtt az ajtóhoz ér, azonkívül katonák is lehetnek a ház körül, úgy, hogy ez a meggondolatlan heveskedés egyenesen a halálát okozhatná annak, akit meg szeretne menteni.

Az ének egyre közelebből hangzott.

Most aztán kitárult az ajtó és néhány másodpercig halálos csönd honolt a szobában.

Marguerite nem láthatott rá buvóhelyéről az ajtóra, nem tudhatta hát, mi megy ott végbe.

Sir Percy természetesen azonnal észrevette a papot, de meglepetése csak egy pillanatig tartott mindössze, azután rögtön ura volt magának ismét és így kiáltott fel hangosan, vidáman:

- Hé! Hát itt mindenki alszik, vagy meghaltak? Hol a gazda?

Marguerite most már láthatta jól. Sir Percy ugyanazt a pompás lovaglőöltönyt és felsőkabátot viselte, amelyben Richmondból távozott. Haja most is oly kifogástalanul fényesre, hullámosra volt kefélve, csipkéje csak olyan hófehér, habszerű volt, mint mindig. Akár egyenesen a walesi herceg valami kerti ünnepélyéről jöhetett volna.

Marguerite elfulladt lélegzettel várta, hogy szökik majd föl Chauvelin a helyéről, hogy a katonáit hívja, de ehelyett az történt, hogy sir Percy nyugodtan odalépett az asztalhoz, kedélyesen a vállára ütött Chauvelinnek és így szólalt meg a maga vontatott, nyegléskedő modorában:

- Nézze meg az ember!... Izé!... Hisz ez... Chauvelin ur... Ezt sem hittem volna ám, hogy itt találkozunk.

Chauvelin, aki éppen most vitt egy kanál levest a szájához, majd megfulladt belé. Beesett, sovány arca szinte elkéült a heves köhögéstől s csakis ez óvta meg a francia kormány teljhatalmu megbizottját attól, hogy a legnagyobb zavart kelljen elárulnia. Az ellenfélnek ez a váratlan hadmozdulata teljesen kihozta sodrából. Sir Percy rögtön kitalálta, hogy katonákat bizonyosan nem hozott Chauvelin magával és a maga fáradhatatlan leleményességével máris azon gondolkozott, hogyan vehetné hasznát ennek a nyert előnynek legjobban.

Marguerite nem mozdult. Sir Andrewnak azt ígérte, hogy bármi történjék is, nem fog férjéhez idegenek előtt szólni; és volt ereje arra, hogy szavának álljon. Tudta, hogy az utakat Chauvelin parancsa szerint örök szállották meg és bármerre menekülne Percy, mindenütt Jutley kapitány embereivel találkozónék. Igen, de viszont ha meg itt marad, akkor Desgasnak elég ideje lesz arra, hogy visszajöjjön azzal a hat emberrel, akiket Chauvelin iderendelt.

A tőr, amelybe sir Percynek bele kellett esnie, jól volt elkészítve, nagyon jól. Margueritenak nem maradt egyéb hátra, mint az, hogy várjon némán. A két férfi odalenn oly sajtáságosan ellentétes két alak volt, de kettőjük közül Chauvelin volt az, akin félelem volt észrevehető. Marguerite sokkal jobban ismerte, semhogy ne tudta volna, mi megy végbe annak a lelkében.

Magáért nem remegett Chauvelin, noha egyedül volt egy elhagyatott korcsmában egy hatalmasan megtermett emberrel, akinek az elszánt vakmerősége fölülmult jóformán minden képzeletet. Marguerite jól tudta, hogy Chauvelin szives örömet szembeszállt volna minden veszedelemmel annak az ügynek érdekében, amelyet úgy a szívéen viselt; - hanem ami igazán félelemmel töltötte el, az volt, hogy ez a vakmerő angol azzal, ha őt esetleg leüti itt, egy csapással megint nagyon valószínűvé teszi a maga menekülését, mert Chauvelin fölbérelt emberei bizonyára nem hajtanák végre a Vörös Pimpernel elfogását olyan jól, ha az a ravasz elme és furfangos kéz nem vezeti őket ebben a munkában.

Szemelláthatólag azonban most, egyelőre a francia kormány megbizottjának nem kellett tartania hatalmas ellenfelétől. Blakeney a maga nyájas, jóindulatu modorában, nevetve, nyeglén ment oda hozzá és a vállára ütött.

- Rettentően sajnálom... rettentően... úgy látszik megzavartam a levesevésben... és éppen levesnek kellett lennie... pedig a leves veszedelmes egy portéka... Szavamra!... egy barátom éppen úgy halt meg... hogy... izé... levest evett és abban fulladt meg szegény... amint egy kanál levest akart lenyelni... akár csak ön.

És mialatt ezt mondotta, zavartalan, nyájas jóindulattal tekintett Chauvelinre.

- Teringettét, - kiáltott föl aztán, amikor a másik egy kicsit összeszedte magát, - átkozott toprongyos fészek ez itt! Izé... remélem megengedi, - tette hozzá, letelepedve az asztal mellé és egyenesen maga közelébe huzva a leveses tálat. - Az a haszontalan Brogard tán alszik vagy mi?

Mivel az asztalon két leveses tányér volt, Blakeney nyugodtan telemerete levestel a magáét, aztán bort is töltött.

Marguerite meg nem foghatta, mit csinál majd most Chauvelin.

Az álöltözete olyan jó volt, hogy jóformán akár tagadhatta volna is, hogy az, akinek sir Percy szólította, de Chauvelin sokkal eszesebb volt és sokkal ravaszabb, semhogy ilyen gyermekes hadmozdulatot tegyen, azért rögtön odanyújtotta a kezét a jövevény elé.

- Igazán végtelenül örvendek, sir Percy, - szólalt meg. - Bocsánat, hogy nem köszöntöttem azonnal, de azt hittem, hogy a csatorna tulsó partján van valahol és... és a váratlan meglepetéstől csaknem lélegzetem is elakadt.

- Az ám, *csaknem*, - felelte Blakeney jólelkű mosolygással. - Igaza van... izé... hadd lám csak... Chaubertin ur.

- Bocsánat, Chauvelin...

- Ó, ezer bocsánatot kérek. Persze, hogy Chauvelin... Már én csak nem boldogulok az idegen nevekkal.

Sir Percy ezalatt nyugodtan ette a levesét és olyan derült arccal, mintha egyenesen azért jött volna ide Calaisba, hogy egy rongyos kis utszéli korcsmában levest egyék a halálos ellenségével szemközt ülve.

Marguerite azon csodálkozott, hogy ugyan miért nem üti le sir Percy azt a vézna kis embert egy csapással és úgy lehet, hogy magának sir Percynek is megfordult az eszében ilyesmi, mert szeme megvillant néha, amint Chauvelinre tekintett. Ez most már teljesen összeszedte magát és szintén nyugodtan kanalazta a levesét tovább.

De az az éles elme, amely annyi vakmerő tervet eszelt ki eddig is, sokkal távolabbra látott, semhogy ilyen fölösleges dolgokat kockáztatott volna meg.

Végre is, ez a hely tele lehet kémekkel, a korcsmáros is Chauvelin szolgálatában állhat, úgy, hogy ennek egy szavára rögtön elfoghatják sir Percyt, mielőtt ez csak hirt is küldhetne a menekülőkhöz.

Ezt nem akarta kockáztatni. Hisz főcélja az volt, hogy azokon segítsen, azokat mentse meg, mert adott szavát kötötte volt le nekik.

És mialatt ott ült nyugodtan kanalazva és fecsegve, az a boldogtalan asszony odafenn a padláson majd beleőrült abba, hogy mit kellene tenni férje megmentésére. Mozdulni sem mert, nehogy talán elhamarkodott cselekedet egyszerre meghiusítsa azokat a terveket, amelyek férje agyában forrongtak.

- Nem is tudtam, - szólalt meg most Blakeney vidáman, - hogy ön... izé... hogy ön szerzetbe lépett.

- Hát... azaz... ami azt illeti, - hebegett Chauvelin zavartan, mert ellenfelének vakmerő nyugalma igazán teljesen kizökkentette a kerékvágásból,

- De én azért bárhol is megismertem volna, - felelt sir Percy vidáman, mialatt újra bort töltött magának, - meg én, noha a kalap meg a paróka egy kicsit elváltottatták, az igaz.

- Ugy gondolja?

- Hogyne. No, de remélem, nem veszi rossz néven, hogy megjegyzéseket tettem; az igaz, átkozottul rossz izlésre vall bármilyen megjegyzéseket is tenni. Nem haragszik, ugy-e?

- Ó, dehogy, dehogy. Remélem, lady Blakeney, jól érzi magát, - felelte Chauvelin azon igyekezve, hogy a beszédet másra terelje.

Blakeney nyugodtan ette meg az utolsó kanál levest, aztán a poharát is kiürítette és ekkor Marguerite-nak úgy tetszett, mintha hirtelen körülnézett volna a szobában.

- Köszönöm, egészen jól, - felelte aztán szárazon.

Most szünet állott be, mialatt Marguerite jól megfigyelhette a két ellenfelet, amin szótlanul szinte mérkőzni látszottak egymással. Rejtekhelyéről jól láthatta Percy arcát s annak az arcnak fegyelmezett nyugalma azt értette meg vele, hogy aki oly tisztán látja a helyzetet, mint az az ember ott lenn, annak ugyancsak nem lesz szüksége senki beavatkozására vagy tanácsára.

Marguerite élvezhette annak a gyönyörűségét, ami minden gyöngéd szívü asszony előtt olyan drága: nézhetette észrevétlenül azt, akit szeretett. Kitekintett a szakadozott függöny mögül és egyenesen odalátott arra a szép arcra, amelyen most már a ráerőszakolt lélektelen kifejezés ellenére is olyan tisztán látta a rajongva bámult hős vezér lelkijét, találékonyágát.

«Tizenkilencen vagyunk olyanok, akik az ön férjeért minden percben készek volnánk meghalni.» Ezek voltak sir Andrew szavai és amint Marguerite most elnézte azt az arcot, a nem magas, de nyílt, széles homlokot, a mélyenfekvő, átható pillantású kék szemet, és egész egyéniségét annak az embernek, aki e tökéletesen játszott jelentéktelen szerep alá rejti a maga rettenthetetlen bátorságát és szinte emberfölötti akaraterjét: akkor egyszerre megértette, miért viseltetik iránta minden követője olyan rajongással, mert hiszen, ime magának Margueritenak szívét és képzeletét is varázsa alá hajtotta már.

Chauvelin, aki szerette volna türelmetlenségét szokott, sima modora alá rejteni, hirtelen megnézte a zsebóráját. Desgas már nem maradhat el sokáig. Még csak néhány perc és akkor ez a vakmerő angol biztonságban lesz Jutley kapitány embereinek az őrizete alatt.

- Páris felé tart, sir Percy? - kérdezte Chauvelin könnyedén.

- Tart az ördög, - nevetett sir Percy. - Én bizony csak Lillebe készülök; Párisból nem kérek mostanában... Átkozottul kényelmetlen hely lehet; nem igaz Chaubertin ur, bocsánat, Chauvelin...

- Az önhöz hasonló angol urak számára miért volna kényelmetlen, sir Percy, hiszen önök nem érdeklődnek az iránt, ami most ott tombol, - szólt Chauvelin gunyosan.

- Hja, lássa, az egész nem az én dolgom, a mi átkozott kormányunk pedig határozottan az önök pártján van. Szegény kis Pitt mukkanni sem mer. De lám, önnek bizonyosan sietős dolga van, - tette hozzá, mert Chauvelin ezuttal megint az óráját nézte. - Kérem, ha talán dolga van, velem ne törődjék.

Ezzel fölemelt egy széket és odahuzta a tűz elé. Marguerite-on most újra csaknem erőt vett a kísértés, hogy lerohanjon hozzá és figyelmeztesse, mert az idő haladt, Desgas ott lehetett minden pillanatban.

- Én nem sietek máskülönben, - szólt Percy nyájasan, - mindössze, hogy nem akarnék több időt tölteni ebben a nyomorult fészekben, mint éppen szükséges. Hanem szavamra, uram, - tette hozzá, amikor Chauvelin harmadszor is kihuzta az óráját, - az az óra igazán nem fog ám jobban sietni, ha mégannyiszor nézegeti is. Bizonyosan valami jó ismerősre vár.

- Arra. Igen arra.

- Remélem, nem hölgy az illető, - főtisztelendő ur, - nevetett Blakeney. - A szent egyház azt semmi esetre sem engedné meg... ugy-e?... De nézze, jöjjön közelebb a tüzhöz, mert igazán gyalázatos hideg kezd lenni.

Erre a csizmasarkával megrugdosta egy kicsit a tüzhely nagy fahasábjait, hogy a szikrák csak úgy pattogtak. Látszott rajta, hogy egyáltalán nem siet és hogy a küszöbön levő veszedelemtől nincsen fogalma. Percy egy másik széket is odahuzott a tűz mellé és Chauvelinnek, akinek a türelmetlensége most már csakugyan nem ismert határt, le kellett ülnie sir Percy mellé. De legalább úgy fordította a széket, hogy egyenesen ráláthasson az ajtóra.

Most már egy negyedórája is meglehetett annak, hogy Desgas elindult és Marguerite sajtó agyveleje tisztán átértette a helyzetet, hogy ha Desgas megérkezik, akkor Chauvelin aztán bizonyosan minden más tervét abbahagyja; a menekültekkel sem fog törődni inkább, csak hogy a vakmerő vezért magát elfoghassa.

- Mondja csak Chauvelin ur, - kezdte most Blakeney könnyedén, - aztán szép az az illető «ismerős», akire vár? Mert ezek a kis francia leányok átkozottul csinosak néha. No, de különben fogadok, hogy ezt fölösleges is kérdeznem, mert hiszen az egyház mindig ugyancsak megbízható volt izlés dolgában... Nem?

De Chauvelin rá sem hallgatott.

Minden figyelmét arra az ajtóra irányozta, amelyen Desgasnak már legközelebb be kellett lépnie. De odairányult ezalatt már Marguerite egész figyelme is, mert az éj csendjében fülét egyszerre távolról jövő léptek zaja ütötte meg.

Desgas közeledett az embereivel.

Még vagy három-négy perc és akkor itt vannak. Még három perc és akkor megtörténik az a rettentő dolog, hogy a nemes sasmadár behull a hálóba. Marguerite most már szeretett volna megmozdulni; sikoltani szeretett volna és még sem mert, mert mialatt a katonák közelgő lépteire ügyelt, szemével Percy arcának kifejezéseit leste. Sir Percy ott állt az asztal mellett, amelyen a vacsorához odakészített tányérok, poharak álltak, meg a kanalak, kések, só- és borstartó. Sir Percy háttal állt Chauvelinnek és mialatt még egyre beszélt a maga vontatott nyegle hangján, kivette zsebéből a burnótszelencéjét és hirtelen beleöntötte a borstartó egész tartalmát.

Aztán megint nevetve fordult oda Chauvelinhez:

- Tessék? Mondott valamit?

Chauvelin sokkal feszültebben figyelt a közelgő léptekre, sem hogy annak szentelhetett volna egy pillanatot, hogy ellenfele vajjon mit csinál ott az asztal mellett. Azért most, sir Percy kérdésére, hirtelen összeszedte magát és igyekezett a közelgő diadal érzetét is legyőzve, közömbös hangon felelni:

- Nem; nem szóltam. Talán inkább ön szólt, sir Percy...

- Csak azt mondtam, - felelte emez, odalépve a tüzhöz Chauvelin mellé, - hogy a Piccadillyn az a zsidó soha életében finomabb burnótot nem adott, mint amikor ezt vettem nála. Szolgálhatok, főtisztelendő ur?

Mialatt ezt mondotta, a maga kissé hánya-veti modorában hajolt oda Chauvelin felé, hogy burnóttal kínálja meg.

Chauvelin, aki maga mondotta Marguerite-nak, hogy már látott életében egy-két agyafurt csselfogást, most mégis álmában sem gondolta, hogy itt szintén csselfogással áll szemben. Félszemmel most is az ajtót lesve, amelyen Desgasnak és embereinek igazán a legközelebbi pillanatban be kellett már lépniük és teljesen megnyugodva annak láttára, hogy ez a vakmerő angol milyen tökéletesen gyanutlan, minden gondolkozás nélkül vett egy csipet port a szelencéből.

Csak az, aki véletlenül maga is szippantott már fel teljes erejéből egy jó nagy csipet törött borsot, az tudhatja, mivé teszi az embert az ilyen véletlen.

Chauvelin azt hitte, hogy a koponyája most menten ketté reped; egyik tüszentés a másikat érte; majd megfulladt belé; - vak volt, süket és néma egyszerre; se látott, se hallott; - Blakeney pedig ezalatt minden kapkodó sietség nélkül feltette a kalapját, zsebéből pénzt vett ki és azt az asztalra tette, aztán pedig nyugodt léptekkel ment ki a szobából.

HUSZONÖTÖDIK FEJEZET.

A zsidó.

Margueritenak idő kellett hozzá, amig zilált gondolatait valamennyire összeszedhette, mert hisz a legutóbbi fordulat igazán néhány szempillantás alatt ment végbe. A katonák még mindig vagy háromszáz lépésnyire lehettek a Cirmos macskától.

Amikor lassanként aztán világosan látta, hogy voltaképp mi is történt, szívet az örömek és csodálkozásnak valami sajátságos keveréke foglalta el. Az egész oly egyszerűnek, mégis oly leleményesnek látszott. Chauvelin még mindig tehetetlenül vergődött, kapkodott; sokkal jobban csuffá volt téve, mintha valami hatalmas ütés érte volna.

Blakeney elment tehát, valószínűleg azért, hogy a menekültekhez csatlakozzék Blanchard apó kunyhójában.

Az igaz, hogy Chauvelin ebben a pillanatban nem volt ura egyetlen egy érzékének sem, és igaz, hogy a vakmerő vezért még eddig nem fogták el. Igen, csakhogy az utcák köröskörül őrséggel voltak megrakva, ugyan meddig mehet innen Percy a maga feltűnő, fényes öltözetében, anélkül, hogy a figyelmet magára vonná?

Marguerite most egyszerre keserűen vádolta magát, hogy miért nem ment le hozzá, miért nem szólt vele az óvó, védelmező szerelem nevében, annak a szavával, amire talán mégis szüksége volt minden találékonysága ellenére is? Hiszen Percy végre sem tudhatott arról, hogy Chauvelin micsoda parancsot adott a katonáinak és talán most, amig...

De mielőtt még Marguerite idáig juthatott volna a maga kinzó gondolataival, már hallotta, amint odakünn az ajtó előtt néhány fegyver a földhöz ütődött és Desgas «megállj»-t vezényelt embereinek.

Chauvelin ezalatt valamennyire már összeszedte magát; a tüszögés már nem kinozta olyan örületesen és valahogy talpra is tudott állni. Nagynehezen elvergődött az ajtóig, mire Desgas kopogását meghallotta.

Chauvelin hirtelen kitérte az ajtót és mielőtt titkárja csak egy szót is szólhatott volna, Chauvelin valahogy ki tudott mondani ennyit:

- Az a magas idegen! Gyorsan! Látjátok?

- Hol, polgártárs?
- Itt, szerencsétlen, a ház körül. Öt perce sincs, hogy kiment innen.
- Semmit se láttunk, polgár. A hold még nincs fenn... és...
- És ti meg éppen öt perccel később jöttök, mint kellene, - felelte Chauvelin elfojtott haraggal.
- De polgártárs... én...
- Tudom. Azt tetted, amit parancsoltam, - felelt Chauvelin türelmetlenül. - Tudom. Hanem ugyancsak soká elmaradtatok. Szerencse, hogy még nem történt valami pótolhatatlan mulasztás, különben rosszul járhattál volna, Desgas polgártárs.

Desgas elsápadt.

Chauvelin szavából igazi harag és gyűlölet hangzott ki, míg így beszélt:

- Egy magas idegen tehát? - hebegett Desgas.
- Öt perccel ezelőtt még itt volt ebben a szobában és ott vacsorált annál az asztalnál. Átkozott vakmerőség! Érthető okból nem akartam megtámadni, míg egyedül voltam vele. Brogard bolond, az az átkozott angol meg olyan erős, mint valami bivaly; nem mertem vele kikezdeni, így aztán az orrunk elöl szökött el.
- De nem mehet messze anélkül, hogy meg ne lássák, polgár.
- Ah!
- Jutley kapitány negyven embert küldött segédcsapat gyanánt, hanem a tengerpartra mentek le. Biztosított, hogy egész nap örködtek és hogy egyetlen egy idegen sem juthatott a partra vagy a csónakokba anélkül, hogy észre ne vették volna.
- Derék. És tudják az emberek, mit kell tenniük?
- Nagyon világos parancsokat kaptak, polgár. Azokkal, akik éppen indulófélben voltak, magam beszéltem. Követniök kell minden idegennek látszó embert, különösen, ha az illető vagy nagyon magas, vagy ha meghajolva jár, hogy a magasságát leplezze.
- De feltartóztatni természetesen nem szabad, - vágott közbe Chauvelin. - Az a vakmerő Vörös Pimpernel az ujjai közül is kisiklanék. Jobb, ha engedik, hogy csak hadd jusson el a Blanchard apó kunyhójába; azután, ha a menekültek mind együtt vannak, ott fogjuk el őket.
- Az emberek mind megértették ezt a parancsot, polgár; azt is, hogy ha valami magastermetű idegent látnak, azt követniök kell és azt is, hogy az esetre egyik azután haladéktalanul jöjjön ide vissza hirt adni.
- Helyes, - felelte Chauvelin, boldogan dörzsölve kezét.
- De egyéb mondanivalóm is van, polgár.
- Mi az?
- Egy magastermetű angol ur hosszasan beszélgetett vagy háromnegyed órával ezelőtt egy Ruben nevű zsidóval, aki itt lakik a szomszédban, vagy tiz lépésnyire. Lóról és kocsiról beszéltek, az angol bérbe akarta venni és azt kívánta, hogy tizenegy órára minden készen legyen.
- Tizenegy már elmúlt. Hol lakik az a Ruben?
- Néhány lépéssel odább az ajtótól.
- Küldj át egy embert, kérdezze meg, elhajtott-e már az az idegen?

- Azonnal, polgár.

Marguerite minden szót hallott és mindegyik szó tör gyanánt járta át a szívet. Ezért jött tehát ide, hogy tehetetlen kétségbeeséssel nézze, hogyan szorul egyre szűkebbre a háló az ő hőse körül.

Most már csakugyan nyomában vannak, ezek elöl még az ő számára sincs menekülés.

Marguerite érezte, hogy most már neki sem marad egyéb, mint az a remény, hogy meghalhat vele egyszerre. E pillanatban még az a remény is elhagyta, hogy valaha még csak láthassa is a férjét. De azért csak várt, a kétségbeesés makacsságával. Valami babonás érzés azt sugta neki, hogy Percy sorsa addig nem dőlhet el végzetes fordulattal, amíg ő itt Chauvelint szemmel tartja.

Perc perc után mult; Desgas kiment a szobából és Chauvelin egyedül maradván, nyugtalanul járt fel s alá. Látszott rajta, hogy mindenikében megrendült a bizalma. Mióta a Vörös Pimpernel ezt az utolsó csselfogást használta ellene, azóta igazán kételkedni kezdett, elfoghatja-e azt a vakmerő embert valaki is a kirendelt katonák közül, ha csak ő maga nincs ott köztük.

Vagy öt perc múlva Desgas csakugyan visszatért egy koros zsidó kíséretében, akinek szennyes, keshedtkelméjű kaftánja szinte fénylett a kopottságtól. Vörös haját a lengyel zsidóknál szokásos dugóhuzóalakú fürtökben viselte, de a vörös haj éppen ott a halánték körül erősen őszbe csavarodott már.

Arcán, állán olyan mosdatlan volt a bőr színe, hogy ez valósággal visszataszítóvá tette az egész arcot. Azzal a szokásos meghajlott tartással közeledett, amelyet egész faja az alázatoság színlelésére használt a mult századokban, mielőtt egyenlőkké lettek volna másokkal a vallásszabadság folytán. Azzal a sajátságos, vontatott, csoszogó lépéssel járt, ami az európai kontinensen máig megmaradt a zsidó kalmár jellemző járásának.

Chauvelin, aki teljes mértékben osztotta francia honfitársának előítéletét, amellyel a lenézett faj iránt viseltettek, intett a zsidónak, hogy maradjon tiszteletteljes távolban. A három férfi éppen a függő lámpa alatt állott, úgyhogy Marguerite jól láthatta valamennyiüket.

- Ez az az ember? - kérdezte Chauvelin.

- Nem, polgár, - felelt Desgas. - Rubent nem tudtuk megtalálni, valószínű tehát, hogy elment a kocsin az idegennel együtt, de ugylátszik, hogy ez az ember itt tud valamit, amit kész lenne nekünk jó pénzért elárulni.

- Ah, - kiáltott fel Chauvelin, mialatt megvetéssel fordult el az undorító jelenségtől.

A zsidó jellemzetes türelemmel állt, alázatosan meghajolva és görcsös botjára támaszkodva. Szélesperemű kalapja mély árnyékot vetett mozdulatlan arcára; így állt ott, várva, míg az előkelő urnak majd méltóztatik kérdést intézni hozzá.

- Polgártársam itt azt mondja, - kezdte Chauvelin, - hogy te tudsz valamit arról a magas angol urról, akit keresünk... Parbleu! ott maradj, ahol vagy, ember, - tette hozzá hirtelen, amikor a zsidó gyors mozdulattal közelebb lépett hozzá.

- Igenis, kegyelmes ur, - felelt a zsidó, azzal a sajátságos selypítéssel, amely a keleti eredetre vall. - Goldstein Ruben meg én találkoztunk egy magas angol urral nem messze innen; éppen ma este.

- Ő szólt hozzánk, kegyelmes ur. Azt akarta tudni, kaphatna-e lovat és kocsit, hogy elme-hessen a St. Martin-uton valahova, ahol még ma este ott kell lennie.

- Mit feleltetek neki?

- Én egy árva szót sem szóltam, - felelt a zsidó sértődötten, - hanem Goldstein Ruben, az a gaz áruló, az a Beliál fia...

- Csak röviden, röviden, - vágott közbe Chauvelin.

- Goldstein a számból vette ki a szót, uram. Amikor én már föl akartam ajánlani jó pénzért a kocsimat-lovamat a gazdag angol urnak, Ruben már megelőzött és rákötötte az idegenre a maga kiéhezett gebéjét és ütött-kopott szekerét.

- És az angol?

- Goldstein Rubenre hallgatott. Minden késelem nélkül belenyult a zsebébe, kivett egy egész marék aranyat, odatartotta az elé a Belzebub ivadéka elé és azt mondotta, hogy az mind az övé lesz, ha a kocszi készen áll tizenegy órára.

- Nos és persze készen volt.

- Hát készen is, nem is, kegyelmes úr! Ruben gebéje most is sántított, mint rendesen és eleinte mozdulni sem akart. Csak alig lehetett rugással, mivel mozdulásra birni, - tette hozzá a zsidó rosszakaratu nevetéssel.

- Aztán elindultak?

- El. Vagy öt perccel ezelőtt. Engem az idegen meggondolatlansága egészen felháborított. Még hozzá angol volt. Annak csak tudnia kellett volna, hogy Ruben lova nem arra való, hogy elinduljanak vele.

- De ha nem volt más választása!

- Nem volt, kegyelmes ur, - csattant fel a zsidó éles hangon, - hát én tán nem mondtam neki tizszer is, hogy az én lovam-kocsim sokkal többet érő. Rám sem hallgatott. Ruben olyan simanyelvű hazug, hogy annak nincs párja. Befonta az idegent. Pedig, ha annak sietős volt az utja, az én lovammal ugyancsak jobban járt volna.

- Hát neked is van lovad, kocsid?

- Van, bizony, kegyelmes ur, hogyne volna. És ha talán...

- Nem tudod véletlenül, merre ment el az az ur a Goldstein Ruben kocsiján?

A zsidó elgondolkozva dörzsölte meg az állát.

Margueritenak majd megrepedt a szive a visszafojtott indulattól. Hallotta a kérdést jól és aggodalmasan leste a zsidó minden mozdulatát, de az arcát nem láthatta a széleskarimájú kalaptól, csak azt érezte, mintha Percy sorsa most abba a hosszú, mosdatlan kézbe volna letéve.

Hosszu szünet következett, mialatt Chauvelin türelmetlenül, homlokát ráncolva nézett az előtte álló, meggörnyedt alakra.

Nagy lassan végre megmozdult a zsidó, belenyult a kaftánja zsebébe és kihuzott annak a mélyéből néhány ezüstpénzt, amit elgondolkozva forgatott meg a markában és így szólt:

- Ez az a pénz, amit az idegen ur azért adott, hogy hallgassak felőle.

- Mennyi az?

- Husz frank, kegyelmes ur, - felelt a zsidó, - és én becsületes ember voltam teljes életemben.

Chauvelin minden gondolkozás nélkül kivett a zsebéből néhány aranyat és megcsörgette a pénzt a zsidó előtt.

- Hány arany van a kezemben? - kérdezte csaknem nyájasan, mert látszott rajta, hogy nem akarja a zsidót megijeszteni.

Ez felvillanó tekintettel nézett oda a pénzre, aztán így felelt alázkodva:

- Legalább is öt, azt hiszem, kegyelmes ur.

- Nos, és elég lenne öt arany arra, hogy a te becsületes nyelved megoldja?

- Mit kíván tudni, kegyelmes ur?

- Azt, hogy a te lovad és kocsid elvihetne-e engem oda, ahova az az angol ur ment Goldstein Ruben kocsiján?

- Az én lovam és kocsim oda viszi a kegyelmes urat, ahova parancsolni méltóztatik.

- A Blanchard apó kunyhójához is?

- Hogyan találta ki a kegyelmes ur, hova mentek? - kiáltott fel a zsidó nagy meglepetéssel.

- Ismered azt a helyet?

- Ismerem, kegyelmes ur.

- Melyik ut vezet oda?

- Előbb a St. Martin-uton kell menni, aztán onnan egy keskeny ösvény vezet a szikláig.

- Tudod az utat?

- Minden kövét, minden fűszálát ismerem.

Chauvelin szó nélkül dobta oda az öt aranyat a zsidónak, aki térdre ereszkedett, hogy összeszedje a pénzt a földről. Az egyiket nehezen tudta megkeríteni, mert az a pohárszék alá gurult. Chauvelin nyugodtan várt, míg az öreg ember térdencsuszva összeszedte az aranyakat.

Mikor felállt, Chauvelin így szólította meg:

- Mennyi időbe telik, míg a kocsit elállhat?

- Készen áll most is.

- Hol?

- Tíz méternyire sincs a kaputól. Méltóztatik megtekinteni?

- Szükségtelen. Meddig vihetsz el benne?

- Blanchard apó kunyhójáig is, kegyelmes ur, és bizony messzebb, mint ahova a Ruben gebéje el tudta vinni azt az idegen urat. Két mérföldnyire innen, tudom, ott találjuk őket valahol az ut közepén.

- Mennyire van innen a legközelebbi falu?

- Azon az uton, amelyiken az idegen ur ment el, Miquelon a legközelebbi falu, alig két mérföldnyire innen.

- De akkor más kocsit kaphat ott, ha tovább akar menni?

- Kaphat, ha ugyan eljutnak odáig.

- És a tiedben eljutunk oda?

- Tegyen próbát a kegyelmes ur.

- Azt akarom. De ide hallgass. Ha rászedsz, akkor a két legmarkosabb katonámmal úgy elveretlek, hogy egy hajítófát sem fog érni az élet, ami benned marad. De ha az angol urat megtaláljuk, akár az uton, akár a Blanchard apó kunyhójában, akkor még tiz arany üti a markodat. Áll az alku?

A zsidó megint elkezdte dörzsölni az állát.

Előbb a kezében tartott pénzre nézett, aztán Chauvelint, majd Desgast vette szemügyre, végre nagy lassan mégis kimondotta azt, hogy:

- Áll.

- Akkor eredj és várj meg ott künt. De azt megmondom, szavadnak állj, különben én váltom be azt, amit ígértem.

Az öreg zsidó csuszó-mászó alázatossággal hagyta el a szobát. Chauvelin pedig boldogan dörzsölte a kezét a diadal előérzetében.

- Köpenyemet és csizmámat, - parancsolta aztán Desgasnak, mire ez kiszólt egy katonának s az hozta is mindazt, amit Chauvelin kívánt.

Chauvelin erre ledobta magáról a reverendát s ekkor látszott, hogy nyakig érő posztó-mellényt, szűk térdnadrágot visel alatta.

Miközben átöltözködött, ezt a parancsot adta Desgasnak:

- Te meg addig menj el Jutley kapitányhoz és mondd neki, hogy küldjön veled még tizenkét embert. Azokat hozd magaddal a St. Martin-uton, ahol bizonyosan utólérsz bennünket a zsidó kocsijában. Azt hiszem, a Blanchard apó kunyhójában aztán kemény munka vár reánk. Ott csakugyan célunkhoz érünk, mert ez az átkozott Vörös Pimpernel elég vakmerő, vagy elég ostoba volt, nem is tudom, melyik a kettő közül, hogy fenntartsa az eredeti tervét. Elment, hogy találkozzék De Tournayval, St. Justtal és a többiekkel, pedig azt igazat megvallva, azt hittem, hogy majd most eláll ettől a tervétől. Ott, a kunyhóban bizonyosan kétségbeesetten elszánt emberekkel állunk szemben. Számitanom kell arra is, hogy bizonyosan nem egy emberem lesz harcképtelen rövid idő alatt, mert azok a royalisták értik a fegyverforgatást, az angol vezér meg éppen olyan ügyes, mint amilyen erős. De mindegy! Legalább is öten leszünk egy ellen. Embereiddel mindenütt csak a kocsit kövesd a St. Martin-uton egész Miquelon-on keresztül. Az angol előttünk van és nem valószínű, hogy nagyon sokat tekintgessen vissza.

Chauvelin ezalatt elkészült és csak a kalapját kellett feltennie.

- Érdekes foglyot bizok rátok nemsokára, - szólalt meg elégedett nevetéssel, mialatt szokatlanul bizalmasan fogta karon Desgast, hogy az ajtó felé induljon vele. - Nem fogjuk megölni egyszerre, hamarosan, Desgas bajtárs; ugy-e, hogy nem? Tudod, a Blanchard apó kunyhója, ha nem csalódom, bizonyosan valami félreeső, magános hely a part mentén és az embereinknek akad majd egy kis mulatsága, ha a róka a kezük közt lesz. Jól kiválogasd az embereidet, Desgas barátom; olyanokat keress ki, akiről gondolod, hogy élvezni tudják majd azt a mulatságot. Érted? Látjuk mi majd még azt a híres Vörös Pimpernel virágot egy kicsit lelankadtan, összezsugorodva, reszketve, mielőtt végleg... - itt csak mozdulattal fejezte ki azt, amit jelezni akart, de Marguerite lelkét a rémület egészen elfogta a mozdulat láttára.

- Jól kiválaszd az embereidet, Desgas, - mondotta Chauvelin mégegyszer, aztán kilépett a szobából, a titkár pedig követte.

HUSZONHATODIK FEJEZET.

Lady Blakeney egy pillanatig sem habozott.

A beszéd utolsó szavai most hangzottak el a kocsmá ajtaja előtt. Hallotta, amint Desgas parancsot adott az embereinek, hallotta azt is, hogy azok aztán elindultak a segédcsapatot elhívni; mert úgy látszott, hat ember sem volt elegendő a vakmerő angol elfogására, akinek az ördögös leleményessége még veszedelmesebbnek látszott, mint a bátorsága és ereje.

Néhány perc múlva aztán a zsidó fátyolozott hangja hallatszott a ház előtt, aki valószínűleg a lovát biztatta, mert nyomban utána kerekek nyikorgása hangzott fel és egy zötyögős kocsilármája, amit a rossz uton ütött.

Benn a kocsmában csendes volt minden. Brogard meg a felesége úgy meghunyászkodtak Chauvelin előtt, hogy a hangjukat sem lehetett hallani, sőt még az előbb olyan gyakori dörmögő szitkozódásnak sem volt nyoma az egész házban.

Marguerite csak egy pillanatig várt még, aztán lesietett a rozoga lépcsőn, hosszú, sötét köpenyét szorosan maga köré csavarta és kiosont az épületből.

Az éjszaka elég sötét volt arra, hogy az óvatosan tovasikló sötét alakot ne lehessen észrevenni. Éles hallásával folyton csak a szekér zörgését követte, amely ott haladt előtte. Arra számított, hogy ha óvatosan mindenütt az árnyékban tartózkodik és az út mentén huzódó árok sötéttségét is hasznára fordítja, akkor sem Desgas emberei, sem az utat rovó őrszemek nem veszik majd észre.

Igy indult el Marguerite hosszú, fárasztó útjának erre az utolsó részére éjjel, gyalog, egyedül. Miquelonig vagy három mérföldnyi utat kellett megtenni, onnan meg még a Blanchard apó kunyhójához vitt az ut; az is bizonyosan valami elhagyatott helyen lesz, gondolta, ahová járatlan, rossz ut vezet; de hát mit törődött Marguerite mindezzel.

Az út közepére nem mert kimenni, de a gyepes utszélén meg lépten-nyomon megcsuszott és a sikos sár miatt nem birt elég gyorsan haladni.

Előtte pedig szakadatlanul hallatszott a szekér csikorgása, amely halálos ellenségét vitte egyenesen a diadal felé.

Marguerite azon gondolkozott, vajjon hol lehet most Percy, melyik partján ennek az elhagyatott tengerparti vidéknek. Messzire nem, az bizonyos, mert hiszen csak egy negyedórával előzte meg Chauvelint az indulásban.

Ugyan tudja-e mennyi kém leselkedik rá?

Chauvelin ezalatt a küszöbön álló diadal kellemes gondolatai között haladt előbbre a zsidó kocsiján ülve.

A titokzatos vezér elfogása a legdicsőbb levél lesz a koszorujában, azt tudta Chauvelin jól. Ha ezt a vakmerő angolt most itt fogja a tett színhelyén, éppen, amikor újra egész csapattal akarja megmenteni a francia köztársaság ellenségeit, akkor még saját hazájától sem követelhet védelmet. Chauvelin legalább is el volt tökéelve, hogy majd mindent aszerint igazítanak el, hogy Anglia közbelépése okvetlenül későn érkezzék már.

Az egy pillanatra sem fordult meg az elméjében, micsoda iszonyu helyzetbe is sodorta azt a boldogtalan asszonyt, aki akaratlanul vált férjének áruló-jává. Az igazság az volt, hogy Chauvelin egyszerűen nem is gondolt Margueritera többé; eddigelé hasznos eszköz volt a kezében; azzal vége!

A zsidó lova jóformán csak lépésben haladt most már.

- Messze vagyunk még Miquelontól? - kérdezte Chauvelin időről-időre.
 - Nem igen messze, kegyelmes ur, - volt a változatlan nyugalommal adott válasz.
 - Eddig ugyan még nem értük utól a te barátodat, meg az enyémet, elakadva az ut közepén - jegyezte meg Chauvelin, gunyosan célozva a zsidó szavaira.
 - Türelem, nemes uram, - felelt Mózes ivadéka, - azért a nyomukban vagyunk. Látom annak az árulónak a kocsija nyomát mindenütt.
 - Bizonyos vagy benne, hogy jó uton haladunk?
 - Akár abban, hogy a tiz arany nemsokára az enyém lesz.
 - Ha egyszer kezet szoritottam a barátommal, akinek a nyomában vagyunk, a tied lesz bizonynal.
 - Csitt, mi volt az? - kérdezte most hirtelen a zsidó.
- Az előbb még oly hangtalanul csendes éjszakában, most lódobogás volt hallható.
- Katonák, - szólt a zsidó megrémült hangon.
 - Állj meg, hadd hallgatózzam! - parancsolta Chauvelin.
- Marguerite szintén hallotta a lódobogást, amely közeledett a kocsihoz is, hozzá is. Már jó ideje gondolkozott azon, vajjon Desgas és az emberei mikor érik őket utól, csak hogy meglepetésére ez a lódobogás nem mögöttük hangzott, hanem az ellenkező irányból jött, Miquelon felől.
- A sötétség elég védelmet adott neki most is.
- Azt észrevette, hogy a kocsi megállt; de Marguerite azért csak ment tovább, nagy óvatossággal haladva a puha talajon, hogy egy kissé közelebb érjen a kocsihoz.
- Szive örült hevességgel vert; egész teste remegett a félelemtől; szinte hallotta már előre, mi hirt hoznak a közelgő lovasok.
- Vagy nem emlékezett-e most is tisztán Chauvelin parancsára: „Szemmel kell tartani az ut mentén minden idegent, különösen, ha az illető magastermetű vagy ha meghajolva jár, hogy magasságát leplezze. Ha azután megpillantja valaki, egyik lovas vágtasson vissza hirt adni”.
- Látták tehát már a magastermetű idegent és aki most itt vágat az uton, az a küldött volna már, aki azt a hirt hozza, hogy az üldözött vad belerohant a csapdába?
- Marguerite ezalatt már oly közel jutott a szekérhez, hogy meghallhatta a váltott szavakat is.
- Szabadság, testvériség, egyenlőség, - hangzott a jelszó a lovas ajkáról.
 - Mi hir? - szólt vissza Chauvelin.
- Ezalatt két lovas állt meg a kocsi mellett.
- Látni nem láthatta őket Marguerite, mert az ég is sötét háttérrel képezett a sötét alakok mögött, de szavukat, azt hallhatta, valamint hallotta a lovak horkantását is. Most pedig egyszerre neszt hallott a háta mögött is; ütemre haladó emberek csapatjának a lépteit: Desgas jött katonáival.
- Hosszu szünet következett, mialatt ott a kocsiban Chauvelin bizonyára megnyugtatta a lovasokat a maga azonosságára nézve, mert azután kérdések és feleletek következtek gyors egymásutánban.
- Láttátok az idegent? - kérdezte Chauvelin mohón.
 - Nem, polgár: semmiféle magastermetű idegent nem láttunk, a sziklák mentén jöttünk.
 - Nos és?

- Hanem Miquelontól vagy egy negyed mérföldnyire valami durva deszkaalkotmányra bukkantunk, amely olyan, mintha valami halász kunyhója lenne, ahol hálókát, szerszámokat tartanak. Leszálltam és oda mentem. Eleinte üresnek látszott és nem is vettünk észre semmi gyanus jelet, de nemsokára mégis szemünkbe tünt, hogy egy oldalt levő nyíláson füst tódul ki. A kunyhó üres volt, de az egyik sarokban szénrakás égett a tűzön és néhány szék is volt a szobában. Azt határoztuk, hogy társaim a lovakkal együtt félrehúzódnak némi távolságra az árnyékba, én pedig ott maradok őrt állni.

- Nos és?

- Mintegy félóra múlva hangokat hallottam, polgár és nemsokára két ember jelent meg. Lille felől jöhettek. Az egyik fiatal volt, a másik öreg, suttogva beszéltek és én nem értettem egy szavukat sem.

Az egyik fiatal volt, a másik öreg. Margueritenak még a szívdobogása is elállott. Kik lehettek? A fiatalabb talán Armand, az öregebbik De Tournay gróf. Talán az a két menekülő volt, akiket tudtukon kívül arra használtak, hogy ők csalják törbe hőseink megmentőjüket.

- A két férfi bement a kunyhóba, - folytatta a katona, mialatt tulfeszített idegei Chauvelin elégedett halk nevetését is hallani vélték; - én pedig közelebb lopóztam. A kunyhó olyan durván van összetákolva, hogy a réseken keresztül minden hangot hallottam.

- Nos?

- Az öreg ember azt kérdezte a másiktól, bizonyos-e abban, hogy igazán ez az a hely. „Hogyne, - felelt emez, - egészen bizonyos vagyok benne.” És ekkor a szénrakás tűzénél tervrajzot mutatott e szókkal: Itt a terv, ezt még akkor adta át, mielőtt Londonban elváltam volna tőle. Azt mondotta, ragaszkodjunk mindenben szorosán ehhez a tervhez, ha csak közben valami ellenkező parancsot nem kapok. De nem kaptam. Ime, itt az ut, amelyen végigjöttünk; itt ketté válik; itt vágunk át a St. Martin-utra... itt megvan a gyalogösvény, amelyik a sziklákhöz vezet. - Eddig mondotta; de ekkor én talán valami halk neszt okozhattam, mert a fiatalember hirtelen az ajtóhoz lépett és aggódva nézett körül. Amikor aztán ismét visszament a társához, oly halkán suttogtak, hogy attól kezdve egy szavukat sem értettem.

- És aztán?

- Hatan voltunk a partnak azon a részén; tanácskoztunk tehát, mitévők legyünk és legjobbnak gondoltuk, ha négyen közülünk ott maradnak, mi meg ketten ide siettünk hirt adni.

- A magastermetü idegent nem láttátok?

- Nyomát sem, polgár.

- Ha társaitok látnák, mit tennétek?

- Szemmel tartanak és ha menekülni akar, vagy ha csónak mutatkoznék a közelben, akkor körülfogják az idegent, sőt szükség esetére lönek is; a lövés azután odahozza majd az őrség többi tagjait is. Elmenekülni nem engedik semmi esetre sem.

- Az ám, csak hogy én nem akarom, hogy az idegennek bántódása legyen; még most ne! - tette hozzá Chauvelin kegyetlenül, - de az bizonyos, hogy mindent a legjobban végeztetek. Adja a jó sors, hogy ne érkezzem későn!

- Éppen most találkoztunk vagy hat társunkkal, akik már órák hosszat róják az utat.

- És?

- Az idegennek azok sem látták a nyomát sem.

- Pedig előttünk kell lennie vagy szekéren vagy másképp... Nincs veszteni való időnk... Milyen messze van az a kunyhó innen?

- Lesz vagy két mérföldnyire, polgár.
- Odatalálnál ismét? Habozás nélkül?
- Egészen könnyen.
- A gyalogosösvényre is? Sötétben is?
- Az éjszaka nem nagyon sötét, polgár és azt tudom, hogy megtalálom az utat, - felelt a katona habozás nélkül.
- Akkor csatlakozzál! Társad visszaviheti Calaisba mind a két lovat. Neked nem lesz lóra szükséged. Tartózkodjál a kocsi közelében és utasítsd a zsidót, hogy hajtson egyenest előre az uton; akkor aztán ha vagy egy negyedmérföldnyire van a gyalogosösvénytől, állítsd meg, de gondod legyen, hogy a legegyszerűsebb utat válassza.

Mialatt Chauvelin így beszélt, Desgas és csapata gyorsan közeledtek s Marguerite tudta, hogy már alig lehetnek hatvan-hetven lépésnyire mögötte. Nem volt tanácsos tovább is ott maradnia, ahol állott és szükséges sem volt, mert hiszen eleget hallott. Most, mintha egyszerre elvesztette volna minden képességét arra, hogy még szenvedni tudjon; szíve, agya, idegei, mintha megbénultak volna a szakadatlan gyötrelmek óráiban, amely most aztán ebben a kétségbeesésben érte el a tetőpontját.

Mert most már aztán igazán nem volt többé semmi remény.

Vagy két mérföldnyire innen a menekülők ott vártak a meghatározott helyen hősies megmentőjükre.

Az a megmentő uton is van feléjük és nemsokára odaér; de akkor azután a csapda is összezárul; tizenkét ember üt rajtuk s azoknak a vezére az, akinek a gyűlölete éppen oly halálos, mint amilyen végtelen a ravaszsága.

Körülzárják a menekülők kis csapatát és azok foglyul esnek valamennyien. Igaz, Armandnak nem lesz bántódása, hiszen Chauvelin szavát adta erre Margueritenak; igen, de Percy, gondolta Marguerite, Percy, akit pillanatról-pillanatra jobban szeretett, jobban imádott, az menthetetlenül a kezébe kerül annak az ellenségnek, akiben nem lesz szájalom a hősszívű vezér számára; aki nem tudja bámulni annak csodás nagy lelkét; aki nem érez most egyebet, mint gyűlöletet a vakmerő ellenfél iránt, aki oly sokáig kijátszotta minden tervét.

Azt még hallotta Marguerite, hogy a katona néhány utasítást adott a zsidónak, de ekkor sietve kellett visszavonulnia az utszéli bokrok közé, mert Desgas és csapata már a nyomában voltak.

Mindnyájan odasorakoztak a kocsi mögé, azután megindultak s mentek a sötét uton tovább. Marguerite várt addig, amíg gondolta, hogy már nem hallják a lépteit, akkor azután szintén megindult a sötétségben, amely most egyszerre sokkal sűrűbbnek tetszett előtte és halkán lopódzott a csapat után.

HUSZONHETEDIK FEJEZET.

Blanchard apó kunyhója.

Ugy érezte, mintha álomban haladna előbbre. Csak arra birt gondolni, hogy a háló most már minden pillanattal szorosabbra zárul össze a körül, akinek drága élete most nagyobb kincs volt előtte mindennél a világon. Most már csak az lehetett az egyedüli célja, hogy még csak egyszer láthassa a férjét; elmondhassa neki, mit szenvedett, mit hibázott és mily kevésbé értette meg azt a ritka embert eddig. Arra, hogy megmenthesse, most már igazán nem gondolatott többé.

A hullámok távoli moraja most borzongással töltötte el; ha néha-néha egy sirály vagy bagoly rikoltása verte föl a csendet, az a hang is kimondhatatlan félelmet keltett abban a megkinzott lélekben. Irtózva gondolt azokra az emberalakba öltözött vadállatokra, akik oly feszülten várnak most a prédájukra és akik oly könnyörtelenül tudnák áldozataikat elpusztítani, akár az éhes farkas, csupán azért, hogy a gyűlölségüknek eleget tegyenek.

A sötétségtől nem félt Marguerite, csak attól az embertől, aki ott haladt előtte egy rozoga kocsin és aki a pokoli bosszuállás gondolatait forgatta elméjében.

Az asszony csak ment megállás nélkül. Lába sajgott; térde remegett a leirhatatlan testi fáradtságtól. Most már napok óta élt szakadatlan nyugtalanságban; három éjszaka egymás után alig aludt; most vagy két álló órája ment, ment már a sikos, fárasztó uton, de elszántsága azért nem rendült meg egy pillanatra sem. Csak arra gondolt, hogy látni fogja a férjét és ha ez még képes neki megbocsátani, amit elvakult tudatlanságában ellene vétett, akkor még mindig fennmarad számára az a boldogság, hogy Percyvel együtt halhasson meg.

Célhoz érhetek.

Bizonyos, hogy nem messze, tőlük jobbra valahol ott lehetett az a gyalogösvény, amely a sziklákhoz vezetett és a keresve keresett kunyhóhoz.

Alig törődve most már bármi veszedelemmel is, Marguerite egyre közelebb huzódott a kocsihoz. Chauvelin ezalatt leszállt róla és emberei közé lépve parancsokat osztott nekik. Marguerite hallani akarta, mit mond, mert tudta, hogy ha van még valami halvány remény arra, hogy Percynek az életben némi módon hasznára legyen, akkor csak az történhetik, ha apróra tudja, hogy a rettentő ellenség mit tervez.

Ekkor vagy nyolcszáz méternyire lehettek már a tengertől, úgy, hogy a hullámok moraja alig volt hallható. Chauvelin és Desgas ezalatt megindultak, hirtelen jobbra kanyarodva be. Katonáik követték őket. Valószínűleg a gyalogösvénynek indultak, mely a sziklákhoz vezetett. A zsidó ott maradt szekérével az uton.

Marguerite végtelen óvatossággal, igazán térdensuszva haladt tovább, szintén jobbra tartva. Hogy észrevétlenül kanyarodhassék be abba az irányba, az alacsony bokrok között kellett keresztülcusznia. A száraz, tar gallyak megsebeztek arcát, kezét, de ő csak arra figyelt, mit beszélnek azok, akik ott haladnak előtte. Szerencsére a gyalogösvényt itt is sövény szegélyezte, mint Franciaország e részében ugyszólván mindenütt; a sövényen tul pedig árok huzódott durva füvel benőve. Ez a magas fü jó menedéket adott Margueritenek; észrevétlenül odajuthatott három méternyi közelségbe s így tisztán hallotta Chauvelin parancsait.

- Nos, - kezdte ez, - hol van hát a Blanchard apó kunyhója?

- Vagy nyolcszáz méternyire innen, a gyalogösvény mentén, - mondta az egyik katona, aki a csapatot vezette, - feleuton a szikla irányában.

- Jó. Vezess! Mielőtt lemennénk a szikla felé, lopózz oda a kunyhóhoz, amilyen halkán csak lehet és győződjél meg, ott vannak-e még az árulók. Megértettél?

- Meg, polgár.

- Most pedig nagyon figyeljete, - szólt Chauvelin, - mert úgy lehet, hogy e perctől fogva egyetlen egy szót sem válthatunk többé, azért ügyeljete minden szóra, mintha csak az életetek függne attól, hogy emlékezetben tartjátok-e, amit mondok. Talán csakugyan az függ tőle, - tette hozzá szárazon.

- Figyelünk, polgár, - felelt Desgas, - és a köztársaság katonái sohasem felejtik el a kapott parancsot.

- Te, aki az előbb már odalopóztál a konyhához, próbáld meg, be tudnál-e látni az ablakon ismét? Ha az árulókkal együtt egy angol is van benn, aki nagyon magas termetű, vagy aki hajlott tartásban áll, hogy magasságát leplezze, akkor füttyents röviden, élesen és így adj jelt a társaidnak. Ti pedig akkor mind berohantok a konyhába; mindegyitek megragad közülök egyet-egyet, mielőtt még a fegyvereiket használhatnák. Ha valamelyikük ellenkeznék, lőjétek meg a karján, vagy a lábán, de a fő az, hogy a magas angolt meg ne ölje senki. Értettétek?

- Értettük, polgár.

- Az az ember, aki oly szokatlanul magas, valószínűleg szokatlan erejű is egyszersmind; négyen, öten is kellett talán ahhoz, hogy legyűrhesse.

Itt némi szünet állott be, azután Chauvelin így folytatta:

- Ha pedig a royalisták még maguk vannak, ami sokkal inkább valószínű, akkor figyelmeztessétek társaitokat, akik várakoznak rátok és rejtőztek mindannyian a sziklák mögé. Ott várjatok, míg a magas angol megjelenik; engedjétek bemenni a konyhába és csak akkor rohanjátok meg aztán.

- Engedelmeskedünk, polgár.

- Akkor induljatok zaj nélkül; én is követlek!

- Hát a zsidóval mi lesz, polgár? - kérdezte Desgas.

- Az igaz! Arról csaknem megfeledkeztem! Hé, Áron, Mózes, Ábrahám, vagy minek hívnak, - kiáltott rá az öregre, aki ott állt a ló mellett, olyan messzire elhúzódva a katonáktól, amilyen messzire csak lehetett.

- Rosenbaum Benjámín, szolgálatára, - szólalt meg erre alázatosan.

- Hallgass! Itt fogsz maradni a kocsi-val, amíg mi visszatérünk. Zajt ne csapj; még lélekzeni se merj hangosan; ezt a helyet pedig el ne hagyd semmi áron. Értetted?

- De kegyelmes nagy uram, - kezdte a zsidó panaszos hangon.

- Mit de! Hogy mersz ellenkezni? - vágott közbe Chauvelin olyan hangon, hogy arra a félénk öreg ember egész testében remegni kezdett. - Ha innen elmozdulsz, rejtőzzél bár akárhová, rád találok és akkor nem köszönöd meg azt a büntetést, amit az engedetlenségédért kapsz. Hallottad?

- De uram!

- Azt kérdeztem, hallottad-e?

A katonák ezalatt ellopóztak onnan; a három férfi magára maradt a magányos ut közepén, csak Marguerite volt még ott kívülök, úgy hallgatva Chauvelin szavait, mintha a saját halálos ítéletét hallgatná.

- Hallottam, amit mondani méltóztatott - felelt a zsidó, valamivel közelebb húzódva, - és esküszöm Ábrahám, Izsák és Jákob neveire, hogy engedelmeskedném is a leghivebben és nem mozdulnék erről a helyről, míg csak kegyelmes nagy uram rá nem fordítaná a fényes arculatát újból szegény szolgájára, de hát a baj az, hogy szegény öreg ember vagyok, én már nem bírok annyit, mint a fiatal katonák ott! Félek. Hátha utonállók jönnek és megtámadnak? Akkor nem állhatok jól arról, hogy vagy nem kiáltok, vagy el nem szaladok.

Mialatt ezt mondta, látszott rajta, hogy igazat beszél, mert már csak az elképzelt veszedelemtől is remegett, mint a nyárfalevél. És akkor hátha egy olyan kiáltás figyelmeztetésül szolgál esetleg a vakmerő kalandornak?

Chauvelin gondolkozott egy pillanatig.

- Hátha magára hagynád a lovat, biztonságban volna ugy?

- Azt hiszem, polgár, - szólt közbe Desgas, - hogy enélkül a gyáva, nyomorult zsidó nélkül nagyobb biztonságban lenne, mintha ő is itt van. Ha megijesztik, vagy lármát fog ütni, vagy elragadja a ló a kocsit.

- De mit csináljak a vén bolonddal?

- Nem jó volna visszaküldeni Calaisba, polgár?

- Nem, mert nemsokára szükségünk lehet rá, hogy majd a sebesülteket szállítsa el, - felelt Chauvelin komor jelentőséggel.

- No, te tehetetlen gyáva vén bolond, - fordult Chauvelin a zsidóhoz, - akkor hát nem marad más hátra, mint hogy csoszogj utánunk. Megállj! Desgas polgár, kösd be a száját ezzel a kendővel!

Rosenbaum ellenkezés nélkül türe, hogy Desgas engedelmeskedjék a parancsnak, ugylátstott, ezt is inkább kiállja, semhogy ott maradjon a sötét uton egyedül.

Megindultak.

Marguerite egyetlen egy szót sem vesztett el abból, amit Chauvelin mondott. Minden idegét megszilárdította, hogy először is tisztán átláthassa a helyzetet, azután pedig hasznára fordítsa azt. Annak az éles elmének, amelyet annyian magasztaltak, most kellett tehát kitennie magáért.

Az bizonyos, hogy a helyzet kétségbeejtő volt egészen.

Egy kis csapat gyanutlan menekülő, akik mind a megmentőjükre várnak olyankor, mikor az a megmentő maga sem sejti, hogy neki szintén tört vetettek.

És ez a tőr olyan rettenetesnek tetszett!

Kivette egy csapat védtelen ember ellen éjnek éjszakáján, a rideg, magányos tengerparton. Védtelenek voltak csakugyan, mert nem volt sejtelmük sem a veszedelemről, amely fenyegette. És Margueritenak még azt is végig kellett gondolnia, hogy a menekülők közül egyik a bálványozott férj, a másik a szeretett testvér.

Hát a többiek?

Most egyelőre csakugyan nem tehetett semmi egyebet, minthogy kövesse a csapatot, ahova az megy. Ha attól nem fél, hogy eltéveszti az utat, talán előre rohant volna a kunyhóhoz, hogy óvja a veszedelemtől a menekülőket és hős szabadítójukat.

Egy pillanatra az is megfordult az eszében, hátha éles sikoltással hívhatná fel a menekülők figyelmét arra, hogy valaki közeledik. Ugylátstik, Chauvelin végzetesnek tartott minden ilyen váratlan lármát a terveire nézve; éppen ezért vajjon nem volna-e jó ehhez folyamodni, - gondolta magában Marguerite?

De azután csakhamar végig kellett gondolnia azt is; igen ám, de ki tudja, éppen azok, akiknek a figyelmeztetés szánva van, ugyan meghallanák-e; hiszen azt sem tudta, mennyire van onnan a kunyhó. Hanem, hogy Chauvelin meghallaná a sikoltását, az bizonyos és akkor azután nem is kiálthatna még egyet; bekötöznék a száját, ugyanugy, mint a zsidóét és ő maga is tehetetlen rab lenne Chauvelin kezében.

Marguerite ugy suhant egyre tovább és tovább a sövény mentén, mint valami kísértet. Cipőjét is levetette, hogy zajtalanabban léphessen, így aztán harisnyája mihamar rongyokká volt

tépve. Nem érezte sem a sebeket, sem a fáradtságot; az a törhetetlen akarat, hogy férjéhez eljuthasson, a balsors minden akadályá ellenére, elölt benne minden fájdalmat, lelke működését pedig kétszeresen élessé tette.

Képzeteiben csak azt az egy embert látta, azt a hőst, aki most vakon halad iszonyu végzete felé.

Egyszerre azonban meg kellett állnia.

A hold, amely eddig kedvezett vakmerő vállalkozásának azzal, hogy ki sem tekintett a felhők közül, most egyszerre előtűnt a kora őszi esték ragyogó pompájában és ezüsthénnel árasztotta el az egész tájat.

Ekkor látta Marguerite, hogy vagy kétszáz méternyire ott van előttük a sziklás partvonal, az alatt pedig lenn, a tenger hullámai hömpölyögtek simán és békésen. Marguerite tekintete akaratlanul is megpihent egy pillanatra a csillogó, ezüstös vízfelületen és amint azt elnézte, szíve, amely eddig szinte a kábult érzéketlenség állapotában volt a félelem következtében, most egyszerre ellágyult; szeme megtelt forró könnyekkel: mert azt látta, hogy ott lenn, alig három mérföldnyire, egy gyönyörű bárka fehér vitorláit inganak a vizen.

Marguerite kitalálta, hogy ez csakis a Sellő lehet. Sir Percy kedvelt bárkája; azon pedig ott van az öreg Briggs, a kormányosok gyöngye és az egész legénység, brit hajósok valamennyien.

Azok a fehér vitorlák, melyek úgy csillogtak a holdfényben, mintha integettek volna Marguerite felé, örömről és reményről adva hirt, amelyben neki azonban már nem volt szabad hinnie.

A hajó ott várakozott a tengeren; urára várt, olyan volt, mint valami szép fehér madár, amely minden pillanatban kész elrepülni; - és Margueritenak szinte a szívébe vágott az a gondolat, hogy az, akire a hajó vár, nem fogja azt elérni soha, nem érinti annak sima fődélzetét, nem látja meg a fehér sziklákat Angliának, a szabadság és remény hazájának áldott partjain.

A hajó látása a kétségbeesésnek valami emberfölötti erejével ruházta föl a szegény, halálra fáradt asszonyt.

A sziklapart tehát előtte van már; csak csekély távolságra lehet onnan az a kunyhó, ahol férjét a végveszedelem, a halál várja. De a hold most már megvilágította az utat, a kunyhó messziről is láthatóvá lesz majd; odaszaladhat, figyelmeztetheti a menekülőket, hogy legalább is az ellenállásra legyenek készen; legalább drágán adják el az életüket, ahelyett, hogy bevárnák, míg az ellenség úgy fogja el őket, mint patkányokat az oduban.

Marguerite csak haladt, meg-megcsuszva, néha térdre esve az árok sűrű, rövidnövésű fűvében. Nagyon gyorsan kellett haladnia, mert nemsokára elébe került Chauvelinnek és Desgasnak, úgyhogy lépésüket határozottan maga mögött hallotta. Az igaz, hogy csak néhány méternyivel lehetett mögötte és hogy a veszedelem még nagyobb legyen, a holdvilág erős fénnel öntötte el egész alakját, úgyhogy ez élesen rajzolódott le a tenger ezüstös felszínére.

De csak egy pillanatig volt látható, mert Marguerite egyszerre összezsugorodva huzódott le a föbe, mint valami megriadt állat.

Rejtekhelyéből azután letekintett a durva, irdatlan sziklák között oda, ahova le akart jutni. Az ut lefelé nem lett volna nagyon nehéz, mert meredek sem volt, azonkívül pedig a kőszálak jó támasztékot nyújtottak majdnem lépésről-lépésre.

Egyszerre azután, amint nézett mereven maga elé az utra, azt vette észre, hogy a holdfényben egy durva faépület áll előtte, amelynek oldalán keresztül gyöngye vörös fény szűrődött át, mint valami jeltűz.

Azt nem tudta jól kiszámítani, milyen messzire lehet a kunyhó, hanem az öröm olyan fojtogató, örületes erővel rohanta meg a rég keresett kunyhó váratlan megpillantásakor, hogy habozás nélkül, mivel sem törődve sietett szikláról-sziklára.

Tudta, hogy háta mögött ott az ellenség, köröskörül pedig a katonák vannak elrejtőzve, de azért csak ment.

Ekkor azonban egyszerre az egyik szikladarabon, amely élesebb is, sikosabb is volt a többinél, megcsuszott és elesett. Nagy erőfeszítéssel talpra állott ismét, de mire újból indulni akart, azt vette észre, hogy mögötte is lépések hallatszanak, sokkal gyorsabbak, mint az ő léptei.

Követik tehát!

Néhány pillanat múlva egy kéz megragadta a ruháját, úgy, hogy Marguerite térdre bukott ismét, mire azután valaki hirtelen bekötözte a száját, úgy, hogy egy hangot sem tudott hallatni többé.

Kétségbeesve, csaknem magánkívül, a csalódás iszonyu keserűségétől, felvetette szemét és ekkor azt látta, hogy egészen közelről egy éles, gonosztekintetű szempár néz rá, amely Marguerite előtt most, ez önkivülethez hasonló állapotban szinte természetellenesnek látszott a maga zöldes csillogásával.

Amint Marguerite ott hevert a földön, a kiálló szikla árnyéka reávetődött, úgy, hogy vonásait Chauvelin nem ismerhette föl, hanem ez ekkor vékony fehér kezét óvatosan végighuzta a földön heverő alak arcán.

- Minden szentekre, szólalt meg ekkor Chauvelin halkán, - egy asszony! - Nem bocsáthatjuk szabadon, az bizonyos, - dörmögte aztán magában, - de vajjon...

Itt hirtelen elhallgatott, de rövid szünet után valami halk, szinte hangtalan nevetést hallatott, azután pedig, Marguerite rémületére a vékony ujjak még egyszer végigsimitották az arcát.

- Lám, lám, - szólalt meg ekkor Chauvelin gunyos udvariassággal; ez aztán igazán kellemes meglepetés!

Mialatt ezt mondotta, Marguerite érezte, hogy Chauvelin ajkához emeli az ő tehetetlen, erőlen kezét.

Volt az egész helyzetben valami kimondhatatlanul groteszk, ha ugyan nem lett volna az egész egyszersmind oly végtelenül tragikus is; egy szegény, meggyötrött, összezuzott lelkű asszony, akit a csalódás csaknem az esztől fosztott meg; és aki ott, a földre ledobva, térden állva fogadja halálos ellenségétől az udvariasságnak ezt a banális jelét.

Chauvelin bizonyára adhatott valakinek valami utasítást, amelyet Marguerite a reá nehezedeő kábultság folytán nem hallott, mert egyszerre csak azt vette észre, hogy valaki felkapja a földről; száján a köteléket még szorosabbra huzzák; aztán az, aki fölvette, erős karral viszi afelé a gyöngé, rőt világosság felé, amelyre még néhány perccel ezelőtt is úgy nézett, mint a remény sugarára.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET.

Az ellenség hatalmában.

Hogy meddig vihették így, nem tudta; egészen elvesztette az idő és tér ismeretét és egy rövid időre az irgalmas természet meg is fosztotta öntudatától a halálosan kimerült asszonyt.

Amikor ismét magához tért, az volt az első benyomás, aminek tudatára jutott, hogy némi csekély kényelmet olyan módon adtak meg neki, hogy valaki egy vastag köpönyeget terített le, arra tették aztán le, úgy, hogy hátával egy szikladarabnak támaszkodhassék.

A hold ismét a felhők mögé rejtőzött ezalatt, a tenger ott zúgott vagy százlábnyi mélységben a szikla alatt; az előbbi gyöngye vöröses fényt azonban most már nem látta többé.

Hogy elértek utazásuk céljához, azt abból következtette, mert hallhatta, hogy közel hozzá halk hangon, de gyors egymásutánban váltanak szót néhányan.

- Négyen vannak odabenn, polgár; a tűz körül ülnek és úgy látszik, mintha nyugodtan várának valakire.

- Hány óra?

- Kettő lesz.

- Hogy áll a tenger?

- Az ár gyorsan közeledik.

- És a hajó?

- Minden bizonnyal angol hajó, néhány kilométernyire künn van a tengerben. De a csónakját nem látni.

- A katonák elrejtőztek?

- El.

- Nem fogják a dolgot elhibázni?

- Nem mozdulok addig, amíg az idegent nem látják; akkor aztán egyszerre körülveszik a kunyhót és lefegyverzik a bennlévő öt embert.

- Helyes. És az a hölgy?

- Azt hiszem, még mindig magánkívül van. Ott van ön mellett, polgár.

- Hát a zsidó?

- A száját betömtük, a lábát összekötöttük. Nem tud sem mozdulni, sem beszélni.

- Jó. Akkor tartsd készen a fegyveredet és húzódj közelebb a kunyhóhoz; erre a hölgyre majd én vigyázok.

Desgas bizonyára engedelmeskedett, mert Marguerite hallotta, hogy valaki halk léptekkel tovább csuszik a sziklák között; akkor aztán érezte, hogy két keskeny, meleg kéz megfogja az ő két kezét és megszorítja, mintha acélkapcsok tartanák fogva.

- Mielőtt a kendőt eltávolítanánk az ön bájos ajkáról, szép hölgy, - sugta a fülébe Chauvelin, - azt hiszem, jó lesz, ha bátor leszek valamire figyelmeztetni. Hogy minek köszönhetem azt a szerencsét, hogy ilyen bájos kíséző követett a csatornán tülről egészen ideig, azt elképzelni sem tudom, csak azt sejttem, hogy az ok nem az volt, amiben személyes hiúságom hizelgést láthatna. Azt is sejttem, hogy ha most levinném ezt a kendőt, valószínűleg az első hang, amelyet ezek a bájos ajkak kiejtenének, arra szolgálna, hogy figyelmeztesse a menekülésre azt a ravasz rókát, amelyet én ugyancsak sok fáradsággal üldöztem az odújáig.

Itt elhallgatott, mialatt kezének acélkemény szorítása mintha még erősebbre vált volna Marguerite csuklóján; aztán rövid szünet után így folytatta:

- Abban a kunyhóban, ha ugyan nem csalódom, az ön bátyja, Armand is ott van az áru De Tournay gróffal és két másik emberrel, akiket ön nem ismer. Ott várakoznak titokzatos megmentőjükre, aki eddig oly vakmerő módon mindig kicsuszott a jóléti bizottság keze közül. Ha ön elsikoltja magát, ha itt a környékben nesz támad, lövés dördül el, akkor nagyon valószínű, hogy az a szabadító a maga hosszú lábán, amely ide elhozta, gyorsan biztos helyre menekül

innen. Az a cél akkor, amelyért én ide fáradtam, nem volna elérve. Ellenkezőleg egyedül öntől függ, hogy Armand még ma szabad legyen és mehessen önnel Angliába, vagy bármely biztos révbe.

Marguerite egy szót sem tudott volna kiejteni, a kötelék jóformán a lélekzetét is visszafojtotta.

- Az, amit én Armand szabadsága érdekében kívánok, nagyon kevés.

- Mi az? - igyekezett Marguerite kérdeni arckifejezéssel és kézmozdulattal.

- Az, hogy ön itt maradjon egy szó, egy hang nélkül mindaddig, amíg én nem adok engedelmet a beszédre. - Ugy látszott, észrevette, hogy e szóra Marguerite egész alakja szinte megmerevedett a dacos ellenkezés érzésétől, mert e percben így folytatta a maga jellemzetes, gunyolódó száraz nevetésével: - Ó, de igen, tudom, hogy engedelmeskedni fog nekem, drága hölgy, mert bátor leszek hozzátenni azt is, hogy ha csak egy árva hangot is kiejt, akkor az embereim - vannak vagy harmincan - azonnal idehurcolják Armand-t, De Tournayt, meg a másik kettőt és parancsomra itt, az ön szeme láttára lövik agyon.

Marguerite növekvő irtózáttal hallgatta ellensége újabb «vagy - vagy» értelmű követelését.

Ez alkalommal még rettentőbb volt az, mint a másik, amelyet a bálon tárt elébe.

Mert azt kívánta tőle, hogy engedje a bálványozásig szeretett férjét egyenesen belerohanni a végveszedelembé, anélkül, hogy jelt próbálna adni, mert az a jel, amely még amellettsé lehet, el sem jutna hozzá, jel lenne a könyörtelen ellenségnek arra is, hogy Armand-t és még három ártatlan, mit sem sejtő embert kivégeztessen.

Látni nem látta Chauvelin arcát, de a szuró tekintetű szempár hatalmát szinte érezte és az utolsó szavak úgy hatottak rá, mintha legutolsó reményiségének halálos ítélete hangzott volna a fülébe.

- Lássá, drága hölgy, önt végre is az egész csoportból senki sem érdekelheti Armandon kívül, - kezdte Chauvelin újra; - nos és az ő biztonságáért a világon semmi egyebet nem kell tenni azonkívül, hogy ott maradjon, ahol most van és csendesen viselkedjék. Embereimnek szigorú parancsa van arra nézve, hogy Armand-t mindenképpen kiméeljék. Ami pedig a titokzatos Vörös Pimpernelről illeti, - hát ugyan kicsoda-micsoda az önre nézve? Most pedig hadd szabadítsam meg önt ettől a kellemetlen köteléktől. Láthatja, szabadságot akarok adni arra nézve, hogy a cselekvésben melyik utat választja.

Őrületes kergetőző gondolatok közt, lüktető, sajgó halántékkal, kimerült, meggyötört testtel dőlt oda Marguerite a szikla oldalához. A sűrű sötétségben nem láthatta a tengert sem, csak a part felé közelgő ár növekvő erejű zúgását hallhatta, amelynek bánatos szava mintha a szétfoszlott reményekről beszélt volna, meg az ő elveszett szerelméről, arról, akit maga árult el, maga küldött a halálba.

Chauvelin levette Marguerite szájáról a kendőt.

A boldogtalan asszony nem sikoltott; ereje sem volt reá; hiszen arra is csak alig tudta magát rákényszeríteni, hogy gondolkozzék.

Gondolkozni! Mikor az látszott a legnehezebbnek minden más között.

Nem álmom volt-e hát az, hogy ő, Blakeney báróné, a londoni előkelő világ királynője, itt hever a földön, éjnek éjszakáján, a sivár, elhagyatott tengerparton és hogy alig száz lépésnyire van tőle az az ember, akit egyszer kicsinyléssel nézett, de aki most e vad, álmoképszerűleg rohanó események változataiban percről-percre drágább lett előtte; - hogy az most, ebben a percben egyenesen a végveszedelem felé haladjon, míg ő csak nem is mozdul, hogy valamit tegyen a megmentésére.

Miért nem törhetett ki félelmes, egetverő sikoltozásba; hogy annak a gyanutlan hősnek a figyelmét fölkelthesse? Egyszer-kétszer, szinte öntudatlanul már meg is nyílt az ajka, hogy fölsikoltson, de akkor megint a másik kép lépett elébe: ha bátyját és a másik három embert megölnék, ott előtte és ő lenne a gyilkosuk!

Marguerite nem adhatta meg azt a jelt, mert gyöngé volt; - nő volt. Hogyan tehetett volna olyant, ami annak drága vére az ő fejére szálljon, hogy halála percében talán őt átkozza. És a kis Suzanne atyja is; - az az ősz, öreg ember! Meg a többiek! Ó, irtózatos, irtózatos!

Várni, várni kellett. Meddig? Az órák multak és mégsem hajnalodott; a tenger csak mormolt tovább, az őszi szellő halkán sóhajtván suhant át fölöttük; - a parton minden csendes volt köröskörül, akár a sir.

És ebben a csöndben egyszerre valahol, nem is messze, egy érces, vidám hang rákezdte az angol himnuszt és hangzott csengően, derülten: «God save the King.»

HUSZONKILENCEDIK FEJEZET.

A hajó.

Margueritenek elakadt a szive dobogása is. Hallani nem is hallotta talán, csak megsejtette, hogy az őrtálló katonák támadásra készülnek.

A hang pedig egyre közeledett, azt a kérést küldte fel az ének szárnyán Istenhez, hogy a királyt tartsa meg, mikor ő maga pedig halálos veszedelemben volt az egész idő alatt.

Marguerite úgy érezte a közeledő ének hallatára, mintha az élet lassanként egészen elhagyná...

Nem! Nem! Az Isten szent nevére! Ennek nem szabad megtörténnie. Szálljon inkább Armand vére az ő fejére! Bélyegezzék bátyja gyilkosának. Gyűlölje, sujtsa megvetéssel ezért, ha kell, még az is, akit szeret, ó csak az maga meneküljön meg a haláltól bármi áron.

Velőig ható éles sikoltással ugrott fel Marguerite a helyéről: most ismét láthatta a gyöngé vörös fényt a kunyhó oldalán áthatolni a gerendák réseiből; odarohant és döngetni kezdte két öklével a kunyhót, mialatt így kiáltott be:

- Armand! Armand! Lőjj az Istenért. A vezér közel van! Jön! De elárulták! Lesik! Armand! Lőjj!

E pillanatban valaki megragadta és letaszította a földre. Ott feküdt sajgó, felhorzsoltságokkal, de még fájdalma, zokogása közben is ezt kiáltotta:

- Percy! Férfjem! Menekülj! Armand! Miért nem lössz?

- Hallgattassátok el azt az asszonyt, - sziszegte Chauvelin fogait összeszorítva, mialatt alig tudta megállni, hogy meg ne üsse.

Erre hirtelen az arcára borítottak valamit, úgy, hogy lélekzeni is alig bírt, nemhogy szólni tudott volna.

A vakmerő énekes is elhallgatott ezalatt, mert úgy látszott, hogy a velőtrázó sikoltozás csak-ugyan felhívta figyelmét a veszedelemre.

A katonák is talpra ugrottak.

Most már nem volt ok többé a némaságra, hisz a sziklák is ezerszeresen verték vissza a boldogtalan asszony sikoltozását.

Chauvelin elfojtott szitkot mormogott, ami nem sok jót jelentett arra nézve, aki fényesnek ígérkező sikerét így tönkre tette; azután pedig ezzel a paranccsal fordult embereihez:

- Rajta! Be a kunyhóba. Senki se meneküljön el élve.

Marguerite ekkor láthatta a hold fényénél, hogy az egész csapat eszeveszett futással rohan a kunyhó felé, egyedül egy maradt ott az ő őrizetére.

Chauvelin, aki arra volt elkészülve, hogy belülről heves lesz majd az ellenállás, ha a katonák rátörnek a menekülőkre, azért most valósággal elámulva állott annak a láttára, hogy a katonák mozdulatlanul maradnak ott a küszöbön, míg belülről egyetlen egy hang sem hallatszik.

Olyan aggodalom lopózott a szívébe, hogy szinte akaratlanul közelebb lépett a kunyhó ajtajához a szókkal:

- Mit jelentsen ez?

- Azt hiszem, polgár, hogy most már senki sincs odabenn, - szólt az egyik katona rendületlen nyugalommal.

- Csak nem hagyátok elszökni azt a négy embert? - mennydörgött Chauvelin. - Hát nem azt parancsoltam, hogy egyetlen egyet se engedjetez menekülni? Gyorsan, utánuk, minden irányban!

Az emberek, akik gépiesen engedelmeskedtek Chauvelin minden szavának, most is szinte vakon rohantak ki jobbra, ki balra.

- Te és az embereid az életetekkel fogtok fizetni ezért a hibáért, őrmester polgártárs, - szólt Chauvelin gonosz arckifejezéssel a csapat vezetőjéhez; - és te is, - fordult aztán Desgashoz, - azért, hogy nem engedelmeskedtél a parancsomnak.

- A parancs az volt, polgár, hogy várjunk addig, amíg az idegen megérkezik, de senki sem jött, - felelt az őrmester.

- De éppen az imént meg azt parancsoltam, mikor az az asszony sikoltani kezdett, hogy rohanjatok be és ne hagyjatok elmenekülni senkit.

- De az a négy ember, aki azelőtt odabenn volt, polgár, már van egy kis ideje, hogy eltávozott, legalább úgy gondolom.

- Ugy gondolod, te? - kiáltott Chauvelin szinte elfulladva dühében; - és engedted, hogy elmeneküljenek...

- Az volt a parancs, hogy várakozzunk, - ismételte az őrmester; - és hogy engedelmeskedjünk halálbüntetés terhe alatt. Vártunk tehát.

Mikor látta, hogy Chauvelin egészen elveszti a szavát tehetetlen dühében, ezt tette hozzá:

- Én hallottam, amint az emberek kiosontak a kunyhóból, nem sokkal azután, hogy mi elrejtőztünk és jóval az előtt, hogy az az asszony sikoltani kezdett.

- Csitt, - szólt most közbe hirtelen Desgas.

A távolból lövések zaja hallatszott.

Chauvelin megpróbálta, leláthatna-e a tengerpartra a sziklák alá, de a sors úgy akarta, hogy a hold ismét elbujt egy sötét felhőtömeg mögé és semmit sem lehetett látni.

- Egyik menjen be a kunyhóba és gyujtson világot, - mondta végre.

A katona kedvetlenül engedelmeskedett; a kunyhóba lépve, a széntüznél meggyujtotta az övébe dugott kis lámpát.

- Merre mentek? - kérdezte Chauvelin.

- Azt nem tudom, polgár, - felelt az őrmester: - először lefelé tartottak a sziklák között, azután csakhamar eltakarta őket néhány kiálló kőszál.

- Csitt, mi volt az?

Mindhárman figyeltek. Messziről, nagyon messziről és még onnan is egyre távolodólag hangzott nagyon halkán néhány evező csapása.

Chauvelin kivette a zsebkendőjét és megtörölte a homlokát, melyet kivert a hideg veriték.

- A csónak! - Ez volt minden, amit mondani birt.

Armand és társai bizonyosan lejutottak tehát a sziklák között a tengerig, míg a csapat, mint a köztársaság erősen fegyelmezett katonáihoz volt illő, várt az idegenre, akit el kellett fogniok.

Valószínűleg valamelyik parti szikla mögé volt elrejtve a Sellő vitorlás bárka kis csónakja. Eddig már bizonyosan ott vannak a hajó fedélzetén.

Mintegy feleletül Chauvelin gyanújára, egyszerre csak tompa ágyulövés reszkettette meg a levegőt.

- A bárka, - szólt Desgas nyugodtan, - most indul el éppen.

Chauvelinnek minden önuralmára szüksége volt, hogy valami, önmagához méltatlan módon ki ne törjön dühében.

Az a vakmerő kalandor tehát megint csak kijátszotta! De hogy juthatott oda a kunyhóhoz? Hogy előbb kellett odaérnie, semmint a katonák elfoglalták helyüket, az világos volt teljesen, de az már megfoghatatlan volt csakugyan, hogyan jöhetett Calaisból idáig a Goldstein Ruben kocsijában anélkül, hogy az őrzőket az utnak bármelyik pontján is észrevette volna.

Azután meg hát ez hogy lehetett? Chauvelin és a harminc embere saját fülükkel hallották, hogy az az átkozott kalandor vagy husz perccel azután kezdte az angol himnusz énekelni, mikor mindnyájan elrejtőztek a kunyhó körül: addigra a négy menekülő leérhetett a csónakhoz, már pedig a legközelebbi ut is a tengerpartig lehetett vagy egy mérföldnyire a kunyhótól.

- De hát hova tűnt akkor az a vakmerő énekes?

Ha csak az ördög nem kölcsönzött neki szárnyakat, akkor most is itt kell valahol lennie. Igen, igen, a katonáknak előbb-utóbb meg kell látniok! Chauvelin újra reménykedni kezdett.

Ezalatt a katonák is kezdtek visszazállingózni, akik a menekülők után mentek, de csak annak a részleteit tudták elmondani, hogyan érkeztek elkésve a partra, ahonnan a csónak már utban volt a hajó felé.

- Igen, igen, - erősítette az egyik, már elindulhatott valamivel azelőtt, hogy az az asszony sikoltozni kezdett.

Azelőtt!

Akkor a remény tehát nem csalta meg, gondolta Chauvelin, mert akkor lehet, hogy a Vörös Pimpernelnek a menekülőket sikerült a csónakra juttatni, de maga még ittmaradt a parton és akkor el is lehet fogniok, mert hisz az összes utak meg vannak rakva őrzővel.

Még nem volt minden veszve!

- Hozd ide a lámpát, - parancsolta Chauvelin.

A katona engedelmessé vált, mire Chauvelin kutatólag tekintett körül a kunyhóban. A tüzhelyen a szénrakásból már csak az utolsó néhány zsarátnok hamvadozott; az a néhány

szék, amely a tüzhely körül állott azelőtt, most felborulva hevert szanaszét, azok gyors távozásáról beszélve, akik nemrégén még itt voltak. Egyik sarokban halászszerszámok, mellettük pedig a földön valami kis fehérség hevert.

- Vedd föl azt ott, - mutatott rá Chauvelin az őrmesterhez fordulva, - és hozd ide.

A katona fölemelte a gyűrött papirdarabot és odavitte hozzá.

- Olvasd! - szólt Chauvelin kurtán.

- Csaknem olvashatatlan az egész.

- Azt parancsolom, hogy olvasd, - ismételte az őrmesterhez fordulva, és hozd ide.

Az őrmester erre elkezdte betűzni a sebtében irt sorokat a lámpa világánál.

«Nem juthatok el egészen hozzátok anélkül, hogy életeteket és szabadulástokat ne veszélyeztetném. Mikor ezt megkaptátok, várjatok két percig, azután oszonjatok ki a kunyhóból egyenként, forduljatok egyenesen balra és ereszkedjete le a sziklák közt a tengerig; - az egész idő alatt mindig balra tartsatok, míg csak el nem értek az első parti sziklát, amely messze benyulik a tengerbe; a mögött van elrejtve a reátok várakozó csónak; ott füttyentsetek hosszan és élesen: arra a bárka odaér, ti beszálltok, embereim pedig elszállítanak angol partra, a biztonság honába; ha aztán ott vagytok a Sellő fedélzetén, küldjétek vissza a csónakot értem; az embereimnek mondjátok meg, hogy ott leszek abban a sziklaöbölben, amely éppen szemben van a Cirnos Macska fogadóval Calais mellett. Ismerik azt a helyet. Ott leszek, mihelyt csak lehet; várjanak rám jó távolságra künn a nyílt tengeren, míg meghallják az ismert jeladást. Ne késsetek; ezt az utasítást pedig kövessétek szóról-szóra.»

- Itt az aláírás is polgár, - tette hozzá az őrmester, amint a papírt átadta Chauvelinnek.

De ez nem várt egy pillanatig sem. A levélnek különösen egy mondása ragadta meg a figyelmét. «Ott leszek abban a sziklaöbölben, amely éppen szemben van a Cirnos Macska fogadóval Calais mellett.»

Ez a néhány szó még diadalukat jelentheti.

Az egyik katona calais-i születésű volt; ismert jól minden sziklát, az vállalkozott, hogy odavezeti társait és megelőzik az angolt.

- Először a Vörös Pimpernel nem ismerhet minden sziklát, - szólt Chauvelin, - azután meg bizonyosan nagyon óvatosan is lépked majd; meg lehet tehát előzni. Ezer frank lesz a jutalom minden embernek, aki előbb jut oda a sziklaöbölbe, mint az a hosszulábu angol.

- Én tudok egy rövid utat, amelyiken át lehet vágni, - kiáltott fel a katona felélénkülve az ígéret hallatára és azzal futvást indult meg, társai pedig követték.

Lépteik csakhamar elhangzottak; Chauvelin pedig a diadal előérzetében még gonoszabb arckifejezéssel tekintett maga elé, mint azelőtt.

Mellette ott állott Desgas, parancsra várva. Chauvelin azonban szinte gyűlölettel tekintett rá, mert végre is a lehetőség még mindig megvolt arra, hogy a Vörös Pimpernel elmenekülhet s akkor az ő emberei lesznek benne hibásak. Az az okatlan harag vett rajta erőt, amely mindenáron ki akarja önteni a mérgét valakire.

A katonák még most is a földhöz szegezve tartották Margueriteot a ruhájánál fogva, noha szégyen a legkisebb ellenállást sem kísérelte meg. A sokáig legyőzött természet végre követelte a maga jogát és Marguerite mély ájulásba esett, amely csaknem a halálhoz volt hasonló; szeme körül mély, szederjes színű karikák húzódtak, amelyek az álmatlanul töltött éjszakákról

látszottak beszélni; haja összecsapzottan, nyirkosan tapadt a homlokára; ajka körül minden vonás fájdalomról, szenvedésről szólt.

A ragyogó elmésségü, kényeztetett, gyönyörű lady Blakeney ugyancsak szomoru látványt nyújtott e percben; meghathatta volna mindenki szívét, csak az a kudarcot vallott, elkeseredett ellenség ott mellette, az nézte megindulás nélkül.

- No hiszen, örködhettek is egy asszony fölött, aki félholtan fekszik itt, - szólt Chauvelin gunyosan a katonákhoz, - mikor ott olyan embert meg el hagytak szökni, akik ugyancsak elevenek voltak valamennyien. Jobb lesz, ha megkeresitek, hol az a gyalogösvény, amelyiken végigjöttünk és utánanéztek annak a rozoga szekérnek is.

Ekkor egyszerre eszébe ötlött valami.

- De igaz! Hát a zsidó hol van?

- Közel ide, polgár, - felelt Desgas; - megkötöztem, ahogy ön parancsolta.

Éppen e percben közvetlen közelből panaszos jajgatás ütötte meg Chauvelin fülét. Ez követte titkárját, aki a kunyhó felé indult és ott csakugyan megtalálták összeesve, megkötözött lábbal, betömött szájjal Izrael szerencsétlen ivadékát.

Arca valósággal félelmesnek látszott a hold fehér fényében; szeme megüresedve düledt ki üregéből; olyan rémült kifejezés volt abban a szemben, hogy azt is megijesztette, aki reátekintett. A kötél, amely eredetileg a vállán volt átvetve, hogy karjait lekötözze, úgy látszik, kibomolhatott, mert kuszált tömegben hevert mellette a földön, de valószínűleg észre sem vette, mert a legkisebb erőfeszítést sem tette arra, hogy elmenekülhessen; olyan volt, mint amikor a csirke megrémülve nézi az asztalon a krétával huzott fehér vonalat, mert azt hiszi, hogy az zsineg, ami a mozdulatait teljesen megakadályozza.

- Hozd ide a gyáva kutyát, - parancsolta Chauvelin.

Mivel érezte, hogy a katonákon végre csakugyan nem igen tölthetné a bosszuját, mivel azok teljesen a parancsa szerint jártak el, arra gondolt, hogy annak a megvetett fajnak egyik fia is elég jó lesz, amelyre francia honfitársainak ismeretes előítéletével tekintett le.

Mikor a zsidót odahozták elébe, így szólította meg:

- Mint zsidónak, remélem, jó emlékezőtehetséged van minden alkura.

A zsidó nem felelt mindjárt.

- Felelj! - rivalt rá Chauvelin.

- Van, uram, - hebegte ez rémülten.

- Akkor tudod, hogy úgy alkudtunk, hogy neked utól kell érned Goldstein Rubent és az én barátomat. Nos?

- De... de... ke... ke... kegyelmes uram...

- Semmi, de. Nem így volt?

- I... i... így volt uram.

Csend állt be.

A boldogtalan ember ijedten nézett körül; a katonák pedig mozdulatlan arccal állottak Chauvelin mellett. Végignézett mindenben, az égen, a szikláson, az ájultan fekvő asszonyon is.

- Felelsz-e hát vagy sem? - dörgött rá Chauvelin.

Hiszen próbált volna felelni a nyomorult, de mikor nem birt.

- Ha a rémület úgy megbénította az emlékezéset, akkor, úgy látszik, föl kell frissítenem, - szolt ekkor Chauvelin gonosz tekintettel. - Az volt az alku, hogy ha utólérjük a másik kocsit, tíz aranyat kapsz.

A zsidó csak halk jajgatással válaszolt.

- Ha azonban rászédnél, akkor úgy elveretlek, hogy egész életedre megemlegeted, hogyan merj másképp is hazudni.

- Nem hazudtam uram! Esküszöm. Ábrahám...

- Meg az összes többi patriarcha nevére, tudom már.

A zsidó iszonyu jajkiáltást hallatott.

- Remélem, polgártársak, - mondotta Chauvelin, - bizhatom bennetek, hogy emberségre tanítjátok ezt a vén hazugot. Meg éppen ne öljétek azért, - vetette utána szárazon.

- Engedelmeskedünk, polgár, - feleltek a katonák.

Chauvelin nem maradt ott, hogy a büntetést végignézze; tudta, hogy az ilyent mindig bátran rábizhatja a katonáira.

Csak az nyújtott neki valami örömet a tehetetlen dühnek e sötét perceiben, mikor meghallotta a zsidó keserves jajgatását, üvöltését.

Mégegyszer körülnézett a teljesen csuffá tett ellenség keserü érzésével azon a tájon, ahol a jóléti bizottság vezérembere a legnagyobb kudarcok egyikét szenvedte. Amint körülnézett, az ájultan fekvő Marguerite tűnt szemébe. Ez is szenved tehát; ez is le van győzve. Csekély távoból meg a zsidó egetverő jajgatása hangzott.

Nem ő maga áll tehát ki egyedül keserü pillanatokot, gondolta Chauvelin a vigasztalódás érzésével.

- No most már elég lesz a büntetésből, - szolt végre, mikor a zsidó jajgatása egyre bágyadtabban hangzott; - azt nem akarom, hogy megöljék.

A katonák erre ismét felcsatolták az öveiket, de az egyik jónak látta, hogy még rugjon egyet a zsidón.

- Hagyjátok ott, - szolt Chauvelin, - és vezessetek gyorsan a kocsihoz.

Előbb azonban odament Margueritehoz és letekintett reá.

Ez az utolsó néhány perc alatt visszanyerte az eszméletét félig-meddig és megpróbált föl-emelkedni. Nagy kék szeme révedező, ijedt tekintettel nézett körül a holdfényes tájon; mikor a zsidóra esett pillantása, ebbe rémület és szánalom is vegyült; majd Chauvelinre emelte szemét, aki a maga egyszerű, kifogástalan sötét ruhájában most is olyan hibátlanul rendesnek látszott, mintha a lemult éj eseményeiből semmi sem történt volna meg igazán.

Chauvelin most is gunyosan mosolygott, majd lehajolva ismét ajkához emelte Marguerite jéghideg kezét, akinek erre egész testén valóságos iszonyat futott végig.

Margueritenak csak annyi ereje volt, hogy a fejét elfordíthatta Chauvelintől. Szive tele volt gyöttrő aggodalommal. Hova lett Percy? Hát Armand?

Arról, hogy mi történt azóta, mióta az angol himnuszt meghallotta, fogalma sem volt s méltán hihette, hogy az volt Percy halálának közvetlen oka.

- Nekem magamnak, - szólalt meg ismét Chauvelin, - legnagyobb sajnálatomra távoznom kell. A viszontlátásra! Remélem, Londonban nemsokára találkozunk. Fogom önt látni a walesi herceg kerti ünnepélyén? Nem? - Nos, a viszontlátásra! Kérem, adja át tiszteletemet Sir Percynek!

Ezzel mélyen meghajolva eltávozott Desgas és a katonák nyomában.

HARMINCADIK FEJEZET.

A menekülés.

Marguerite félig-meddig volt csak eszméletnél, de azért hallgatta figyelmesen a távolodó lépteket. Amint ott feküdt, füle jóformán a pusztta földön nyugodott s így jól meghalhatta a léptek neszt is, majd egy idő múlva a kocsikerekek robogását.

Ellensége elment tehát.

A tenger erősítő, üde levegője valóságos gyógyszer volt számára, valamint a sziklás part nagy, végtelen nyugalma és némasága is.

Gondolatainak zürzavarából csak az az egy vált ki tisztán: Hol lehet Percy?

Vajjon a köztársaság embereinek hatalmában van-e, akik talán gunyolják, sérelmekkel illetik? De hát Armand? Hátha annak véres teteme most ott hever a kunyhóban, Percy pedig elmenekült, de csak azért, hogy hallhassa, miképpen vezette nyomra ő, Marguerite, azokat a vérebekeket, hogy Armandnak és társainak halálát okozhassák?

A testi kimerültség és szenvedés oly nagy volt, hogy Marguerite lelke előtt szinte kecsgető reménynek látszott az, hogy innen talán sohasem kell többé elmozdulnia. Hogy itt maradhat örökre, örökre a tiszta, végtelen ég alatt, itt, ahol minden olyan hangtalanul néma, mióta a kocsizörgés utolsó nesze is elhangzott.

De ekkor egyszerre... egy hang verte föl a csendet... egy hang, aminek mását ezek a francia parti sziklák sohasem hallották.

Olyan különös volt az a hang, hogy hallatára mintha még a szellő is megszűnt volna susogni; a part mentén legördülő kis kavicsok meg mintha az utjukban is megálltak volna. Olyan különös volt, hogy Marguerite, aki csaknem a halál közeledtét érezte, most egyszerre úgy találta, mintha félig megbénult érzékei valami sajátságos furcsa játékot üznének vele.

Az a hang ugyanis nem volt egyéb, mint egy jó, alapos, töről metszett brit fölkiáltás: „A teremtésit!”

A sirályok fölriadtak a fészkeikről, egy bagoly nagyot rikoltott, a sziklák pedig fenséges komorsággal tekintettek le oda, ahonnan ez a szentségtörő hang fölhangzott.

Marguerite hallgatózott.

Néhány pillanatig csend volt ismét, de aztán újra hangzott az előbbi hang úgy, hogy Margueritenak a szivdobogása is elállt, mialatt tágra nyílt szemmel nézett körül, mert a látásán kívül egyéb érzékének nem akart hinni.

- Tyüh, az áldóját! Kellett azoknak a fickóknak éppen ilyen erővel ütni?

Most már nem lehetett több kétsége Margueritenak. Valamennyi angol között is csak egyetlenegy ejthette ki ezeket a szavakat ezen a vontatott, álmos hangon.

- A teremtésit! - ismételte ugyanez a hang még több kifejezéssel. - Ejnye, de csuffá tettek!

Marguerite talpon termett egy pillanat alatt.

Álmodott? Vagy a paradicsom kapuja előtt állott volna? A szellő talán nem is egyéb, mint az angyalok szárnyának lendülése, amely itt, a boldogság, az üdvösség honában fogadja. Vagy önkívületben lenne még mindig?

Hallgatózott újra s ekkor megint hallotta ugyanazt a jó, erőteljes, becsületes brit szójárást, ami bizony egyáltalán nem hasonlított a paradicsomi fuvalmak vagy az angyalszárnysuhogás hangjához.

Körülnézett.

Valahol itt közel, a sziklák között, vagy a bokrok alatt ott kell hogy rejtőzzék annak a hangnak a tulajdonosa; az, akinek nem régen még a látása is szinte ingerelte, de akinek most egyetlen pillantása a világ legboldogabb asszonyává tudná tenni.

- Percy! Percy! - sikoltott fel átható erővel. - Itt vagyok. Jöjj ide hozzám! Hol vagy? Percy! Percy!

- Hiszen jönnek én, kedvesem, - felelt erre vissza az előbbi vontatott, álmos hang, - de akármi legyenek, ha mozdulni is tudok. Ezek a békahuson táplált, átkozott franciák úgy kipécézték, mintha nyársra vont liba lennék; aztán meg hozzá jártányi erőm sincs.

Marguerite még mindig nem tudta, hányadán van.

Beletelt vagy tíz perc is és még mindig nem tudta, honnan jön ez a hang, amely most már olyan drága volt előtte, de amely, fájdalom, most olyan gyengének tetszett.

Honnan jöhet? Hisz nincs itt senki... csak ott a sziklánál... Uristen!... A zsidó... Megőrült-e vagy álmodik, nem tudta maga sem.

A zsidó odatámaszkodott háttal a sziklának; félig fekvő, félig ülő helyzetben. Most éppen nagy erőfeszítéssel igyekezett fölemelkedni, két kezére támaszkodva. Marguerite odarohant hozzá; fejét tenyerébe fogta és úgy nézett mélyen egy nyílt, becsületes, nyájas, szinte mosolygó kék szempárba, amely a zsidó bozontos ősz haja alul tekintett ki rá.

- Percy! Férjem! - sikoltotta az asszony ismét, tuláradó boldogsággal. - Ó, hálát adok az Istennek.

- Azt mindjárt mindaketten megtehetjük, kedvesem, - felelt sir Percy mosolyogva, - ha előbb lesz olyan jó és megpróbálja, ki tudná-e bontani ezeket az átkozott köteleket, hogy kiszabadulhassak ebből a nem nagyon elegáns helyzetből.

Kés nem volt Margueritenál, ujjai csaknem bénák voltak a gyöngeségtől, de azért neki esett hát a fogával a köteleknek és úgy tépte azokat, mialatt enyhülő, nagy, nehéz, forró könnycseppek eredtek meg szeméből.

- Hanem hiszen az is először történt ám ez életben, hogy egy angol uriember eltürje a verést egy jött-ment külfölditől úgy, hogy még csak meg se próbálja neki a kölcsönt visszaadni.

Látszott szavának minden hangjából, mennyire ki van merülve a teste a fájdalomtól és mikor a kötelek végre lehullottak, sir Percy egyszerre odaomlott a szikla mellé.

Marguerite kétségbeesve tekintett körül.

- Ó, csak egy csepp vizet lehetne kapni, - sikoltott aztán, mikor látta, hogy Percy csaknem az ájuláshoz van közel.

- Ami engem illet, kedvesem, - felelt erre Percy a maga jóindulatu mosolygásával, - én bizony jobban szeretnék egy csepp jó francia konyakot. Ha belenyul ennek a piszkos vén kaftánnak a zsebébe, talál is benne egy üveggel. Akármilyen legyek, ha csak mozdulni is bírok.

Amikor aztán ivott egy kortyot, rávette Marguerite-ot, hogy igyék ő is.

- Ugy ni! Mindjárt erősebb az ember. Nem igaz, kicsikém? - szólalt meg mély, de elégtelt sóhajtással. - Hanem ez ugyancsak furcsa öltözet Blakeney Percy báró számára, kivált amikor a felesége öméltósága látja. Teringettét! Van husz órája, hogy nem borotválkoztam. Rettentő lehetek! Ami pedig ezeket a fürtöket illeti...

Ezzel nevetve vette le az eltorzító parókát, majd ledobva azt a földre, kinyújtózkodott teljes hosszában, mert a sokáig tartó összezsugorodott, meghajlott tartástól el volt zsibbadva minden tagja. Rövid szünet után pedig előre hajlott és hamarosan, kutató tekintettel nézett felesége kék szemébe.

- Percy, - szólalt meg emez e tekintet hatása alatt, mialatt finom arcát és fehér nyakát lángoló pirosság öntötte el... Ha tudná...

- Tudom, kedvesem. Mindent tudok, - felelt amaz leirhatatlan gyöngédséggel.

- És megbocsáthat nekem valaha?

- Nincs semmi megbocsátani valóm, édes szivem: a maga hősiessége volt, hű odaadása, amelyet, fájdalom, oly kevéssé érdemeltem meg, bőségesen jóvá tették azt a szerencsétlen epizódot, ami a bálban történt.

- Hát tudta? Az egész idő alatt?

- Tudtam, - felelt emez gyengéden. - Az egész idő alatt. De Istenemre, ha azt is tudtam volna, milyen nemes szive van magának, édes Marguerite-om, biztam volna úgy, ahogyan megérdemelte volna, hogy bizzam magában és akkor nem kellett volna kiállnia azt a szenvedést, amit a lemúlt órák mértek magára, mikor utánament tüzön-vizen keresztül a férjének, aki olyan sok olyant tett, amiért rászorult a maga bocsánatára. - Olyan eset ez is, mint amikor a vak vezette a bénát; nem igaz, drágám? - kérdezte Percy azzal a mosolygással, amilyent Marguerite csak a «régiben» időkben látott azon az arcon. - Hanem, teringettét, - folytatta Percy, - nem tudom ám, mi van jobban meggyötörve, az én hátam-e, vagy a maga kis lába?

Ezzel előrehajolt, hogy megcsókolja azt a két kis lábat, amely kikandikált a ronggyá tépett harisnyából, arra vallva, hogy a lemúlt órák áldozata nehéz szenvedéssel járt valóban.

- De hát Armand? - szólalt meg most Marguerite, amint feltámadt emlékezetében a szeretett testvér képe, akinek kedvéért olyan nagyot vétkezett.

- Armand-t ne féltse, drágám! Hát nem adtam-e a szavamat arra, hogy megmentem? Armand is, de Tournay is, valamint a többiek már biztonságban vannak a Sellő fedélzetén.

- De hogy lehet az? Nem értem.

- Pedig nagyon egyszerű, - nevetett Percy. - Amikor észrevettem, hogy az az átkozott Chauvelin úgy ragaszkodik hozzám, mint a pióca, azt gondoltam, ha már le nem rázhatom, legjobb, ha magammal viszem. Valami módon el kellett jutnom a menekülőkhöz, azt pedig tudtam, hogy az utak mindenütt katonákkal vannak megrakva. Tudtam azt is, hogy mikor a Cirmos Macskában olyan váratlan kisiklottam Chauvelin kezéből, attól a perctől fogva itt fog rám lesni, bármelyik uton jöjjenek is ide. Szemmel akartam tartani őt is, a tetteit is; - nos és egy angol embernek csak helyén van az esze úgy, mint egy franciáé.

Marguerite gyönyörködve hallgatta a vakmerő kaland részleteit.

- Tudtam, - folytatta Percy, - hogy ebben a ruhában meg nem ismer. Goldstein Rubennel már előbb találkoztam az este. Néhány aranyért nekem adta ezt az öltözetet és megígérte, hogy elrejtőzik mindenki elől arra az időre, míg a kocsiját, lovát én használom.

- Ha Chauvelin megismerte volna! - szólt Marguerite összerézzenve. - Igaz, kitűnő volt ez az álöltözet, de Chauvelinnek oly éles szeme van.

- Nos, akkor csakugyan bevégeztem volna a komédiát még ma, - felelte Percy. - De hát nem tehettem mást, mint hogy vállaljam a próbát. Aztán meg, ismerem is már az emberi természetet valamennyire, - tette hozzá, mialatt derült, jókedvű hangjába az elkomolyodás vegyült bele; - és ismerem ezeket a franciákat keresztül-kasul. Ugy irtóznak a zsidótól, hogy mindig csak néhány lépésnyi távolságról beszélnek velem. Már pedig én ugyancsak megtettem a magamét, hogy visszataszító legyek.

- És aztán hogy történt?

- Eleinte ugyan mindent a sorsra bízom, de mikor hallottam, milyen parancsot ad Chauvelin a katonáinak, akkor azt gondoltam, hogy lám, a jó szerencse meg én mégis csak egy kézre dolgozunk hát. Számítottam a katonák vak engedelmségére. Chauvelin halálbüntetés terhe alatt azt parancsolta, hogy ne mozduljanak, míg az angol meg nem jön, Desgas ledobott a kunyhó közelében összekötözve, a katonák mit sem törődtek a zsidóval, aki Chauvelin polgárt idáig hozta. A két kezemet valahogy, nagynehezen kiszabadítottam a kötelékekből; papirost és írót mindig hordok magamnál, bárhova menjek is; sietve néhány sornyi utasítást vettem papírra, aztán pedig körülnéztem. A katonák orra előtt lopóztam oda a kunyhóhoz; azok mozdulatlanul heverték elrejtözve a bokrok között, ahogy Chauvelin parancsolta nekik; én aztán az írást becsusztattam a kunyhó egyik nyílásán és vártam. Abban az írásban megadtam nekik minden utasítást, hogyan juthatnak le a tengerig; hogyan találjanak rá a csónakra. Engedelmeskedtek. A katonák szintén, csak hogy Chauvelinnek. Látták is, hogyan lopóznak ki a menekülők a kunyhóból, de hát nekik nem volt szabad mozdulniok, mert az idegenre vártak. Félórai időt engedtem a menekülőknek; mikor aztán tudtam, hogy biztonságban vannak, akkor adtam meg azt a jelet, ami azt a nagy fölindulást okozta.

Ez volt az egész.

Milyen egyszerűnek látszott!

Marguerite csak bámulni tudott némán a leirhatatlan vakmerőségen, ami az egész tervet sikerrel koronázta.

Némi szünet után azonban felháborodva szólalt meg:

- De azok a nyomorultak megverték téged!

- Nos, azon nem lehetett segíteni, - felelt Percy gyöngéden. - Amíg az én kis feleségem sorsa olyan bizonytalan volt, addig itt volt az én helyem is az ő közelében. No, hanem hiszen nem baj! Chauvelin nem veszít semmit azzal, ha vár egy kicsit a visszafizetésre, - tette hozzá vidáman. - Csak addig várjunk, amíg egyszer megint ott kapom Angliában! Megfizet ezért kamatostul, annyi szent!

Marguerite nevetve hallgatta.

Olyan jó is volt ott lenni mellette; hallani vidám hangját, látni azt a tréfás csillogást kék szemében és elnézni, amint hatalmas karját kinyújtja, mintha máris megragadná az ellenséget, hogy a jól megérdemelt büntetést megadja neki.

De egyszerre halálos rémület szállta meg Marguerite-ot.

Lépteket hallott, amelyek egyre közeledtek.

- Mi az? - suttogta remegve.

- Ó, semmi, kedvesem, - felelt Percy jókedvű kacagással, - mindössze csak egy csekélység, amelyről megfeledkezett: a barátom, Ffoulkes.

- Sir Andrew!

Az ám, arról bizony csakugyan megfeledkezett. Pedig milyen hü barátoknak bizonyult a bajban.

- Ugy-e, hogy megfeledkeztünk róla? - nevetett Percy, - szerencse, hogy én találkoztam vele nem messze a Cirnos Macskától, egy kicsivel előbb, semmint azt az élvezetes vacsorát végigettük Chauvelin barátommal... De egyelőre olyan hosszú, kerülő utat ajánlottam neki az idejövételre, hogy azt ugyan Chauvelin meg az emberei ki nem találják. Most azután éppen akkortájt érkezik, mikor készen is vagyunk a fogadásra. Igaz, asszonykám?

- És engedelmeskedett? - kérdezte Marguerite.

- Minden ellenvetés nélkül. Nézd, ott jön!... Akkor nem volt utamban, amikor nem volt rá szükségem, de a kellő pillanatban megjön. Ah, előre látom, hogy a szép kis Suzanne bámulatraméltó és tökéletes férjet fog benne nyerni.

Ezalatt sir Andrew óvatosan közeledett a megbeszélthely felé.

- Blakeney! - szólalt meg végre óvatosan, - itt vagy?

Ezzel elébe került a sziklának, amely mellett azok ültek. Amikor azután megállt előttük és megpillantotta sir Percyt a zsidó kaftánjában, egészen elképedve hőkölt vissza.

- Itt vagyok, barátom, - felelte Percy nevetve, - még pedig életben. Hanem madárijesztőnek is elég rut volnék ebben az átkozott gunyában.

- Tyűh, hogy a... - kezdte erre sir Andrew, de szerencsére meglátta Marguerite-ot is és még idejében visszafojtott valami nagyon is erőteljes kifejezést.

- Az ám, - nevetett Percy, - hogy a... és így tovább... Hanem pajtás! Mit csináltál te Franciaországban, mikor én Londonba rendelvelek vissza? Fegyelemsértés? Mi? Csak várj, míg a hátam beheged, aztán majd meglátod, mit kapsz ezért az engedetlenségért.

- Kiállom, Isten engem, - nevetett sir Andrew. - Ki én, örömben és azért, hogy élsz. De hát csak nem engedhettem volna, hogy lady Blakeney egyedül tegye meg azt az utat. Hanem ember! Hogy tettél szert erre a köntösre?

- Furcsa egy kicsit, mi? - nevetett Percy, hanem aztán hirtelen elkomolyodva folytatta: - Most azonban, hogy már itt vagy, Ffoulkes, nem szabad több időt veszítenünk, az a gaz Chauvelin még ide küldhet valakit, hogy gondot viseljen ránk.

Marguerite mindezideig oly boldog volt, hogy akár örökre is itt maradt volna Percy mellett, boldogan, hogy a hangját hallhatja, - most azonban Chauvelin nevére hirtelen félelem szállta meg azért, akit oly szívesen mentett volna meg az élete árán is.

- De hogy juthatunk el innen? Az utakon mindenütt katonák kémkednek, egészen Calaisig.

- Csakhogy mi nem megyünk Calaisba, édes, hanem Gris Nez másik oldalára, ami alig félmérföldnyire van innen. A Sellő csónakja ott fog ránk várni...

- A Sellő csónakja?

- Az ám. Ez egy másik kis cselvény volt a részemről. Azt nem mondtam az előbb, hogy mikor azt a papírszeletet becsusztattam a kunyhóba, egy másikat is adtam Armandnak azzal az utasítással, hogy azt dobja el és hagyja ott a kunyhóban. Az a levél aztán szépen utnak indította Chauvelint a Cirnos Macska felé, hogy engem ottkaphasson; hanem az igazi

utasításaim az első levélben voltak és abban az öreg Briggsnek is szólt néhány. Annak azt hagytam meg, hogy menjen ki távolabbra a tengerbe, azután tartson nyugat felé! Amikor aztán Calaiától már jó messzire jutott, akkor odaküldi a hajót egy kis sziklaöbölbe, amit ő is, én is jól ismerünk, éppen Gris Nez mellett. Az emberek várni fognak rám, én megadok nekik egy előre megbeszélte jelet és arra csakhamar a földélezen leszünk, teljes biztonságban, mig Chauvelin és az emberei buzgón várnak rám abban az öbölben, amely «éppen szemközt van a Cirmos Macska fogadóval».

- Gris Nez-n tul van az a hely? - kérdezte Marguerite. - De... de én nem tudok tovább menni, Percy, - sóhajtott fel Marguerite panaszosan, amint helyéből felállva azt vette észre, hogy igazán mozdulni is alig bir.

- Majd viszlek én, édes, - felelt Percy egyszerűen. - ugy-e, az előbb mondtuk éppen, hogy mint a vak, meg a béna, vezetjük egymást.

Sir Andrew is kész volt, hogy segítsen, csakhogy Percy a világon senkire rá nem bizta volna azt a kincset.

- Majd ha mindketten biztonságban lesztek a Sellő földélezen és ha bizhatom abban, hogy Suzanne kisasszony nem fogad engem szemrehányó tekintettel, amikor angol földre lépek, akkor jön majd el az az idő, hogy én is pihenhetek.

És erre karjával, amely a szenvedés és fáradalom ellenére is erős volt és szilárd, mint az acél, átfogta Marguerite-ot és fölemelte a földről, oly könnyedén, mintha valami pehely lett volna.

És mivel sir Andrew elég diszkrétén elég távol maradt tőlük, sok olyant mondtak, talán inkább csak suttoztak, utközben, amit még a hajnali szellő sem mert kihallgatni, inkább elpihent tehát.

Sir Percy a fáradságról is, a fájdalomról is megfeledkezett; csak ment, ment szilárd léptekkel, a közel félmérföldnyi utat könnyü szerrel téve meg.

Marguerite amint ott pihent a karjaiban, néha elszunnyadt egy-egy percre, máskor meg ébren volt és mosolyogva tekintett abba a kék szempárba és ilyenkor sok olyant mondott neki halkan, ami sir Percyvel igazán feledtette minden fájdalmát, minden fáradságát.

Kelet felől a hajnal változó szinei kezdték megfesteni az égboltot. Ekkor értek oda a kis sziklaöbölbe. A gálya csakugyan ott várt rájuk, sir Percy jelt adott, a hajót erre közelebb kormányozták és ekkor két izmos angol hajóst az a szerencse ért, hogy myladyt a fedélzetre vihették.

A legénység, amely szükségképpen be volt avatva ura titkaiba, de amely a rajongó ragaszkodásnál fogva meg is őrizte azokat a titkokat hiven, nem volt meglepetve most sem, amikor sir Percy ily különös öltözetben jelent meg előttük.

St. Just Armand és a többiek ott a földélezen türelmetlenül várták bátor megmentőjüket, de ez nem maradt közöttük, hogy köszönő szavaikat meghallgassa, hanem sietett, ahogy csak birt a maga kabinjába, a boldog Marguerite-ot otthagya egyidőre bátyja mellett.

A Sellő egész felszerelése azt a nagyuri fényt mutatta, amely olyan kedves volt sir Percy előtt és mire Doverben kikötöttek, addigra már ismét pompás ruhába volt öltözve, mert a fényes öltözékekből, amelyeket ugy szeretett, mindig gazdag készletet tartott a hajóján.

Marguerite számára is kellett volna azonban egy pár cipőt találni és ugyancsak nagy volt a kis hajóst kadét öröme, amikor myladyt azt találta, hogy annak az ünneplő cipője jó lesz neki arra, hogy benne angol partra lépjen.

A további eseményekről nincs mit szólnunk. Szent azoknak az öröme is, a némasága is, akik sokat szenvedtek, de utána állandó, tiszta boldogságra találtak.

Arról azonban beszélt a hír a világnak, hogy azon a fényes ünnepélyen, amikor Ffoulkes Andrew báró a menyegzőjét tartotta Tournay de Basserive Suzanne grófkisasszonnyal, s amikor a walesi herceg öfensége és a londoni előkelő világ színe-java jelen volt, a legragyogóbb jelenség a hölgyek között lady Blakeney volt kétségkívül; sir Percy pompás öltözéke pedig, amelyet ott viselt, sokáig foglalkoztatták London aranyifjuságát.

Valóság az is, hogy Chauvelin urat, a francia köztársasági kormány megbizottját, a lord Grenville emlékezetes bálja óta soha senki sem látta többé Londonban.

VÉGE.